

Marius CHIVU

Fiction-Ltd

Sfârșit de sezon

povestiri

POLIROM
2014

© 2014 by Editura POLIROM

www.polirom.ro

Editura POLIROM

ISBN ePub: 978-973-46-4998-3

ISBN PDF: 978-973-46-4999-0

ISBN print: 978-973-46-4880-1

Coperta: Radu Răileanu

Foto copertă: Cosmin Bumbuț

MARIUS CHIVU (n. 1978, Horezu) este scriitor, traducător și cronicar literar. Absolvent al Școlii Populare de Arte din Rm. Vâlcea, clasa de coregrafie, în 1996, și al Facultății de Litere din cadrul Universității București, în 2003. A debutat publicistic cu recenzii literare în anul 2000 în revista *România literară* și editorial cu volumul de poezie *Vântureasa de plastic* (Brumar, 2012; Premiul pentru debut al USR, Premiul pentru debut al revistei *Observator cultural*, nominalizări la premiile Cartea Anului, acordat de revista *România literară*, și Cartea de Poezie a Anului, acordat de Radio România Cultural). A mai publicat volumul de interviuri *Ce-a vrut să spună autorul* (Polirom, 2013) și jurnalul de călătorie *Trei săptămâni în Himalaya* (Humanitas, 2012). A editat antologia *Best of. Proza scurtă a anilor 2000* (Polirom, 2013), a coordonat volumul colectiv *Primul meu porno*

(ART, 2011), albumul de proză scurtă și fotografie *Iubire 13* (ART, 2010) și proiectul caritabil *Cartea cu buni* (Humanitas, 2008). A tradus romanele lui Paul Bailey *Băiatul prințului* (Polirom, 2014) și *Unchiul Rudolf* (Humanitas, 2009), povestirile lui Oscar Wilde din audio-book-ul *Privighetoarea și trandafirul* (Humanitas Multimedia, 2010) și volumul de poezie *Melancolica moarte a Băiatului-stridie* de Tim Burton (Humanitas, 2009). A alcătuit, adnotat și prefăcut antologiile de proză scurtă: Anton Holban, *Conversații cu o moartă* (Polirom, 2005); Mihail Sadoveanu, *Ochi de urs și alte povestiri* (Polirom, 2004); Cristian Teodorescu, *Maestrul de lumini și alte povestiri* (Curtea Veche, 2005) și Teodor Mazilu, *Singurătatea și diavolul milos* (Curtea Veche, 2004). Din 2005 este redactor-editor la revista *Dilema veche*, unde ține cronică literară, și editorialist la revista *ELLE*.

în memoria bunicului

Victor Chivu (1924-2014)

Cel mai departe

Telefonul suna de secunde bune, iar când se hotărî să răspundă îl lăsă pe celălalt să înceapă.

— Am vorbit, s-a auzit vocea în difuzor. A zis și el că luni e prea târziu să te duci la cabinet, dar te așteaptă mâine-dimineață în Panduri, sediul vechi, la 7 fix. E cam devreme, dar numai atunci te poate primi, înainte să intre în operație. Anghel îl cheamă.

— Să-mi iau niște lucruri? Întrebă el.

— Nu cred că e cazul. Maria știe?

— Nu i-am spus. E plecată la cursurile alea, stă și săptămâna ce vine. N-am vrut să-și facă griji pe-acolo. Băi, mulțumesc mult, adăugă după o scurtă pauză.

— Lasă asta. Mă suni neapărat după, să-mi spui ce ți-a zis. Noroc!

Bărbatul rămase cu telefonul în mână și scrisese un mesaj, după care aruncă aparatul pe canapea și intră în bucătărie.

Scoase din frigider cartonul cu ouă și cutia cu lapte și le așeză pe masă lângă borcanul cu miere. Sparse un ou într-un bol, turnă lapte și lăsă să curgă miere direct din borcan, apoi amestecă cu o furculiță. Aruncă două felii de pâine în bol și întredeschise fereastra să fumeze.

Afară ninge greu și bulevardul se acoperise de zăpadă. La ferestrele din blocul vecin clipeau instalații de lumini. Bărbatul trase câteva fumuri și se întoarse pentru a scoate tigaia din cuptor, pe care o așeză pe ochiul mic, și aruncă înăuntru feliile scoase cu degetele din bol. În curând, laptele începu să sfârâie sub capac. Bărbatul își termină țigara și o stinse tacticos în scrumieră privind în calendarul de pe perete. Trase tigaia deoparte și întoarse cu paleta bucățile de pâine pe care, nu după mult timp, le scoase, rumenite, pe o farfurie. Băgă laptele și ouăle înapoi în frigider, puse bolul în chiuvetă și intră cu farfuria în living exact în momentul în care smartphone-ul îl anunță că primise un mesaj.

La televizor se derulau, fără sonor, imagini cu un grup de manifestanți care purtau pancarte scrise de mână. Bărbatul citi pe ecran: „Proteste în Piața Universității. Ziua 6” și se strădui să-și găsească o poziție cât mai confortabilă pe canapea. Mai întâi își puse piciorul stâng pe măsuță, apoi se lăsă într-o parte, după care se ridică greoi și se duse în bucătărie, unde înveli într-un prosop o pungă cu cuburi de gheață scoasă din congelator. Reîntors pe canapea, se întinse cu grijă pe spate și își așeză prosopul cu gheață în poală, dar se răzgândi și îl băgă în pantalonii de trening, potrivindu-l în partea dreaptă. Răceala gheții îl înfioră, își ținu răsuflarea și o vreme rămase nemișcat.

Smartphone-ul îl anunță că are un mesaj necitit și bărbatul îl deschise, după care se întinse spre măsuță și

apucă telecomanda. Cu sonorul oprit, butonă rar.

Până termină de mâncat frigănelele, făcu turul complet al canalelor de știri, care dădeau toate aceeași informație: „România sub zăpezi. 4 morți”.

Scoase din pantaloni prosopul ud și, cu mișcări precaute, reuși să se ridice și să ajungă la bucătărie. Așează farfuria pe blat, despături prosopul, pe care îl întinse pe mânerul aragazului, și puse în chiuvetă punga în care cuburile se topiseră. Turnă o cană de apă, apoi încă una, ficusului și cercetă atent tărtăcuța galbenă de pe pervaz, apăsându-i coaja cu degetele. Telefonul mobil sună din nou și bărbatul se întoarse în living.

— Chiar la voi mă gândeam, spuse el din prima.

— Dacă ar fi după tine... Voiam să vedem care-i treaba. La noi e cod portocaliu, ninge și viscolește de mamă-mamă! O să ieșim din casă pe fereastră, spuse vocea de la celălalt capăt.

— Și pe-aici e la fel. Mâine trebuie să dezăpezesc mașina.

— Așa, să n-o lași în zăpadă, chiar dacă nu circuli cu ea. Și să nu uiți să întrebi la bancă, să ne interesăm din timp cum e cu fondurile alea.

— Tată, ți-am mai spus că am vorbit cu Silvia, dar nu se știe încă. A rămas să o sun peste câteva săptămâni.

— Așa, tu știi mai bine, dar să nu zici că ai uitat. Uite, maică-ta zice să nu te fudulești să umbli golaș... Și întreabă dacă mai aveți gogoșari.

— Spune-i că nu umblu *golaș* și mai avem și *gogoșari*.

— Cică de ce nu i-ați terminat până acum?... Hai că n-o scoți la capăt cu maică-ta. S-o pupi pe Maria din partea noastră...

— Când se-ntoarce, îl asigură el.

— Mai sună-ne tu dacă e ceva. O seară bună.

Porni apa caldă în cadă fără să pună dopul. Își dădu jos pantalonii lăsându-i să alunece la picioare și, cu mișcări încete și largi, își scoase ciorapii și chiloții uzi, pe care îi întinse pe elementul caloriferului de perete. Cu un singur

gest își trase de pe el puloverul laolaltă cu tricoul, lăsându-le pe mașina de spălat. Proptit cu o mână de stativul prosoapelor, ridică mai întâi piciorul stâng și, prudent, intră în cadă, potrivește apa la robinet și se așază greoi pe margine.

Își cântări testiculul drept, apoi le măsură pe amândouă cu palma. Apucă recipientul cu spumă de ras și își săpuni din vârful degetelor toată zona. Se întinse să ia aparatul de bărbierit de pe policioara de sub oglindă, dar renunță și căută în borseta de pe marginea căzii, de unde scoase un alt aparat de ras, mai mic și de culoare roz, pe care îl cântări în palmă înainte de a-l trece prin jetul de apă de la robinet. La început ezită să apese, căutând cea mai ușoară atingere, apoi, cu răsuflarea oprită, trasă cu aparatul primele dungi, sprijinind testiculul în palma cealaltă. La un moment dat oftă și își îndreptă spatele, iar când termină se clăti aruncând apă cu mâna de la robinet. La final, se întoarse pentru ca lumina să cadă direct, privi curios pielea foarte întinsă, lucioasă și de o nuanță vânătă a glandei inflamate pe care abia o mai putea cuprinde în palmă.

Își trecu mâna umedă peste față ca și cum s-ar fi șters de transpirație, se ridică în picioare, trase perdeaua și porni dușul. Sub jet, durerea îl făcu să strângă din dinți și se întoarse cu spatele, după care scoase capătul dușului din stativ și îl îndreptă spre piept, astfel încât apa să se prelingă spre părțile de jos. Luă săpunul, dar se răzgândi și, fără să dea perdeaua la o parte, apucă de pe chiuveță recipientul cu săpun lichid. Își umplu căușul palmei cu gel și lăsă jetul dușului să formeze și să împrăstie clăbucii pe abdomen. Se spală răsucind șoldul în așa fel încât apa să se scurgă pe coapse. La final, trase prosopul cel mare de pe stativ și se înfășură în el.

Ieși din cadă cu piciorul stâng înainte, sprijinindu-se de stativul prosoapelor. Cu vârful degetelor întinse cu grijă balsamul după bărbierit peste pielea testiculului umflat, apoi intră în dormitor și se privi gol în oglinda de pe ușa dulapului. Luă un tricou în dungi cu mânecă lungă și guler

larg și o pereche de pantaloni subțiri pe care îi îmbracă așezat pe marginea patului. Încălță o pereche de papuci, scoase din debara un rucsac și se opri în fața bibliotecii, de unde alese o carte nu foarte groasă pe care o aruncă înăuntru laolaltă cu iPod-ul și laptop-ul de pe birou, încărcătoarele, un prosop curat și borseta de baie.

Întors în dormitor, scoase din dulap și așază pe fotoliu, lângă rucsac, două tricouri, un pulover, două perechi de chiloți pe care, după o scurtă ezitare, le schimbă cu boxeri, o pereche de ciorapi groși și o pereche de ciorapi mai subțiri, apoi stinse lampa și se băgă în pat. Reciti un mesaj din telefon, după care setă alarma pentru ora 6:00 și reglă la lumina smartphone-ului caloriferul pentru o temperatură mai mare.

Se întoarse de câteva ori de pe o parte pe alta, încercând să găsească o poziție comodă. Își adună între picioare marginea pilotei, pe care apoi o înlocui cu o pernă, dar nu reuși să se liniștească și să adoarmă. Se acoperi și se descoperi de alte câteva ori, pentru ca în cele din urmă să se ridice din pat și, sprijinindu-se cu mâna de mobilă, să ajungă pe întuneric până la canapeaua din living, unde se întinse cu grijă, căutând telecomanda.

Canalele de știri retransmiteau reportaje cu zone înzăpezite și izolate din țară. Se opri pe Discovery să urmărească un documentar.

„Savanții se așteptau ca sonda spațială Voyager 1, lansată în 1977 și aflată în acest moment la 18,2 miliarde de kilometri distanță de Terra, să ajungă deja la marginea sistemului solar. Noile date arată însă că acest lucru nu se va întâmpla prea curând. În tot acest timp, Voyager 1 a vizitat toate planetele sistemului solar, descoperind 23 de sateliți naturali”, povestea naratorul documentarului.

Pe ecran apăruseră imagini cu oceane, păduri tropicale, munți vulcanici și Polul Nord, care lăsară locul unei femei tunse scurt și îmbrăcate în halat alb. Sub numele ei, scria: „Project manager of the NASA Jet Propulsion Laboratory in Pasadena, California”.

„Mica noastră sondă spațială s-a învechit și este

depășită tehnologic. Spre exemplu, un smartphone obișnuit deține de câteva mii de ori mai multă memorie decât Voyager 1”, spunea cercetătoarea. „Echipa noastră estimează că rezervele de plutoniu ale bateriei vor asigura alimentarea sondei până în 2020, moment în care funcțiile se vor închide treptat până când vom pierde complet contactul cândva în decursul anului 2025.”

Imagini din spațiu se derulau pe ecran în timp ce naratorul documentarului continua să povestească despre „obiectul produs de om care a ajuns cel mai departe în Univers”: „Sonda spațială poartă o capsulă a timpului ce conține înregistrări cu muzică, sunete naturale și saluturi în 56 de limbi, precum și fotografii și diagrame cu viața de pe Terra...”

Când intră publicitatea, schimbă pe National Geographic, unde urmări o imagine aeriană în mișcare de deasupra unei păduri tropicale.

„Dacă temperatura globală crește, se vor mai dezvolta pădurile în arealele lor de până acum?”, întrebă vocea din off. „Unii cercetători sunt de părere că nu, așa încât Columbia Britanică, asistată de Serviciul de Silvicultură al SUA, a decis să testeze toleranța la climă a 15 specii de arbori comuni, cu valoare comercială, crescuți în habitate non-native. Scopul este identificarea speciilor ce pot fi strămutate în zone estimate a fi mai primitoare în viitor. Hărțile cu zone istorice, unde clima este propice pentru anumiți arbori, îi ajută pe silvicultori să aleagă speciile pentru planificarea a ceea ce se cheamă migrație asistată. Pinul-contort este una dintre speciile alese.”

Ecranul se împărți în două, oferind harta nord-americană a răspândirii pinului-contort pentru perioada 1961-1990 în stânga și proiecția pentru anul 2080 în dreapta, aceasta având o suprafață hașurată în culoarea verde redusă în mod vizibil.

„Migrația asistată presupune, după cum afirmă Greg O'Neill, conducătorul proiectului, că evoluția nu poate ține pasul cu ritmul schimbării climei, așa că are nevoie de ajutor”, continuă naratorul.

Când simți că-l ia somnul, bărbatul închise televizorul și se întoarse în dormitor. Resetă alarma la 5:30, reglă din nou caloriferul, de data asta scăzând temperatura, și adormi pe spate, cu perna vârâtă sub fund și cu picioarele depărtate.

Era deja treaz când sună alarma. Fără să se ridice din pat, își dădu jos tricoul transpirat și, ajutându-se de o mână și de piciorul stâng, își împinse pantalonii de pe el. Rămase o clipă întins, își pipăi testiculul și se ridică cu grijă, sprijinindu-se în cot.

După ce se îmbracă, băgă tricoul, ciorapii și boxerii în rucsac și intră în baie. Își lăsa blugii în vine și se așeza pe colacul veceului, dar cracii pantalonilor îl incomodau. Cu oarece greutate, îi scoase de tot și, abia după ce-și desfăcu picioarele, putu în sfârșit să-și dea drumul.

Câteva minute mai târziu ieși pe balcon să fumeze și privi cu atenție bulevardul. Ninsoarea se oprise, dar totul era acoperit de zăpadă.

Întors în cameră, se așeză pe canapea, dezbracă blugii și merse în baie, unde își trase pe el pantalonii de trening. Luă rucsacul, își vârî picioarele în ghete fără să mai lege șireturile, îmbracă jacheta și ieși pe ușă aranjându-și fesul pe cap. Liftul era oprit chiar la etajul lui.

Ajuns în fața blocului, privi copacii aplecați sub greutatea zăpezii, formând un tunel de crengi albe și groase deasupra aleii. Pe bulevard nu trecea niciun vehicul, era încă întuneric și stâlpii aruncau o lumină caldă peste zăpada care îngropase cu totul mașinile parcate pe margine. Căută un loc mai accesibil printre nămeți pentru a ajunge în stradă, când auzi un scâncet. Lângă stâlpul de iluminat, pe zăpadă, se afla o cutie de carton acoperită cu o cârpă. Se apropie și descoperi înăuntru doi cățeluși, înghesuiți într-un colț al cutiei. Nu aveau mai mult de câteva zile. Se uită în jur, dar bulevardul era pustiu, iar în jurul cutiei zăpada acoperise urmele de pași. Își ridică ochii și privi blocul. Doar două ferestre erau luminate: a lui, uitase lampa aprinsă, și a unui vecin de la un etaj

superior. Înclină cutia și îi atinse cu vârful degetelor. Cățelușii se opriră din scâncit. Erau calzi, dar el îi înveli în tricoul pe care stăteau, acoperi cutia cu cârpa și-i lăsă acolo, nu înainte de a se mai uita o dată în susul și-n josul bulevardului pustiu.

În cele din urmă găsi, printre nămeții formați de lama tractorului, un loc mai puțin înalt pe unde putea să treacă. La un moment dat, piciorul stâng i se scufundă adânc în zăpadă și se lăsă să cadă în aceeași parte. Ajutându-se de mâini, reuși să se ridice și să ajungă în stradă, unde zăpada era ceva mai tare.

Traversă intersecția cu pași mari și crăcănați și se apropie de singurul taxi care aștepta în stație.

— Sunteți liber, da?! îl întrebă pe șofer prin geam.

Șoferul îi făcu semn să intre, așa că ocoli mașina pe partea dreaptă și se așeză pe bancheta din spate, aplecându-se cu grijă și făcând eforturi să rămână cu picioarele cât mai depărtate.

— Bună dimineața. La Spitalul de Urologie „Panduri”, vă rog, ceru el. Dar la cel vechi, înțeleg că sunt două.

— Sunt trei, că tot acolo mai e unul, de ORL, spuse șoferul.

Locul era strâmt din cauza scaunului din față împins prea în spate, dar bărbatul își întinse piciorul stâng cât putu de mult înspre partea șoferului și se lăsă pe spate potrivit-și capul în locul dintre tetieră și portieră. Bancheta era învelită într-un cearșaf alb.

Roțile derapară de câteva ori și mașina alunecă în loc, dar șoferul manevră rapid volanul și reuși s-o stabilizeze.

— Ce-a mai nins! Toată noaptea i-a tras. Și-au zisăștia la radio că o mai ține așa încă vreo două zile, spuse șoferul ca pentru sine, odată ce reuși să controleze direcția mașinii, rulând încet pe zăpada nu foarte bătătorită.

— Să ningă! E vremea, spuse și bărbatul.

— Este. Păi dacă nu ninge în ianuarie, când să mai ningă!? întări și șoferul. Oricum, aveți noroc, mai adăugă el, numai ce am pus cauciucurile de iarnă. Că până

dezăpezesc ăștia...

La radio se auzea muzică de dans, iar hârâielile stației însoțeau adresele transmise de vocile feminine de la dispecerat. Mașina rula încet pe strada aproape pustie.

— I-auziți, a cerut o doamnă chiar aici, pe Plevnei. Tot în Panduri merge. O știu, e clientă de-a noastră. Vă deranjează dac-o luăm și pe doamna? întrebă șoferul întorcându-se spre bărbat, care dădu din umeri indiferent.

— În două minute, doamnă dragă, dar dacă n-o deranjează, că mai am un client în mașină, transmise șoferul prin stație.

— Zice că nu, dar că nu spera să găsească mașină așa repede, s-o mai așteptați trei minute, se auzi vocea dispecerei.

— Ne grăbim? întrebă șoferul, privindu-l pe bărbat în oglindă.

— Trebuie să ajung la spital până-n șapte, îi răspunse el.

— A, e timp! exclamă șoferul, care încetini și semnaliză pentru a vira la stânga.

— O să vă arăt acum cea mai îngustă intrare din București: Intrarea Protonilor. Dar noi ne băgăm pe cea de lângă, pe Măgirești. Numai să putem, mai spuse șoferul, lungind gâtul înspre parbriz pentru a aproxima cât mai bine înălțimea zăpezii din fața mașinii.

— După cum arată, se poate, decise taximetristul și înaintă rulând ușor câteva zeci de metri.

— Așa, aici este. Vine repede doamna, nu vă faceți probleme, îl asigură șoferul privindu-l în oglinda retrovizoare. Ajungem la timp. Nu vedeți!? Străzile sunt goale. Păi cine are curajul să-și scoată mașina pe vremea asta?!

Bărbatul trase smartphone-ul din buzunar și butonă ceva.

— *Intrarea Protonilor*. Cine dă numele astea la străzi, domn'e? începu șoferul. Că m-am tot întrebat. Adică de la Primărie, dar cine? Am dus odată pe cineva pe strada Piculinei. Știți unde e? Nici eu nu știam. E pe lângă

Șoseaua Chitilei. Eu nu știam nici ce-i aia o piculină, mi-a fost și rușine să întreb pe client, am crezut că o fi vreo pasăre ceva. Am pus-o pe nevastă-mea să caute în dicționarul lu' fi-miu și e un instrument muzical de suflat. Sau strada Spartachiadei... A, uite că iese doamna!

Șoferul îi făcu semn să vină în față, dar femeia ocoli mașina și deschise portiera din stânga spate.

— Bună dimineă. Și mulțumesc, spuse ea către bărbatul care-și îndreptase poziția între timp și mutase rucsacul jos, între picioare.

Șoferul porni mașina cu spatele și scoase capul pe fereastră pentru a vedea mai bine. Când ieși în bulevard și își reluă traseul, îi informă:

— Dumneavoastră coborâți prima, domnu' merge la spital.

Șoferul nu mai spuse nimic și taxiul rula încet pe străzile înzăpezite și încă necirculate. La răstimpuri, bărbatul își rearanja poziția, căutând să stea cât mai lejer, fără însă a da impresia că ocupă prea mult din banchetă.

Când taxiul opri și femeia scoase din geantă portofelul, bărbatul se opuse.

— Nu e nevoie, vă rog, spuse el cu o voce calmă, dar fermă.

Femeia îi zâmbi și, preț de o clipă, își lăsă palma peste mâna lui așezată între ei pe banchetă.

Taxiul porni cu același ușor derapaj și, nu peste multă vreme, ajunse la poarta spitalului, pe care intră, oprind chiar în spatele unei ambulante.

— V-am spus eu c-ajungem la timp! Sănătate și numai bine, îi ură șoferul în timp ce bărbatul plăti și ieși sprijinindu-se de portieră.

Afișajul telefonului cu cartelă de la intrare arăta ora 6:47. Își aprinse o țigară lângă coșul de gunoi în timp ce un cățelandru apăru la picioarele lui, lovindu-l vesel cu coada. Îl ignoră și, după ce termină de fumat, intră pășind pe fiecare treaptă cu piciorul stâng înainte.

În hol, câțiva bolnavi îmbrăcați în pijamale umblau cu

sondele urinare în mâini. Unul dintre ei îl întrebă de departe dacă mai ninge afară, iar el dădu din cap că nu. Se apropie de gardianul sprijinit de tonomatul de cafea și-l întrebă unde-l poate găsi pe doctorul Anghel.

— A, vă spun eu când vine domnul profesor. Îi recunosc mașina imediat, îl asigură gardianul, arătând cu capul înspre monitorul prins undeva sus, deasupra intrării.

Pe ecranul împărțit în trei rulau imaginile camerelor de filmat amplasate la intrarea în curtea spitalului, la Urgențe și în parcare din spate. Pe toate trei nu se vedea decât zăpadă.

Gardianul îl întrebă dacă n-are cumva o țigară și el îi întinse pachetul. Căută cu privirea un scaun pe care să se așeze, dar holul era gol, așa că lăsă rucsacul jos și se rezemă de unul dintre pereți, cu piciorul drept abia atingând podeaua. Poziția nu era comodă și porni legănat înspre avizier, acolo unde fusese afișat programul gărzilor, printre care găsi și numele doctorului Anghel. Mai citi un anunț cu slujbele bisericii din apropiere, câteva afișe cu reclame la medicamente, o listă cu notele studenților din anul I, unde în dreptul numelor arabe erau trecute cele mai mici note, și încă o listă cu notele studenților din anul VI, unde nu mai figura niciun nume arab.

Un tânăr îmbrăcat în halat albastru și cu fes pe cap traversă holul cărând o găleată cu sare grunjoasă, din care împrăstie câțiva pumni în dreptul intrării. Femeia de serviciu apăru de pe un coridor, spălând pe jos cu un teu de lemn înfășurat într-o bucată de material gros. Aerul se umplu de mirosul dezinfectantului și el se retrase înspre ușa de la intrare, unde citi de pe un afiș lucios despre problema urinatului prea des.

La un moment dat, gardianul, care în tot acest timp nu-și luase ochii de pe monitor, îl strigă:

— Acum intră dom' profesor în curte.

Un SUV argintiu trecuse printre porțile masive ale spitalului și rula încet pe alee în cadrul din stânga-sus, trecu prin pătratul mai mare din partea de jos a monitorului și, imediat, apăru în cadrul din dreapta-sus,

parcând lângă gardul de beton.

Trecură câteva minute până ce ușa se deschise și intră un bătrânel cu o servietă. Adus de spate, cu mustață și părul vâlvoi, bătrânelul purta o haină prea mare din al cărei buzunar atârna capătul unui fular. Bărbatul privi spre gardian, iar acesta îi confirmă cu o mișcare a capului. Îl prinse pe doctor din urmă și i se adresă din mers:

— Bună dimineța. Vin din partea doctorului Hristescu...

— A, da, așteaptă-mă jos la cabinetul din dreapta. Vin imediat, îi spuse doctorul privindu-l scurt, în timp ce trăgea să deschidă ușa pe care scria „Bloc operator”.

Bărbatul se întoarse, îi mulțumi din priviri gardianului și traversă holul până la scările pe care le coborî cu atenție, sprijinindu-se cu mâna de perete. Găsi cabinetul și se așeză pe unul din scaunele de lângă ușă. Două infirmiere trecură ducând pe brațe câteva cutii. Puse rucsacul lângă piciorul scaunului și, după ce se lăsă pe spate, depărtă genunchii și-și lungi piciorul drept atât cât să nu-i încurce pe bolnavii care treceau. Femeia de serviciu ajunsese cu spălatul și aici. O doctoriță în halat alb de molton ieși dintr-un cabinet și intră în cel de vizavi. Câteva asistente se salutară zgomotos, dispărând pe diverse uși de-o parte și de alta a culoarului care se aglomera.

Scoase telefonul și se uită la ceas. 7:26. Pe culoar apăreau tot mai mulți oameni, astfel că, în curând, în jurul lui nu mai rămăsese niciun scaun liber. Observă că toate fuseseră ocupate de bărbați în vârstă. Se văzu nevoit să-și apropie picioarele și să-și îndrepte poziția, dar, în cele din urmă, preferă să se ridice, rezemându-se de perete. Făcu câțiva pași în direcția din care ar fi trebuit să vină doctorul, se întoarse și repetă mișcarea de alte câteva ori, fără a se îndepărta prea mult de ușa cabinetului.

Când culoarul se animă de-a binelea și devenise dificil să evite contactul cu bolnavii, privi din nou ecranul smartphone-ului. Se făcuse 7:48. Întrebă un bătrân care aștepta pe unul dintre scaunele din apropiere dacă acela

era într-adevăr cabinetul doctorului Anghel, iar bătrânul îi confirmă politicos.

Peste câteva minute apăru în capătul culoarului și doctorul, cu servieta în mână, îmbrăcat într-un halat alb cu mâneci scurte. Mergea încet și se opri să schimbe câteva vorbe cu o asistentă. În cele din urmă se apropie și, după ce descuie, îi făcu semn din cap să-l urmeze în cabinet.

Înainte să se instaleze la birou, când încă era cu spatele la el, auzi glasul doctorului:

— Așa, zi repede!

În familie

Băiatul traversă curtea în liniște, se apropie de fereastra luminată și privi înăuntrul camerei.

Bătrânul zăcea căzut în dreptul ușii, femeia îl învelise în preș și se străduia să-l tragă înspre pat. Bătrânul îi spunea ceva, părea că o ceartă sau îi dă indicații, dar, de dincolo de geam, băiatul nu reuși să-i înțeleagă vorbele, în parte și din cauza televizorului pornit pe un canal de muzică populară. Bătrâna se opintea, trăgând pe rând de capetele preșului, dar nu reușea să-l miște. Când obosea, se îndepărta și se așeza pe scaunul din partea cealaltă a camerei, privindu-l atent pe bătrânul care îi arăta cu mâinile cum și în direcție să-l tragă. Din când în când, o striga pe nume și femeia, care între timp ațipea pe scaun, tresărea și se ducea să-l învelească mai bine în preș ca și cum l-ar fi pregătit de culcare.

Băiatul deschise ușa și o împinse ușor, cât să împingă corpul bătrânului și să poată intra în cameră.

— Unde voiai să te duci, tataie? Hai să te pun în pat, spuse cu voce calmă băiatul, care-l ridică pe bătrân de subsuori și, opintindu-se, reuși să-l urce în pat.

Ridică perna căzută, i-o așează sub cap și îi aranjă cămașa, care i se trăsese într-o parte și îi dezvelea umărul. Verifică dacă sonda urinară era prinsă bine în ciorapul de lână ridicat peste cracul pantalonului, apoi îl acoperi cu pătura. Bătrânul îl privea atent. Când termină, băiatul îi trecu mâna prin părul complet alb și-l mângâie pe frunte.

— Nu ți-e somn? Uite, e ora două noaptea, spuse privind ceasul de perete agățat peste o carpetă ce-l înfățișa pe Isus înconjurat de o turmă de miei.

Bătrânul continua să-l privească tăcut de sub pătura trasă până la bărbie. Băiatul căută cu privirea telecomanda prin cameră, apoi se întinse și opri cu mâna televizorul așezat pe șifonier. În liniștea care se făcu o auzi, încă întors cu spatele, pe bătrână:

— Tu ești, Petruțule?

— Da, mamaie. Hai să te culci și matale, e târziu! spuse băiatul cu aceeași voce calmă, apropiindu-se de femeie.

— Ne culcăm, ne culcăm, dar după ce trece popa cu Boboteaza.

— Mâine vine popa. Acum ne culcăm cu toții, e noapte afară.

— Atunci să mă duc să desfac patul, spuse bătrâna și se ridică de pe scaun, dând să intre în cealaltă cameră.

— E desfăcut, uite! Tataia e deja în pat.

— *Aici* dormim în noaptea asta? întrebă femeia.

— *Aici* dormiți *mereu*. Dincolo e bucătăria, și băiatul deschise larg ușa pentru ca bătrâna să se convingă singură. Uite frigiderul, aragazul, nu e niciun pat dincolo! *Asta* e camera unde dormiți. Haide, schimbă-te de haine! o îndemnă și-i desfăcu baticul de pe cap, apoi îi întinse cămașa de noapte așezată pe spătarul patului.

Femeia rămase o vreme nemișcată, dar în timp ce băiatul aranja preșul pe podea, își împături baticul și începu să se dezbrace nu foarte hotărâtă.

— Sting lumina mare și aprind lampa, afară e noapte! spuse băiatul, după care trase perdelele și băgă în priză o lampă de veghe în formă de crucifix.

Le spuse noapte bună și o lăsă pe bătrână să se schimbe în lumina albastră de neon a crucifixului. Când ieși în curte auzi, lângă poartă, lanțul câinelui care părăsise cușca și acum se scutura.

— Ce e, mă!? Culcă-te la loc!

Traversă curtea, urcă scara casei mari și se așază pe

ultima treaptă, sprijinit cu spatele de ușa de la intrare. Rămase așa o vreme, ascultând greierii și privind fereastra cu perdelele luminate în albastru.

Se trezi, ascultând atent, dar nu auzi nimic. Coborî din pat și ieși pe scară. În casa bătrânilor lumina era din nou aprinsă. Își puse tenișii, traversă curtea și se apropie iar de fereastră. Printre perdele o urmări pe bătrână cum ținea pătura și perna în brațe. Rămas dezvelit, bătrânul spunea ceva, dar băiatul nu-i înțelegea vorbele, căci televizorul fusese din nou pornit pe canalul cu muzică populară.

Vru să intre, dar femeia se apropie de ușă și el se răzgândi. Se îndepărtă de fereastră și se ascunse în via de la colțul casei, de unde o urmări pe bătrână cum iese cu pătura și cu perna în curte și se oprește după câțiva pași. Nu părea că știe ce are de făcut și în curând intră înapoi în casă. Băiatul o văzu prin fereastră cum dispăre cu pătura și cu perna în bucătărie și se întoarce fără ele. Femeia se opri. Părea din nou încurcată și, după ce mută scaunul dintr-o parte în cealaltă a camerei, intră din nou în bucătărie, revenind cu pătura și cu perna pe care le așeză, în cele din urmă, pe jos, peste preș, sub privirile atente ale bătrânului.

Băiatul se îndepărtă de fereastră și intră în casa mare.

— Puturosule, soarele e sus! Păi ai venit să dormi? spuse bărbatul tuns scurt și cu părul cărunt.

Băiatul se trezi speriat, mârâi ceva și se întoarse cu fața la perete.

— Hai, că întreabă iapa de tine! continuă bărbatul.

Băiatul se ridică buimac, trase pe el perechea ruptă de blugi aruncată lângă pat, îmbracă unul dintre tricourile de pe scaun și ieși pe trepte să se încălze. Soarele îl făcu să-și ducă mâna la ochi.

Înhămată la căruță, iapa se trăsese lângă gard și căuta merele căzute prin iarbă.

— Vezi că ai niște brânză în dulap, sunt și roșii... îi spuse bărbatul, ieșind din șopron cu o greblă și două furci pe care le aruncă în căruță peste funie și cele câteva țepușe de lemn.

— Nu mi-e foame, spuse băiatul și sări să prindă un măr de pe o creangă mai joasă. Un altul căzu în iarbă. Îl ridică chiar de la botul iepei și-l vârî în buzunarul blugilor.

— Uplete tu o sticlă cu apă până deschid porțile.

— Și ai bătrâni?

— Rămâne Ica. Acum e în vale la răzoare...

— Nu luăm și câinele?

— Ia-l, dacă vrei. Vezi că se cam înțepenește cârligul.

Băiatul desfăcu lanțul cu greu, căci animalul se bucura și sărea pe el. De cum desfăcu lanțul, câinele o rupse la fugă prin spatele casei. Băiatul se duse după apă, iar când veni cu sticla plină, tatăl scosese căruța în șosea și închidea porțile.

Câinele îi ajunsese din urmă gâfâind, dar se oprea prin șanțuri, ridicând piciorul pe tufele mai mari. Tatăl ținea hăturile așezat în față pe podul căruței, iar băiatul stătea sprijinit de una din scoarțe cu picioarele ridicate pe cealaltă și mușca din măr. Cămașa tatălui era ruptă în spate, iar băiatul îl certă că nu poartă hainele aduse de el și că îl vede lumea umblând „jerpelit”. Tatăl îi spuse că le schimbă mereu, dar că „așa e la țară”, hainele se murdăresc și se rup repede. Apoi adăugă că și el poartă blugii rupți, dar băiatul îi spuse că „nu e deloc același lucru”.

Părăsiseră șoseaua, furcile și grebla săltau zgomotos când roțile căruței treceau peste pietrele mai mari ale drumului de pământ ce ducea înspre zăvoi. Când ajunseră la râu, iapa se opri să bea apă. Câinele lipăi și el de câteva ori, apoi se îndepărtă și traversă trunchiul gros de copac întins de pe un mal pe celălalt. Drumul continua pe marginea râului, la umbra copacilor ce atingeau cu crengile de jos marginile căruței.

— Nu mai stă nimeni în casele astea, rupse tăcerea tatăl. Ai bătrâni au murit și nimeni nu s-a mai întors aici.

Case bune, bătrânești...

Pe dealul de dincolo de zăvoi se vedeau împrăștiate câteva case ale căror curți și grădini se sălbăticleseră. Temeliile înalte de piatră abia se mai vedeau de buruienile ce se întindeau până la prispele cu porțițe de lemn. Ulucile căzuseră din garduri, pe acoperișurile grajdurilor țiglele se spărseseră, iar o fântână cu cumpănă nu mai avea găleată.

— Nu aici stătea nenea Culae, într-una din casele astea? întrebă băiatul, dar nu așteptă confirmarea tatălui. Îmi amintesc că avea niște câini răi, nu erau niciodată legați, săreau pe căruță când treceam cu tataie spre saivan...

— Nu mai e nimic, spuse tatăl ca pentru sine și atinse cu vârful biciului spatele iepei ce se tot întindea după iarba de pe margine.

Căruța părăsi drumul și urcă coasta dealului, înaintând lent prin livada necosită și uscată.

— Nu mai vin oamenii nici la fân. Uite și tu ce-i aici! spuse tatăl sărind din căruță și mergând cu greu prin iarba înaltă, încercând să țină pasul cu iapa. Nu mi-a mai rămas de cosit decât la Ghețarie, că am dat bucata din dealul Ulmetului pe un bidon de bere...

— Fânul sau otava? întrebă băiatul.

— Toată bucata, bucata de pământ. Am vândut-o pe un bidon de bere și e aproape jumate de pogon, explică tatăl. Mai mult drum decât fân! Sunt șapte-opt kilometri până acolo și anul trecut abia m-am întors cu o jumătate de căruță. Omor iapa degeaba prin vârtoapele alea! S-a ponorât dealul, m-am temut să nu-și rupă vreun picior prin gropi... Își făcuseră nevăstuicile vizuini în ele. E prea departe de noi, oamenii lasă vacile să pască slobode, ce fân să se facă!? L-am dat cuiva de acolo din sat...

Când ajunseră la grădină, tatăl desprinsese sârmele porții, iar băiatul mână iapa și duse căruța pe sub pruni până într-o poieniță de la marginea pădurii, unde se înălța o claie de fân. Tatăl desfăcu iapa de la căruță, lăsând hamul pe ea, și animalul se îndepărtă să pască. Băiatul puse sticla cu apă la umbră într-o tufă de alun, în timp ce

tatăl scoase marginile căruței și le culcă în prelungirea podelei, după care potrivea țepușele în verigi, lega funia de osia din spate și azvârli primele furci de fân. Băiatul cântări în mâini furca rămasă și îi ceru să facă schimb. Când fânul depăși scoarțele, tatăl se urcă în căruță aranjându-l cu picioarele și rămase acolo să primească din furca băiatului fânul smuls din claie.

— Nu mi-ai spus că au ajuns așa, începu băiatul.

— Ce să te mai necăjești și tu!

— Ți-am zis să nu mai faci așa. Am ajuns să suspectez tot timpul că s-a întâmplat ceva ce nu-mi spui. Când vin acasă mă aștept la ce-i mai rău...

— Ce-ai văzut? îl întrerupse tatăl întors cu spatele, în timp ce aranja și bătea fânul cu furca.

— Ieri-noapte pe la două am văzut lumină și am coborât. Tataie era căzut și abia m-am înțeles cu ei, spuse băiatul opintindu-se în furcă.

— Acum vreo două zile am găsit-o pe mamaie în bucătărie așezând lemne pe ochiul de la aragaz să facă focul. Cică să alunge muștele, povesti bărbatul, care se opri pentru a-și descheia nasturii cămășii.

— Ar trebui să scoți butelia de acolo.

— Așa am făcut. Dar cu tataie e mai greu. Până acum tot îl mai țineau picioarele, însă de vreo două săptămâni numai de pe podea îl adun. I-am și spus să nu se mai dea singur jos din pat, că-l scot eu pe băncuță, dar crezi că mă ascultă!? spuse tatăl, continuând să aranjeze fânul pe marginile înălțate ale căruței. Ce vrei, sunt bătrâni!

Apăru gâfâind și câinele, care se tolăni la umbră în marginea pădurii.

— Și noaptea? întrebă băiatul. La trei erau încă treji, cu televizorul deschis, continuă el și înfipse furca în pământ pentru a-și șterge sudoarea de pe frunte cu marginea tricoului.

— Nu prea mai dorm. O să mă mut în camera din față, să-i aud, dacă e ceva. A mai rămas Ica peste noapte când și când, dar are și ea treburile ei acasă...

— Să nu te zgârcești cu femeia, spuse băiatul.

— Mănâncă ce mănânc și eu, bea ce beau și eu, îi dau bani când are nevoie de ceva...

— Băiatul ei parcă era plecat prin Spania, nu?!

Tatăl dădu din cap că da și-i ceru apa. Băiatul scoase sticla din tufă și i-o aruncă sus pe fân, la picioare.

— Mi se pare în continuare că muncești prea mult. La pensia ta, ai putea s-o lași mai moale. Ai tot ce-ți trebuie. Îmbătrânești și tu, tată, în curând o să-ncepi să te vaiți de una-alta, ce-o să facem când n-o să te mai poți ocupa de toate?! Vrei să mă mut la țară să am grijă de voi toți?! spuse băiatul care reluă aruncatul fânului pe căruță.

— Și ce să fac?! Să stau degeaba și să mă uit la pământ!? Îmi fac de lucru, îmi place munca, doar mă știi! spuse tatăl.

— Lasă asta. Ica mi-a spus c-ai început să te duci să muncești și pe la alții.

— Mai stau și eu cu oamenii, mai discut, mai aud una-alta... Nu vezi că nu mai am cu cine schimba o vorbă!?

Băiatul nu continuă, termină de aruncat și plecă după iapă. Tatăl coborî, greblă locul unde fusese clăia și bătu fânul cu dosul furcii, dând ocol căruței. Când băiatul aduse iapa, trecuse funia peste fân și o lega de cadrul din față. Agăță șleaurile, apoi prinse hulubele de ham.

— Hai, Cezărico! o îndemnă bărbatul după ce aruncă în căruță grebla și furcile.

Iapa urni căruța încărcată cu fân până deasupra țepușelor, iar câinele se ridică cu un căscat și porni încet înaintea lor. Crengile prunilor agățară câteva pale de fân, care căzură în urmă, dar băiatul le adună cu mâna și le aruncă înapoi în căruță. Când ieșiră din grădină, tatăl opri căruța să prindă sârmele porții și îi arată șirul de pruni încărcăți.

— Ce zici de prune? Fă-le o poză, s-o pui pe Internet, îl îndemnă el.

— N-am telefonul la mine.

— An rodnic... Și fierbinte, spuse tatăl, închizând ochii, în timp ce băiatul îl opri să-i dezlipească o floare de fân de pe fruntea transpirată. După ce termină cu fânul,

trebuie să vin să aduc niște proptele să nu se rășchireze crengile. Să vezi ce țuică îți trimit la toamnă la București! Ies de-aici mai bine de șaizeci de vedre, spuse el bucuros. Și merele s-au făcut anul ăsta, doar nuci nu prea sunt.

Greierii țârâiau în jurul lor și băiatul îi povesti cum un fizician din secolul 19 a descoperit că poți aproxima temperatura în grade Fahrenheit dacă adaugi o anumită cifră la numărul de țârâituri pe care le scoate greierele într-un interval de câteva secunde. Tatăl dădu suspicios din cap și-l întrebă cum află apoi gradele Celsius, băiatul ridică din umeri și izbucniră amândoi în râs.

În coasta dealului, tatăl opri iapa și se vâri pe sub fân să înfrâneze roțile căruței. Coborâră ușor, lăsând în urmă o cărare de iarbă culcată și urmele adânci ale potcoavelor acolo unde coasta fusese mai abruptă și iapa își proptise copitele adânc în pământ. Ajunși în drumeagul ce urma cursul râului, tatăl slăbi frâna și îl întrebă dacă vrea să urce sus pe fân. Băiatul dădu din cap că nu și rămase cu câinele în spate, cercetând locurile mai adânci ale râului. Când ajunseră în dreptul caselor, alergă până la fântâna cu cumpănă. Ghizdul de lemn putrezise și abia se mai ținea. Băiatul privi înăuntru, dar buruienile crescuseră printre pietre și nu văzu dacă mai era apă. Încercă să miște cumpăna, lemnul scârțâi, iar câinele lătră de câteva ori.

Prinseră din urmă căruța la trecerea râului, unde iapa se oprise și se adăpa. Băiatul și câinele o luară pe punte, îi urmă și tatăl, și așteptară împreună pe celălalt mal ca iapa să treacă singură prin apă căruța cu fân.

Mergeau amândoi la pas pe lângă iapă, ascultând sunetul potcoavelor ce loveau într-o cadență lentă pietrele.

— Ce-aș mai mânca niște raci! rupse băiatul tăcerea.

— Am vorbit cu copiii lui Mândricel, când se mai duc pe Târâia să-mi aducă, că le plătesc. Pe Recea nu mai sunt de când cu lucrările ăstora de la stația de nisip. Au cărat la pietriș cu basculantele de n-a mai rămas nicio răgălie. Au adâncit matca de-au ajuns la stratul de humă, spuse indignat tatăl.

Ieșiți în șosea, tatăl observă că iapa are o potcoavă

slăbită. Când ajunseră acasă, traseră căruța în dreptul grajdului, iar băiatul scoase hamul și lăsă iapa liberă prin grădină. Tatăl desfăcuse funia și se urcase deja în fânar, aranjând locul. Suit în căruță, băiatul începu să-i arunce fânul cu furca. Treaba merse repede și, după ce terminară, traseră amândoi de hulubele căruței și o băgară în șopron. Vaca se întorsese singură de pe izlaz, tatăl îi deschise poarta și animalul se îndreptă greoi spre heleșteul din fundul grădinii. Între timp, băiatul agățase hamul de un cui bătut într-un stâlp al șopronului, se dezbrăcase de tricou și se ștergea de transpirație.

Mergeau amândoi spre casă pe lângă gardul dincolo de care se întindea lanul de porumb.

— Ce-i cu alea? întrebă băiatul privind printre crengile copacilor din grădină cele câteva CD-uri ce atârnavă legate cu ață.

— Ca să nu vină coțofenele la pui. Copiii poștăriței mi le-au dat. Este că-mi merge mintea? zâmbi tatăl.

CD-urile se roteau ușor în soare, reflectând lumina în toate părțile.

— Ar trebui să candidezi pentru primar. „Votat!”, râse băiatul și-l lovi ușor cu pumnul în spate.

Lângă potecă apăruseră două mușuroaie și cei doi se opriră să le împrăștie cu picioarele prin iarbă.

— Există acum niște dispozitive care scot sunete pe anumite frecvențe și țin păsările și cârțițele departe de grădini...

— Să știi că m-am gândit să vând iapa, îl întrerupse tatăl în timp ce nivela pământul cu piciorul.

— Haide, tată! spuse băiatul pe un ton nehotărât între protest și rugămintă.

— Pentru arat și semănat chem tractorul, la treierat vine combina, doar la fân și la lemne ce-o mai muncesc și iarna mănâncă o groază de fân... Mai bine cresc vițica, îi explică tatăl.

— De când ținem noi iepe? întrebă băiatul după o vreme.

Continuau să pășească pe potecă unul lângă altul. Câinele îi ajunse din urmă gâfâind.

— Păi eram eu la liceu...

— Deci cât, vreo 45 de ani!?

— Cam așa. Mamă-sa, Cezara, ar fi avut acum vârsta ta.

— Măcar s-o dai unui om de treabă, îl rugă băiatul.

— Cumnatul ăluia din Gorunești de i-am dat-o pe Negruța acum doi ani...

— Chiar, ai mai văzut-o pe Negruța?

— Am văzut-o o dată la adăpătoare pe izlaz, dar nu m-am dus la ea să nu-i trezesc sentimente, spuse tatăl. Crezi că mie nu-mi pare rău de Cezărica!? continuă el. Doar eu am crescut-o. Și e mai ascultătoare ca tine, zâmbi și-l luă pe după gât pe băiat, care spuse cu regret:

— N-o să ne mai zică nimeni Ieparii.

Se opriră la fântână să scoată o găleată de apă, apoi tatăl își aduse aminte de butoiul de sub polată care trebuia pregătit pentru culesul prunelor. Îl înclină și, rotindu-l ușor, îl scoaseră afară la soare, unde tatăl îi spuse să-l umple cu apă ca să se umfle doagele.

— Poate plouă, zâmbi băiatul.

Când intrară în curte, Ica tocmai ieșea din casa bătrânilor, căroră le dăduse să mănânce. Îi întrebă glumind dacă le e foame și dacă au muncit destul cât să merite mâncarea. Băiatul îi spuse că sunt lihniți și femeia îi cuprinse fața în mâini și-l pupă pe frunte. Bărbatul o rugă să aducă mâncarea la masa din vie, unde era mai răcoare. Apăru și câinele, cu limba scoasă. Băiatul îl chemă și-i aduse din bucătărie o cratiță cu zer din care câinele începu să lipăie. Tatăl îl întrebă dacă nu-i este și lui sete, iar băiatul își aminti că uitaseră sticla în tufă.

— Lasă apa. De ceva cu *spumă* nu ți-e sete? și îi făcu cu ochiul.

Băiatul o luă înainte spre masa din vie, iar tatăl aduse din beciul casei un pet de 2,5 litri de bere și o doză de Heineken pe care le așeză pe masă.

— Nu pot să cred că ai păstrat din berea aia! râse

băiatul desfăcând cutia.

— Tu știi că mie-mi place și la bidon, spuse tatăl. Am păstrat-o pentru ocazii speciale, adăugă și turnă bere în două pahare. „Sistemul inovator oferă cu 45% mai multă protecție berii întrucât încorporează o barieră activă care nu permite pătrunderea oxigenului și una pasivă care împiedică pierderea de CO₂”, citi satisfăcut de pe etichetă. Ai văzut ce supermarket s-a deschis în fața școlii? Acum avem și noi ceva frumos în sat, mai spuse.

— Au pus pavele peste pista de popice, se plânse băiatul ciocnind doza de paharul cu bere al tatălui.

— Pentru parcare. Oricum nu mai juca nimeni, păcăneau toți la mașinuțe... Șorica, exclamă tatăl când pisica apăru printre picioarele lor.

— Haide, tată, nu-i mai zice așa, spune-i Shakira! se rugă băiatul, care ridică pisica în brațe și începu să-i cânte: „*Waka waka, eh eh... This time for Africa...*”.

— Că n-am apucat să-ți spun, continuă tatăl, ștergându-și spuma berii de pe buze, au inaugurat Transalpina, cea mai înaltă șosea din România, ajunge la 2145 de metri, spuse cu satisfacție. Știi ce frumos e? Am fost cu Ninel, am luat-o și pe Ica, să-ți spună ea. Ne-am dus cu mașina. Când mai vii, hai să facem o drumeție, spuse tatăl cu entuziasm. Vii și cu Iulia și să vezi tu de n-o să-i placă! E mai frumos decât pe Transfăgărașan...

— Acolo ai îndoit portiera? îl întrebă băiatul, dar apăru Ica aducând cratița cu mâncare și tatăl nu-i mai răspunse.

Băiatul lăasă pisica din brațe și merse la fântână, unde femeia îi turnă apă să se spele pe mâini. Tatăl împărți tacâmurile și o ajută pe femeie să pună mâncarea în farfurii, iar băiatul rupse pâinea și umplu paharele cu bere. După ce se așezară cu toții la masă, bărbatul îi întinse Icăi un pahar și ciocniră.

După masă, Ica rămase să strângă vasele, iar tatăl îl luă pe băiat în grădină să-l ajute la potcovit. Băiatul ridică piciorul stâng din față al iepei, îl propti îndoit pe genunchi

și-l ținu strâns până când tatăl bătu în potcoavă un cui nou în locul celui căzut și le strânse pe celelalte.

Întorși în curte, tatăl îi spuse că poate să-l scoată pe bătrân la soare pe băncuța de la șosea, apoi îl anunță că pleacă cu bicicleta până în sat, unde are „o treabă” cu cineva. Băiatul îl întrebă ce fel de treabă, dar nu primi răspuns.

Îl găsi pe bătrân stând pe marginea patului, sprijinit într-un ciomag. Bătrâna moțăia pe scaun, rezemată de soba de teracotă.

— Hai, tataie, vrei să te scot afară pe băncuță? îl întrebă băiatul, dar nu așteptă răspunsul, luă clopul de pe scaun și i-l așează pe cap.

Îl ajută să se ridice în picioare și, ținându-l de la spate, îi împinse înainte piciorul drept. Bătrânul pășea șchiopătând, proptindu-se în ciomag, genunchii îl tot lăsau, de câteva ori se clătinară amândoi, dar reușiră să străbată curtea și să iasă la poartă. Dincolo de șosea se întindea izlazul, unde mai pășteau doar câteva vaci. Băiatul se asigură că bătrânul e rezemat bine de spătarul băncuței și se întoarse în curte. Nu lipsi mult, iar când reveni îi întinse un pahar cu bere.

— Haide, bea încet. Tata e plecat.

Bătrânul apucă paharul cu mâna tremurând și abia îl duse la gură, dar îl bău dintr-odată și plescăi din buze satisfăcut. Băiatul îi șterse cu mâna spuma rămasă pe buză și se așează lângă el.

— De cât timp ești nebărbierit? îl întrebă, pipăindu-i barba nerasă și trăgându-l ușor de pielea moale a obrazilor.

— De la târgul de Sf. Ilie, răspunse greoi bătrânul, chiar în timp ce băiatul îi smulse un fir lung din sprânceană.

Bătrânul tresări și-și frecă sprânceana, apoi, privind în depărtare, spuse, arătând direcția cu ciomagul ridicat:

— Ăla e armăsarul lu' Ilie.

Băiatul se uită pe izlaz în direcția unde privea bătrânul.

— Ce te-ai mai duce cu iapa cu căruța! spuse băiatul,

dar bătrânul tăcu și continuă să privească lung câmpul.

Băiatul se aplecă să verifice sonda urinară și-i așează mai bine picioarele.

— Rămâi aici cuminte. Să nu pleci singur, că o să cazi, vin eu și te iau, îi spuse urechindu-l în glumă. Ți-e cald, să-ți dau puloverul jos? îl întrebă, dar bătrânul dădu din cap că nu.

Îi împinse în joacă clopul peste ochi și se ridică de pe băncuță să intre în curte, când observă că pe șosea se apropiase un vecin.

— Hai noroc, Petrule! Ai mai venit pe la tact-tu? întrebă omul.

— Vreo două zile, să-l ajut cu fânul.

— Și? Tot singur?

Băiatul nu răspunse și se grăbi să plece, lăsându-l pe vecin de vorbă cu bunicul său.

Când trecu prin curte, o zări cu coada ochiului pe bătrâna care se trezise și îl privea din casă, prin cadrul ușii. Nu o vedea prea bine din cauza soarelui, așa că se apropiе.

— Ce e, mamaie, ai nevoie de ceva?

— A, tu ești, Petruțule? Ai mai venit pe la noi?! se miră femeia. Ce fac copiii, au crescut tari-mari?

Băiatul ezită un moment.

— Da, mamaie, îi aduceam și pe ei, dar acum sunt ocupați cu școala.

— Cu școala, cu școala! repetă bătrâna. Lasă că vin ei în vacanță, mai spuse și își lăsă privirea peste mâinile așezate în poală.

Băiatul plecă, sărind treptele casei mari, și intră în camera din față ale cărei ferestre dădeau înspre curte. Pe pat se aflau două perne-fantezie mici, rotunde și roșii, cu înflorituri colorate, iar pe perete o fotografie înrămată arăta o fată cu cozi, în uniformă de liceu. Pe noptieră, lângă o lampă spartă și o vază înaltă, albastră, cu flori de plastic în diverse culori, mai erau o pereche de ochelari așezați pe o carte de rugăciuni, câteva felicitări și mai multe albume cu fotografii. Pe masa mașinii de cusut de

lângă geam se înălța un teanc de reviste *Formula AS* cu o carte deasupra. În cameră se mai afla o vitrină plină cu milieuri și bibelouri cu animale și balerine, iar deasupra, așezate una lângă alta, erau câteva sticle de șampanie nedesfăcute, în spatele cărora se vedea cutia unui aparat de masaj.

Băiatul dădu perdeaua la o parte și adună de pe pervaz muștele uscate, pe care le aruncă în vază. Se plimbă prin cameră, își trecu degetele peste cartea al cărei titlu îl rosti încet, *Mont-Oriol*, și se întinse să ia una dintre sticlele de șampanie, pe care o întoarse și-i citi eticheta de pe spate. Ridică un album foto, îl puse la loc fără să-l deschidă, verifică lampa dacă se aprinde, după care se întinse pe pat, își așează peste piept pernele-fantezie, oftă și închise ochii.

Se trezi cu vocea tatălui care făcea gălăgie în curte. Ieși pe scară și îl văzu urlând din ușă în camera bătrânilor. Le spunea că nu ascultă și prost e el că are grijă de ei, în timp ce Ica îl trăgea de cot să termine, că-l aude lumea. În curând află și ce se întâmplase. Bătrânul plecase singur de pe băncuță și se prăbușise lângă câine. Întoarsă de la răzoare, Ica o găsisese pe bătrână târându-l prin iarbă. Sonda urinară se spărsese și bătrânul avea pantalonii uzi. Ica îl băgase în casă și îl spăla când tatăl se întorsese din sat.

— E vina mea, am ațipit în casă și l-am lăsat afară. I s-o fi făcut cald, că n-a vrut să-i dau puloverul jos, spuse băiatul dintr-un foc. Oricum, urla degeaba la ei. Ce naiba, tată, nu te-am văzut niciodată așa!

— Nu știi, câteodată îmi pierd cumpătul, îi răspunse tatăl vizibil calmat, ca și cum și-ar fi cerut scuze.

Bărbatul schimbă vorba și îl trimise în garaj după cizme de cauciuc și mănuși, în timp ce el plecă să dea drumul vacii pe izlaz. Cu cizmele în brațe, băiatul trecu prin dreptul ușii și privi în cameră. Bătrânul privea în tavan întins pe pat, iar bătrâna ațipise pe scaun cu capul căzut în piept.

Ieși din curte și găsi iapa păscând lângă gard, sub salcâmi. Băiatul lăsă cizmele în iarbă și scoase din buzunarul blugilor un măr. Iapa veni spre el, îi luă mărul din palmă lăsându-i în loc o bală și îl strivi între dinți cu zgomot.

— Tu ce faci, fată? Nu mai zici nimic?! o alintă băiatul și îi trecu mâna peste ochi să alunge muștele, după care o pupă deasupra nărilor în timp ce iapa continua să mestece mărul.

Își plimbă mâna pe greabănul ei, apoi se ridică pe vârfuri și îi cuprinse gâtul cu brațele.

— Mi-a fost dor de tine, să știi. Dar cam puți.

Iapa fornăi scurt și băiatul se îndepărtă, lovind-o cu palma pe crupă.

Ajunse primul la heleșteu. Tatăl îl găsi la umbra salciei așteptându-l în chiloți și încălțat cu cizmele de cauciuc. Ronțăia un castravete luat din răzoare. Se dezbracă și el, își puse cizmele, împărțiră mânușile de piele și intrară amândoi în heleșteu. Apa le ajungea până la brâu și înaintară greu cu cizmele prin mâl până acolo unde începeau tufe de papură.

— Să le apuci de jos de tot, că se smulg mai ușor, îl sfătui tatăl. Și grijă mare la frunze, să nu te taie pe față, mai spuse. Trebuia să-ți iei o șapcă...

Începură să smulgă tulpinile de papură, pe care le aruncau pe malurile heleșteului. Unele tulpini erau mai groase și trebuiau prinse de cât mai de jos. Cei doi se aplecau până ce apa le atinge obrazul și trăgeau din rășputeri până când tulpinile pocneau scurt. Uneori se dezechilibrau și cădeau pe spate în apa care se tulburase.

— La tine la servicii cum mai e? îl întreabă tatăl când se opriră să-și mai tragă suflul.

— Deocamdată merge. Aș vrea însă să mai fac și altceva.

— După ce vând iapa, mă gândesc să iau un tractoraș. Am banii ăia puși deoparte... Ce zici, vii să facem împreună agricultură la standarde europene? îl întreabă tatăl.

— Ai cumva mâl pe față sau așa arăți la lumina zilei? răspunse băiatul și se puseră amândoi pe râs.

Când mai rămăseseră doar câteva tufe, ieșiră pe mal și își goliră cizmele în iarbă. Apa era neagră și la suprafață pluteau mustăți de rădăcini, dar heleșteul părea dintr-odată mult mai întins. Tatăl îi spuse că vrea să aducă bolovani de la râu să întărească malurile, astfel nici papura nu se mai întinde și nici malurile nu se mai surpă când se adapă animalele. Traseră într-o parte tulpinile de papură și le făcură grămadă. După ce se uscau, tatăl îi spuse că urma să le dea foc.

Cu hainele într-o mână și cu cizmele în cealaltă, porniră amândoi în chilofi prin grădină. Băiatul își târa picioarele prin iarbă să se curețe de urmele de mâl. Când ajunseră acasă, tatăl îl întrebă ce-ar vrea să gătească Ica pentru masa de seară, iar băiatul alegea pui cu mujdei și cu mămăligă. Tatăl fu satisfăcut de pofta lui și-i spuse că are cocoșul potrivit.

Băiatul intră în casă, de unde se-ntoarse cu un prosop și un săpun. Umplu o găleată cu apa dintr-un bidon de plastic din curte, luă ligheanul rezemat de peretele garajului și se duse în grădina din spatele casei. Când tatăl apărură să-i arate mândru cocoșul tăiat, îl găsi pe băiat așezat în genunchi, săpunindu-se pe cap deasupra ligheanului.

— Păi aici te speli? Puteai să te duci în casă, în cadă.

— Îmi place mie aici pe iarbă, spuse băiatul fără să ridice capul din lighean.

— Uite ce cocoș frumos! Și e de anul ăsta. Mai am unul și mai mare, dar ăsta era cam rău, să-ți arate Ica unde a sărit și-a zgâriat-o cu pintenii...

Băiatul se clăti pe față să poată privi cocoșul, pe care tatăl îl ridicase și-l ținea atârnat de picioare cu gâtul în jos, dar îl vedea cu greu, căci soarele îi bătea în ochi. Apăruse și pisica. Din gâtul cocoșului încă mai picura sânge și pisica începu să lingă iarba. Bărbatul o strigă pe Ica să pună apă la fiert și plecă.

Când reveni, băiatul își săpunea corpul stând gol, în

picioare, lângă lighean. Tatăl se așează pe scândurile de lângă zidul casei, lângă blugii băiatului, și îl privi cum se spală. Pisica încă amușina prin iarbă acolo unde picurase sângele cocoșului. Băiatul ridică și-și turnă apă, câte puțin, pe piept și pe ceafă, până se clăti. Luă prosopul agățat de creanga unui prun și se frecă cu el pe cap.

— Ce e? întrebă el când își descoperi tatăl privindu-l fără să mai spună nimic.

— Așa! Ești frumos, spuse tatăl și băiatul zâmbi.

După ce se șterse, aruncă apa din lighean și puse înăuntru tricoul și chiloții. Tatăl se ridică de pe scânduri și îi aduse blugii, apoi luă el găleata golită și îi spuse că poate să bage hainele în mașina de spălat.

Se însera și câinele lătra la vacile ce se întorceau de la păscut pe șosea. Îmbrăcat cu o bluză de trening, băiatul ieșise pe treptele casei și butona la telefonul mobil. Ica trebuia în bucătărie, iar tatăl se întorcea de la grajd cu o găleată plină de lapte. Băiatul îl opri să bea direct din găleată și tatăl îi spuse că mulgea în continuare cu mâna, căci vaca nu suporta pe uger mulgătoarea electrică sau poate era din cauza zgomotului, nu știa nici el. Bărbatul îi duse găleata cu lapte Icăi și plecă să dea la porci și să închidă găinile. Când se întoarse, îi arătă băiatului o sticlă cu etichetă de Martini.

— Ce culoare frumoasă are! și ridică sticla în lumina ce mai rămăsese pe cer. E din butoiul vechi. Făcută de tataie. Ia un gât, îl îndemnă tatăl, să ai poftă de mâncare.

Băiatul îi șterse cu mâneca un strop de sânge sărit pe frunte și rămaseră amândoi pe treptele scării, luând câte o gură de țică direct din sticlă. Tatăl îi povesti că vrea să schimbe țigla de pe casă pentru ca în primăvara următoare să poată pune o instalație solară, nici nu-l costa mult, văzuse la un vecin care era foarte mulțumit de investiție. Îl întrebă dacă are cumva nevoie de bani, iar băiatul dădu din cap că nu. Îi propuse să-i aducă lui televizorul de la București, voia să vadă meciurile pe un ecran mai mare, iar el să-i dea bani să-și cumpere altul nou, „mai bun și mai

mare". Băiatul fu de acord, chiar se bucură și îi propuse să facă la fel și cu telefonul mobil. Râseră amândoi, apoi tăcură o vreme trecându-și sticla de la unul la altul, ascultând zgomotele serii și pe cele din bucătărie.

— Mâine pe la cât zici să plecăm? întrebă băiatul, luând o gură de țuică și așezând sticla pe capătul scării.

— Să fim gata pe la 8. Oricum, în trei ore, maxim, ajungem.

— Și ce-i ducem?

— A făcut Ica ieri un caș, începu tatăl. I-am pus două rânduri de haine curate în sacoșă, e deja în portbagaj. Săptămâna trecută am cumpărat și medicamentele pe care mi-a zis doctorul că nu le au... Ah, am zis că-i culeg niște zmeură din vale de la râu și-am uitat! Își trecu bărbatul mâna prin păr.

— Lasă că mă duc eu dimineață, până dai tu la animale... Mă gândeam să-i ducem albumele cu fotografii, spuse băiatul. Îi plac. Uneori ai văzut că mai recunoaște pe câte cineva.

— Da, spuse și tatăl, care luă o gură din sticlă înainte să plece, chemat de Ica, s-o ajute să le dea de mâncare bătrânilor.

Pisica își anunță apariția cu un mieunat scurt, băiatul o luă în brațe, o smotoci și îi suflă în mustăți damful de țuică.

Se adunară cu toții la masa din vie, sub un bec care lumina slab. Bărbatul adusese o altă sticlă, umplu câte o ceașcă pentru fiecare, iar băiatul aranjă farfuriile. Ica tăie mămăliga cu o sfoară scoasă din buzunarul șortului și bărbatul împărți feliile ajutându-se de o furculiță. În mijlocul mesei se afla cratița cu puiul rumenit în mujdei. Fiecare își luă după poftă.

— Și ce mai e prin Capitală? întrebă Ica în timp ce mâncau lingându-și degetele.

Băiatul povesti, mai întâi, despre blocul care urma să intre în lucrările de reabilitare termică și cuștile pentru câinii comunitari construite de vecinii de pe scară lângă

garajele din spatele blocului, despre pistele de biciclete trasate pe bulevard și modernizarea pieței, care acum avea etaj și scări rulante. Apoi trecu la povești mai personale și le vorbi despre cel mai nou proiect care tocmai i se oferise, dar mai ales despre călătoriile în străinătate făcute în ultima vreme în interes de serviciu.

— Lasă că meriți, la câtă carte ai învățat! comentă Ica impresionată, îndemnându-i să termine tot din cratiță.

— Trei lucruri n-ai făcut tu în viață, interveni tatăl, după ce termină și ultima bucată de pui din farfurie.

— Haide, tată, iar începi!? încercă băiatul să-l oprească.

— Nu ți-ai terminat doctoratul, asta unu'! Doi, n-ai luat carnetul, continuă tatăl, care se opri să golească ceașca de țuică, și trei, nu te însori. E vremea, să știi.

— O fi vremea, dar nu e cazul, spuse băiatul în timp ce-și ștergea degetele cu un șervet.

— Dar când, mă, Petrule? Că ai 32 de ani, a-nceput să-ți albească și părul... Când eram eu la vârsta ta de acum, te aveam pe tine în clasa-ntâi...

— Și degeaba erai angajat la fabrică, îl întrerupse băiatul, pentru că a trebuit să te însori ca să primești repartiție pentru apartament. Și m-ați făcut repede că s-a *întâmplat* și pentru că *mama* a vrut. A apucat să-mi povestească. Dar nu te judec, ți-am mai spus, vreau doar să te fac să înțelegi că atunci erau alte vremuri, adăugă băiatul. La vârsta la care tu te-ai însurat, eu abia îmi terminam școala...

— Dar nu vrei să te așezi la casa ta, să faci un copil? Ți-l cresc eu, ce, crezi că nu pot să ți-l cresc? spuse tatăl turnându-și țuică în ceașcă.

— Îl crești tu! repetă băiatul. Un copil mai lipsește pe-aici. Și cum adică să mă așez la casa mea? întrebă, încercând să-i prindă privirea. Am apartament, n-am datorii la bancă, nu plătesc rate, sunt sănătos, slavă Domnului!, am un serviciu unde câștig suficient, călătoresc peste tot... Nu e bine așa?!

— Ba e bine, tocmai. De ce nu te și însori să aibă

grijă cineva de tine? Nu vrea Iulia aia? ridică tatăl privirea.

— N-am nevoie de *nimeni* să-mi poarte de grijă, spuse băiatul. Nici măcar n-am vorbit cu Iulia despre asta. E prea devreme, nu știu, coborî el vocea. N-avem nici măcar un an...

— Lasă că și când ai fost cu... cu... cu anii și tot nu te-ai hotărât, spuse tatăl, dând ceașca cu țuică peste cap, după care împinse farfuria din dreptul lui.

— Nici măcar nu-ți amintești numele ei! Și nu, nu m-am hotărât pentru că n-a mai mers.

— Așa zici mereu și așa-ți trece viața.

— Așa-mi trece viața! repetă băiatul, luând și el o gură din ceașcă.

Ica se ridică de la masă și se apucă să strângă vasele încercând să zică ceva, dar băiatul începu primul.

— Pui prea mare preț pe căsătorie. Uite, am un coleg la serviciu și doi prieteni, pe Călin chiar îl știi, toți divorțați, toți de vârsta mea. Călin încă are și doi copii, plătește pensie alimentară... Lucrurile nu mai merg azi așa ușor, e complicat, continuă el cu voce calmă. Ți-ar plăcea să am un copil pe care să-l văd de două ori pe lună și pe care să mi-l crească altcineva?

— Dacă altora nu le-a mers, nu înseamnă că și tu o să pățești la fel.

— Și ce atâta grabă? ridică băiatul vocea dând capul pe spate și deschizându-și larg brațele. Sunt încă un copil...

— Cu pula de-un kil, spuse tatăl, care se ridică de la masă ușor dezechilibrat, împinse scaunul cu piciorul și plecă luând-o drept prin vie.

Becul agățat în vie începu să se legene și să plimbe lumina dintr-o parte în alta pe deasupra capetelor lor.

— Să nu mă spui, începu Ica după un moment de tăcere în care ascultară pașii tatălui urcând treptele casei, dar să știi că într-o seară mi-a vorbit de tine, că nu vrei să te-nsori, că ai avut fete bune... A și plâns. Și vezi că l-a sunat pe unchi-tu din Suedia să vorbească ăla cu tine și să te convingă. L-a sunat într-o seară de pe mobil, eram și eu

de față. Dar e treaba voastră, voi știți, mai spuse femeia și continuă să curețe masa.

Băiatul privea într-o parte. Se ridică și opri becul din legănat, își mai turnă o ceașcă de țuică și o-ntrebă, cu voce scăzută:

— Dar tu mă-nțelegi, Ica? E greșit ce spun?

— Ce știi eu! M-am măritat de la 17 ani ca să plec de la părinți, eram gravidă în patru luni la nuntă... începu femeia după ce se așeză pe scaun. Într-o vară am plecat salaor la Cernești. Am pus smoală cot la cot cu bărbații pe acoperișul bisericii, am tăiat marmură de mi-au albit plămânii și, când m-am întors acasă, omu' mi-a luat banii și mi-a zis: „Casa-i a mea, ușa-i a ta”.

Femeia făcu o pauză, căutând cu privirea șervetul, pe care îl apucă și-l strânse în mâini.

— Ehe, am dormit și prin clopotnițe, fetele au crescut mai mult pe la soră-mea... Acum, bărbatu-miu de-al doilea muncește prin țară, azi e ici, mâine, dincolo, fumează ca un șarpe și bea toți banii, bea și spirt când n-are ce bea și, dacă-l vezi, are părul negru ca pana corbului și când vine iarna acasă întreabă de ce n-avem lemne de foc... Măcar nu mă ocărăște și nu mă bate ca ăl dintâi, de mi-a pus usturoi și sare pe inimă și am rămas și cu gâlci pe tot corpul. Fetele le-am măritat, dar fi-miu ăl mic e acum prin Spania și nu prea găsește de lucru. Ultima oară când a venit acasă slăbise de cântai țambalul pe coasta lui. E mai mic ca tine, dar nici el nu e însurat. Păi cum să tensori pe-acolo, cine te ia!? Poate tot așa, să găsească vreo româncă cuminte și de treabă...

Băiatul tăcea și asculta cu capul plecat, iar femeia continuă.

— Stau noaptea în pat cu ochii deschiși și mă gândesc că poate mi-ar fi fost mai bine singură. Dacă nu mă măritam așa repede, apucam de făceam și eu o postliceală, învățam o meserie și-aveam acum o pensie, cât de mică să fi fost, era bine. Și găseam eu cu cine să fac un copil, și-l creșteam singură – parcă pe ăștia nu tot așa i-am crescut? -, să aibă cine să-mi dea și mie o cană de apă la

bătrânețe! Așa, am cărat apă cu cobilița și am frământat ca proasta pământul toată viața, și cu ce m-am ales!? Cu lacrimi pe obraz și durere în oase. Singura dată, era după Revoluție, când am plecat și eu de-acasă am fost cu cumnatu-miu cu mașina să vedem mănăstirea de la Curtea de Argeș și aia a fost. M-a mai luat acum taică-tu pe Transalpina, altceva n-am văzut la viața mea. E bine de voi, tinerii de acum, că ați făcut școală, stați la oraș, aveți condiții și vă plimbați prin lume acum, cât sunteți în putere și n-aveți griji...

— Cum a lovit mașina? o întrebă băiatul după ce femeia tăcu și nu mai dădu semne că ar mai avea ceva de spus.

— A fost la o nuntă la Milostești, a băut și când s-a întors noaptea a dat cu ea în șanț, lângă podul de la Primărie. Dar să te faci că nu știi, că m-a rugat din suflet să nu-ți spun. Și-așa e amărât cu ai bătrâni, mai spuse femeia trecând palma peste mușamaua mesei.

Băiatul nu mai spuse nimic, iar femeia îl întrebă dacă nu vrea să asculte o poezie pe care a compus-o despre viața ei cu primul bărbat. Propunerea îl făcu pe băiat să zâmbească și dădu din cap că e gata să asculte.

Femeia se gândi puțin, își dresе glasul și începu să recite cam grăbit:

*Într-o zi lungă din varăM-a dat bărbatu-miu afară. -
Ia-ți, muiere, fetele, Bulendrele, metehnele, Părăsește-mi
curțile! Bocceaua mi-am înnodat, Vaca de pripon am luat,
La soră-mea am plecatCu fetele după mine. Doamne, oare
mi-o fi bine!?*

Femeia se opri să tragă aer în piept și continuă jucându-se cu șervetul de bucătărie:

*Trecui valea și-o vâlceaȘi-ajunsei la soră-mea:— Soră
dragă, mă primești? Că e rău să pribegeștiSingură cu doi
copii, Soarta vieții să n-o știi. Așa anii au trecutȘi fetele
mi-au crescut, Au crescut, s-au făcut mariȘi fără-ale lui
mângâieri. Și mă-ntreabă cu un rost:— Unde este tatăl*

nost’? Eu le-am spus că a murit, Dar ele nu m-au crezut. - Spune-i, mamă, lui tata Să ne deschidă porțița, Să privim în ochii lui Să vedem dacă-s căprui... - Și mai era, dar nu-mi aduc eu acum aminte, mai spuse femeia după ce se opri o clipă și încercă să-și amintească restul versurilor.

Băiatul zâmbi, întinse mâinile peste masă ca pentru o îmbrățișare și se ridică să o pupe pe frunte. Femeia îl mângâie pe creștet și vru să adauge ceva, dar atunci apărură tatăl, care se așeză greoi la masă. Ica dădu să spună ceva, dar bărbatul i-o luă înainte pe un ton sever:

— Tu nu mai ai nimic de făcut?

Ica strânse resturile din farfurii și le puse pisicii într-o strachină jos la piciorul mesei, după care luă tacâmurile și adună vasele punându-le unele în altele.

— Uite, spuse tatăl, și îi întinse o foaie de hârtie. Am făcut și o listă cu invitați. Sunt aproape o sută de inși.

Băiatul luă foaia, își plimbă ochii pe listă de la un capăt la altul și înapoi și spuse:

— Dar nu cunosc trei sferturi din... omenetul ăsta.

— Ei, nu cunoști! Neamuri, vecini, cunoștințe, lume din sat care ne e datoare, că și eu cu maică-ta am fost la nunțile lor, mai spuse tatăl. Și ăștia sunt numai din partea noastră, bașca ce-or mai veni din partea fetei.

Ica plecă cu vasele spre bucătărie, iar bărbații o urmăriră cu privirea.

— Și cine ar fi nașii? întrebă băiatul. Așa, de curiozitate.

— Băiatul ăl mic al nașului Sofronie. Din Timișoara, mai adăugă tatăl. El ar trebui să te cunune, așa s-ar cuveni.

— Dar nu l-am văzut *niciodată* în viața mea! ridică băiatul din umeri.

— Erai mic, nu ți-l mai aduci tu aminte, spuse tatăl turnându-și o ceașcă de țuică.

— Dacă mi-aș alege un naș, începu băiatul, aș pune pe cineva apropiat, un prieten, nu cineva care douăzeci și ceva de ani nu s-a interesat să-și cunoască viitorul fin.

— Alegi naș pe cine vrei tu, la urma urmei, dar

trebuie să-l întrebi pe el înainte, spuse tatăl. Așa e obiceiul. Lasă acum asta, uite, am făcut eu un calcul, mai spuse luând foaia din mâna băiatului și întorcând-o. Cu băutura, care nu ne costă nimic, că am eu destul vin și țuică să faci și botezul, după ce-ai achita toate cheltuielile, cu restaurantul, cu muzica și ce mai e, îți rămân pe puțin șapte-opt mii de euro, îi arată tatăl calculele de pe verso. Nu v-ar prinde bine banii ăștia? Poți să-ți iei mașină mică...

— Tată, și dacă m-aș însura, n-aș face nuntă aici, cu invitații ăștia care nici nu știu cine sunt, spuse băiatul. Aș face undeva la munte, un fel de petrecere doar cu familia și cu prietenii, unde *nimeni* nu trebuie să dea *niciun* ban.

Tatăl păru încurcat.

— Cum niciun ban!? Sau faci nuntă și cum vrei tu, și facem și aici. Mă ocup eu de tot, tu nu trebuie decât să vii cu fata.

— Haide, tată, ce naiba! ridică băiatul brațele. Și ți-am mai spus, nu primarul sau preotul sau nașul te țin împreună. Pot sta cu Iulia sau cu altcineva mult și bine și fără să ne căsătorim. Important e să vrem aceeași viață. *Asta* e cel mai greu.

Tatăl nu mai spuse nimic, împături hârtia cu grijă și o așeză înapoi pe masă, între ei. După un timp în care amândoi tăcură, băiatul îl întrebă, cu vocea scăzută, căutându-i privirea:

— Ți-e rușine cumva cu mine în sat? Vorba aia, ai băiat mare care nu se-nsoară, de ce nu intră și el în rândul lumii, ce-o fi-n neregulă cu el!? Mai mare rușinea...

Tatăl nu răspunse, dădu ceașca cu țuică pe gât și își mai turnă una.

— Mi se pare că bei cam mult în ultima vreme și ai început să faci prostii...

Băiatul nu insistă și o vreme tăcură amândoi, ascultând zgomotul de farfurii venit dinspre bucătărie.

— Hai să ne culcăm, mâine avem un drum de făcut, spuse calm băiatul la un moment dat, însă nu se mișcă și rămase tăcut, mângâind pisica cu piciorul pe sub masă.

Apăru Ica, șterse mușamaua cu o lavetă și mătură în

jurul mesei.

— Hai că mai vorbiți și altă dată, spuse și plecă luând de pe masă sticla de țuică golită pe trei sferturi.

— E din cauza maică-tii? îl întreabă tatăl privind în ceașca goală pe care o rotea între degete.

— Tată, ce prostii spui! Asta e treaba noastră, doar a noastră, nu privește pe nimeni...

— Am un singur regret în viață, începu tatăl. Că n-am mai făcut un copil să fi avut un frate și tu. Tu poate crezi că n-am vrut sau că n-am iubit-o pe maică-ta, dar, dacă n-aș fi iubit-o, aș fi rămas cu ea până acum?! Vorbesc și eu cu tine că numai pe tine te mai am...

Băiatul oftă și rămase tăcut, apoi trase scaunul mai aproape și îl luă pe după umeri.

— Hai, mă, ursule! începu cu voce calmă, după care făcu o pauză. Îmi pare rău, dar te rog mult să mă înțelegi. Nici nu-mi mai vine să trec pe-acasă când mă gândesc că iar avem discuția asta. Când o fi să fie, va fi și gata! O să apuci să dansezi și la nunta mea, ai să vezi. O să pun hore și sârbe numai pentru tine, pun și Zdob și Zdub, dacă vrei. Îmi doresc să mă însor, vreau să am copii, dar acum nu simt că e momentul. Sau poate n-am găsit pe cine trebuie, lângă care să simt că e momentul...

Băiatul se opri o clipă, apoi își mângâie tatăl pe ceafă și continuă:

— Sunt foarte bine și ar trebui să te bucuri de tot ce am. Te rog mult, mai spuse, după care îl pupă pe tâmplă și își sprijini fruntea de umărul lui. Și să nu uiți să-mi povestești mâine pe drum dacă mai știi ceva de farmacistă aia la care ai vrut să mergem în pețit anul trecut, râse ușor băiatul. Mă duc să văd ce fac tataie și mamaie, mai spuse, lăsându-l pe tatăl lui să învârtă în continuare ceașca goală între degete.

În curte, Ica ducea câinelui o cratiță cu pâine și zer. Femeia îi spuse că o să doarmă în bucătăria de vară din spate, ca să rămână cineva cu bătrânii după ce pleacă ei. Băiatul o întreabă dacă are nevoie de ceva și, fără să aștepte vreun răspuns, scoase din buzunarul blugilor niște

bani, alese două bancnote și i le întinse. Ica îi cuprinse fața cu ambele mâini, îl pupă pe frunte și-i spuse că o să se roage pentru mama lui.

— Ce femeie era! mai spuse ea dând din cap.

Când intră în camera bătrânilor, aceștia se uitau la televizor pe canalul cu muzică populară.

— Măine-dimineață plecăm s-o vedem pe mama și nu mă mai întorc, de-acolo mă duc direct la București, spuse băiatul, care se aplecă și-l pupă pe bătrân pe amândoi obraji, trăgându-l jucăuș de urechi.

— Mergi sănătos, spuse bătrânul, care ridică cu greu mâna să dea noroc cu băiatul.

— Să nu ne uiți și să mai vii pe la noi, spuse și bătrâna de pe scaun.

Băiatul o îmbrățișă și-i aranjă baticul pe cap.

— Să-l ascultați pe tata, că ați văzut ce rău s-a făcut, mai zise.

— Îl ascultăm, îl ascultăm, repetă bătrâna.

Le spuse noapte bună și ieși. În curte, lângă poartă, câinele linge cratița goală, lovind-o cu lanțul de la gât. Vru să se apropie de el, dar renunță.

— Hai s-o căutăm pe mamaie, îl trezi tatăl punându-i mâna pe umăr.

— S-o căutăm? întrebă buimac băiatul ridicându-se din pat.

— Nu mai e în cameră, cine știe pe unde-o fi apucat-o.

Băiatul se îmbracă și ieși în curte, unde dădu de Ica. O trezise lătratul câinelui, venise să vadă ce fac bătrânii și descoperise că bătrâna nu mai era în cameră.

— Cât e ceasul? o întrebă băiatul încă amețit.

— Trecut de două, spuse Ica.

Tatăl apăru cu două lanterne, dezlegă câinele și stabiliră să se întâlnească la grajduri. Tatăl ieși în drum cu câinele după el, iar băiatul intră în vie, ajunse în grădina din spatele casei, verifică cotețele și gardul, trecu printre pomi și, în cele din urmă, se întâlni la grajduri cu tatăl său

care venea dinspre izlaz.

— N-avea cum să ajungă așa departe, înseamnă că a luat-o înspre râu, spuse tatăl și porniră prin grădină.

Se opriră la un moment dat să asculte dacă nu se auzea mișcare prin porumbi, dar nicio frunză nu fâșâia în tot lanul. Trecură de răzoare, îndreptară amândoi în același timp lanternele înspre heleșteul în care mai multe broaște săriră de pe mal și continuară să meargă pe potecă prin grădină luminând în toate direcțiile.

În curând, ajunseră la râu.

— Nu putea trece dincolo, malul e prea înalt, spuse tatăl. Trebuie să fie pe-aici pe undeva, e posibil să se fi culcat și noi să fi trecut pe lângă ea, adăugă el și fluieră scurt de câteva ori după câinele care dispăruse.

Băiatul cercetă zăvoii, iar tatăl continua să lumineze malul apei când auziră câinele lătrând. Se întoarseră și alergară până la marginea lanului de secară ce se întindea dincolo de porumbi. Câinele îi aștepta scheunând. Îndreptară lanternele înspre mijlocul lanului și o văzură pe bătrână stând nemișcată în picioare, îmbrăcată doar în cămașa de noapte și strângând o pernă la piept.

Intrară în lan cu câinele pe urmele lor.

— Ce faci, mamă, aici? întrebă bărbatul dându-și jos bluza de trening.

— Noi grâul nu-l mai secerăm? întrebă bătrâna în timp ce bărbatul îi potrivea mânecile bluzei pe brațe. Uite, s-a copt, mai spuse ea tremurând.

— Ba da, mamă, îl secerăm, spuse bărbatul. Hai acasă să luăm secerile și să înhăăm iapa...

Întinse lanterna băiatului și o ridică pe bătrână în brațe. Câinele mai lătră de câteva ori, dar băiatul îl bătu cu palma pe cap și-l liniști.

Leșiră din lan și o luară prin grădină unul după altul, băiatul luminând poteca cu ambele lanterne.

— De-acum va trebui să leg porțile seara, spuse tatăl. Parcă mai aveam în garaj lanțul de la Pegasul tău.

Când intrară în curte, Ica îi aștepta în ușa camerei bătrânilor. Bărbatul intră cu bătrâna în brațe și Ica îl urmă.

Băiatul traversează curtea, ieși în șosea și nu se opri decât la marginea izlazului. Se așează pe iarbă, chemă câinele și-l luă în brațe.

O vreme privi cerul înstelat și își plimbă mâna prin iarba umezită de rouă, ascultând toate sunetele nopții. Pe câmp cântau greierii, iar undeva departe se auzea și orăcăitul broaștelor. Se făcuse răcoare.

Când se întoarse în curte, fereastra camerei bătrânilor era luminată în albastru. Urcă treptele și intră în casa mare, privind scurt înapoi. Câinele rămase un timp întins pe preșul de la ușă, apoi se ridică, sări gardul curții și dispăru în noapte.

Wyoming

Tânărul ieși din apă trecându-și mâinile prin părul ud. Ridică prosopul în fugă și se opri în fața cortului așezat la marginea plajei. Îl scutură de nisip și-l întinse pe coamă, apoi vârî mâna prin deschizătura cortului, scoase o carte dinăuntru și se retrase la umbră sub copertina vecinilor, unde se aflau o măsuță de placaj și câteva scaune pliante.

Trecuse ora prânzului, iar soarele ardea. Aproape toată lumea își strânsese lucrurile și plecase spre terase și pensiuni.

Pe măsuța de sub copertină, piesele de remi fuseseră împrăștiate în jurul tăblițelor de lemn. Tânărul se așează pe unul dintre scăunele, lăasă cartea pe nisip și se apucă să-ntoarcă piesele cu fața-n jos. Le amestecă trecându-și palmele pe spatele lor, numără câte șapte și făcu un rând în fața carnetului unde era notat punctajul. Odată terminată treaba, luă cartea și o răsfoi, oprindu-și din când în când privirea pe câte o pagină.

— Sper că nu te deranjează compania unei domnișoare, auzi la un moment dat în spatele său.

O femeie înaltă, purtând un costum de baie înflorat dintr-o singură piesă și având părul strâns într-o eșarfă, se apropiase împingând prin nisip un scaun cu rotile. În el se afla o fetiță îmbrăcată în pantaloni scurți de blugi și un tricou marinăresc peste care era prins, de la talie până la

subsuori, un corset de plastic alb.

— Am strâns copertina, iar acum soțul se pregătește să demonteze cortul, continuă femeia arătând cu brațul în direcția de unde venise. Plecăm în după-amiaza asta și sunt multe de împachetat și de mutat în mașină, iar soarele ăsta...

— Sigur, plăcerea va fi a mea, o întrerupse tânărul, mai ales că n-am apucat să ne cunoaștem, adăugă el zâmbindu-le. Și eu tot la umbră am venit, continuă el, privind discret cele două orificii ale corsetului din dreptul pieptului prin care ieșeau sânii fetei.

Femeia împinse scaunul cu roțile sub copertină, lângă masa cu piesele de remi rânduite în mijloc, și plecă făcându-i cu ochiul fetei.

— Sunt Cati, pe tine cum te cheamă? îl întreabă ea, întinzându-i un braț subțire cu o mână puțin diformă, în timp ce cu cealaltă ținea în poală un laptop.

— Cezar, spuse el și apucă cu grijă mâna fetei, pe care o scutură ușor.

— Nu vreau să te deranjez de la citit, am o grămadă de jocuri aici, spuse fata și deschise laptopul.

Tânărul nu spuse nimic și continuă să dea paginile până găsi paragraful căutat. Cu capul aplecat deasupra paginii, privi degetele de la picioarele fetei, care alunecau de pe paletele scaunului, atingând nisipul cu unghiile crescute cam lungi.

Fata începu să fredoneze o melodie, tastă ceva și din boxele laptopului se auzi un cor de copii.

— Știi că piesa asta se numește în original „Barbara Ann” și-o cântă o trupă care se cheamă chiar Beach Boys? îi întrerupse el fredonatul.

— Credeam că e un cântec japonez, se miră fata. E dintr-un clip cu Minionii.

— Ai Internet? Caută pe YouTube.

— *Normal* că am Internet, răspunse fata dând ochii peste cap. Cum se scrie?

— B-e-a-c-h...

— A, deci *acel* „beach”, spuse fata fără să-și ridice

privirea de pe tastatură.

— Știi tu cuvinte din *alea* la vârsta ta!? zâmbi tânărul. Câți ani ai?

— Cât crezi? Am 11. Dar nu mă simt deloc de 11, se grăbi fata să completeze.

— Nimeni nu simte vârsta pe care o are. Așa îmbătrânim... se opri tânărul pentru o clipă. Iar fetele nici nu *vor* să-și simtă vârsta.

— Mie una mi-ar plăcea să îmbătrânesc într-o zi, spuse hotărât fata. Mă gândesc mereu la asta. Așa deci, Beach Boys. Și titlul?

— Bar-ba-ra, A-n-n, îi dictă el.

— Gata, l-a luat! exclamă fata și melodia se auzi cu câteva mici întreruperi la început. Da, *ăsta* e cântecul, recunosc eu cu entuziasm. Nici nu știam.

— Ți-am zis eu. Beach Boys erau rivalii Beatles-ilor în America...

— A, deci sunt clasici, îl întrerupse ea.

— Într-un fel, da, râse tânărul întinzându-se pe spate și ducându-și mâinile la ceafă, în timp ce fata continuă să tasteze.

— Ha! Ia uite ce zice Wiki: „Barbara Ann” is a song written by Fred Fassert and performed by The Regents in 1961. The recording reached a peak position of #13 on the Billboard Hot 100 record chart. The most famous cover version is by the American rock band The Beach Boys... citi cu accent britanic fata și se uită la el așteptând o reacție.

— Asta n-o știam. Vezi, Internetul te face imbatabilă! zâmbi.

— *Imbatabilă?*

— Adică nu-ți stă nimic în cale, poți orice.

— *Sora* mea poate orice, dar ea e mai mare, are aproape 16 ani.

— Ah, *sweet sixteen*, zâmbi tânărul. Dar tot e mică. Ești mic foarte multă vreme, doar că nu-ți dai seama. Bănuiesc că nici ea nu se simte de 16 ani, nu!?

— Asta mai mult ca sigur, spuse fata și continuă

șoptit: are și prieten. Tu câți ani ai?

— 31, spuse el tot șoptit, ca și cum i-ar fi împărtășit un secret.

— Ha! Ești aproape de două ori mai mare decât sora mea... Ești aproape la fel de adult ca Isus, adăugă ea privindu-l în ochi.

— Ce știi tu despre Isus? zâmbi tânărul.

— *Usual stuff*. Nu mă prea interesează istoria. Îmi place mai mult geografia. Ție?

— Ce anume îmi place: istoria, geografia, Isus?

— Și, și! dădu fata din umeri, coborând privirea pe ecranul laptopului.

— Cred că îmi place Isus, spuse tânărul dând din umeri, era un fel de hipiot.

— Hipster, zice sora mea.

— Aia sunt altceva.

— Care-i diferența? întrebă fata.

— Păi, să vedem... spuse el rotind ochii și încrucișându-și brațele. Și hipsterilor, și hipioților le place muzica rock, indie rock, mă rog, muzica mai inteligentă pe care să poată dansa și care are și versuri interesante. Interesante și triste, ca niște versete, adăugă el, după care făcu o pauză și, văzând că fata nu reacționează, continuă.

— Și unii, și alții poartă bărbi, accesorii, se îmbracă colorat, doar că hipioților nu prea le păsa de igienă, erau mai... naturali, zâmbi tânărul. Dar și hipsterii iubesc natura - hipioții își puneau flori în păr și mergeau la San Francisco, hipsterii își pun flori în barbă, reciclează, mănâncă bio, merg pe biciclete... Să zicem că hipsterii sunt cei îmbrăcați frumos care poartă pălării și merg pe biciclete, mai spuse el după ce făcu o altă scurtă pauză. Sigur ai văzut așa ceva pe stradă. Apropo, din ce oraș ești tu?

— Apropo, din Băile Tușnad, zâmbi fata. Tu, din București, nu!?

Tânărul dădu din cap că da și continuă:

— Trebuie să fie hipsteri și în Tușnad, să te uiți.

— Nu prea ies, spuse fata și își smulse o geană pe

care o lăasă tacticos să cadă în nisip.

— Și Isus cred că ar fi mers pe bicicletă... spuse el. Cred că i-ar fi plăcut bicicletele, deși pe vremea aceea, prin deșert, cu asinii era mai comod.

Fata tăcu și tastă ceva pe laptop, după care îl întrebă brusc:

— Știi cumva câte state compun Statele Unite ale Americii?

Tânărul se gândi puțin ca și cum ar fi numărat în gând și răspunse:

— Mereu îmi vine să zic 51, dar, de fapt, cred că sunt 50. De ce?

— *Just because.*

— Iar Uniunea Europeană are 27, parcă, adăugă tânărul ca pentru sine.

Cântecul se terminase și fata continuă să tasteze, părând că nu-l mai ascultă.

— Ia caută „Good Vibrations”, o îndemnă el. Este cel mai bun cântec de la Beach Boys și ăsta cred că e chiar cântecul lor. Aveau un compozitor foarte talentat...

Fata nu păru că-l auzise, dar după un moment de tăcere, în care-și mișcă cu rapiditate degetele pe tastatură, silabisî:

— G-o-o-d, vi... Gata, l-am găsit.

— „I-I-I, I love the colorful clothes she wears, and the way the sunlight plays upon her hair...”, începu tânărul să fredoneze suficient de încet pentru a nu acoperi melodia.

Ascultară amândoi cântecul până aproape de final, când muzica se opri brusc, porni din nou, dar se opri iar după câteva secunde.

O vreme tăcură amândoi. Nu departe de ei, părinții fetei continuau să dezassembleze cortul alcătuit din mai multe separeuri.

— Ce cort mic ai, chicoti fata, ridicând bărbia și privind peste umărul lui.

— Da, m-a prins o ploaie torențială anul trecut la munte și a cam intrat la apă...

— Serious? se miră ea.

- Ei, glumesc! râse tânărul. E mic, dar tot aş putea înghesui... şapte ca tine înăuntru.
- Da, da, poate *fără* cărucior. Chiar, eu am 1,38. Tu?
- 1,75.
- Şi încapi? se miră din nou fata. Adică, dacă dormi perfect întins...
- Da, încap, vrei să-ţi arăt? se oferi tânărul.
- Nu neapărat. Deci ai 1,75 şi 31 de ani. Ce zodie eşti?
- Fecioară.
- Ha! Deci eşti ordonat, punctual, organizat, inteligent... spuse fata dintr-un foc. Îţi place să deţii *controlul*, ai manii...
- De unde ştii tu atâtea despre zodii? se arătă surprins tânărul. Şi, mai ales, de manii?
- Şi sora mea e Fecioară. Iar maniile sunt obsesii care au părţi bune, aşa zice ea. Dar ştiu şi alte lucruri pe care le-am aflat singură de pe net. Pe mine mă interesează *totul*.
- Pff, vast program! râse tânărul.
- *Vast?* se încruntă fata.
- Adică mare, dificil de realizat...
- *Mie* nu mi se pare.
- Dar tu ce zodie eşti? o întrebă.
- Sunt născută pe 9 martie.
- Deci? o întrebă din nou. Că nu mă pricep la zodii.
- Of, sunt Peşti. Peştii sunt răbdători, influenţabili şi au intuiţii, mai spuse fata.
- Ai avea tu intuiţii, dar şi ghinion, zâmbi el.
- Ce vrei să spui? ridică fata din sprâncene.
- Deci te-ai născut pe 9 martie, da!? începă tânărul. Pe 1 martie primeşti mărtişor; pe 8 martie, de Ziua Femeii, flori, iar a doua zi e ziua ta de naştere. Asta înseamnă că epuizezi *toate* sărbătorile şi primeşti *toate* cadourile care ţi se cuvin într-un an într-o singură săptămână.
- Da, dar tot mai rămân Ziua Copilului, Moş Nicolae, Moş Crăciun...
- Şi ziua numelui. Cum te mai cheamă? o întrebă el.

— Doar Cati, dar bunica îmi spune și Maria.

— Hei, abia ce-a fost Sfânta Marie! zâmbi el.

— Da, am primit un minitort și un zmeu în formă de liliac cu care am participat la zmeiadă, se laudă fata. Tata m-a înscris. A fost o supersurpriză.

— Ce-i aia zmeiadă, are și topping? râse tânărul.

— Este un concurs de zmeie cu trei probe, explică fata pe un ton serios. Trebuia să spargi două baloane *în aer* cu zmeul, să ții zmeul cinci minute nemișcat *în aer* și apoi să faci cu el trei looping-uri, spuse dintr-o suflare. Dar eu n-am prea putut, și mai mult tata a ținut zmeul, coborî ea vocea.

— Văd că v-ați împrietenit, spuse mama fetei, care se apropiase fără ca vreunul din ei s-o vadă, aducând o clătită pe o farfurie de carton.

— *Claro que si!* Vorbim de Isus, Beach Boys, zodii și zmeie, spuse fata.

— Așa!? Sunt impresionată, râse femeia. Uite, ți-am luat cu ciocolată, și îi întinse farfuria privind oarecum stânjenită către tânăr, care-i făcu semn că oricum el n-ar fi vrut.

— După ce termini îți aduc și apă, mai spuse femeia și se întoarse înspre cortul din care nu mai rămăseseră decât tijele înfipite în nisip în mijlocul mobilierului de plajă.

Fata mușcă din clătită, iar tânărul înghiți ușor în sec.

— Ți-ar plăcea să zbori în Cosmos? o întreabă după ce o lăsă să ia câteva guri.

— *Duuuh!?* Mi-ar plăcea să lupt și în război, spuse fata cu gura plină.

— I-auzi! Și cu ce armă ți-ar plăcea să lupți? o întreabă luând o mină serioasă.

— Cu spada.

— Deci ți-ar plăcea să lupți într-un război de acum câteva secole, râse el.

— Râzi de mine?

— Deloc. De fapt, chiar e posibil, spuse tânărul, care așteptă ca fata să termine de mestecat, și continuă. Sunt convins că mai există fete ca tine care ar vrea să lupte în

război cu spada. Așa că fiecare armată ar putea fi însoțită de câte un batalion de fete, iar când soldații s-ar odihni fetele celor două armate ar continua lupta în mod simbolic, îmbrăcate în rochițe de zale vopsite în culorile naționale. Soldații le-ar urmări și le-ar încuraja de pe margine, bând Cola și ronțând popcorn...

— Acum chiar că râzi de mine, exclamă fata râzând cu capul dat pe spate.

— Nu, jur! Fiecare are tot felul de fantezii... Uite, mie mi-ar plăcea să deschid o cofetărie unde să se mănânce torturi, prăjituri, înghețată și clătite, poate chiar să se bea limonadă, și toate să fie glazurate și ornate cu furnici, spuse tânărul privind cum fata renunțase să mai muște din clătită.

— *Yeeew!* Ai da faliment. Numai *nebunii* ar mânca de la tine.

— Dar e plină lumea de nebuni. În plus, ai mâncat tu vreo furnică să vezi ce aromată e? o întrebă el, dar nu așteptă răspunsul. Conține o substanță care se cheamă acid formic, are gust de vitamina C și strânge puțin la limbă. Furnicile sunt... *refreshing*. În alte părți ale lumii sunt considerate o delicată.

— *Detest* vitaminele și în alte părți ale lumii se mănâncă tot felul de chestii scârboase. Eu n-o să merg niciodată în Asia... Ah, am pătat nisipul cu ciocolată! spuse fata și se aplecă să vadă unde anume aterizase ciocolata scursă din clătită.

— Am o prietenă care e poetă și care a scris acest vers: „dragostea e crema de ciocolată care se-ntinde pe ape și le-ndulcește”... Sau cam așa ceva, adăugă el, niciodată nu țin minte versuri. Nici când mergeam la școală nu eram bun la memorat poezii.

— Cum poți deveni poet? întrebă fata, care se porni să fredoneze refrenul de la „Barbara Ann” mișcând în nisip degetele de la picioare.

— Nu știi, cred că pur și simplu te naști poet și afli asta mai târziu. Dacă ai noroc, mai adăugă tânărul.

— *Totul* se întâmplă la naștere, spuse fata cu voce

scăzută.

— Ei, mai rămân destule și pe parcurs...

— „Restaurantul este deschis pe tot *parcursul* anului”, recită fata din memorie. Așa scrie pe meniu în locul unde mâncăm noi. Tata a zis că e greșit, că de fapt corect ar fi „în tot cursul anului”, dar mama nu era convinsă, a zis că e același lucru și că oricum se-nțelege. Tata a zis apoi că nu e suficient să se-nțealeagă pentru a fi și corect, continuă fata după o scurtă pauză. Apoi mama a spus că nu toate lucrurile incorecte sunt și greșite, că doar lucrurile *nedrepte* sunt greșite, iar tata a renunțat... oftă fata.

— Păi, uneori nu e greșit deloc să renunți.

— *So complicated*, zise ea.

O vreme nu-și mai spuseră nimic, privind înspre locul unde fusese cortul fetei. Soarele mutase umbra, iar tânărul se ridică la un moment dat și o trase cu scaunul înspre mijlocul copertinei, împingând și masa în partea în care se lungise zona de umbră.

— Mă scuzi puțin, spuse fata după ce-i mulțumi, trebuie să-i trimit *neapărat* un mesaj soră-mii.

Lăsă să cadă pe nisip farfuria de carton pe care fusese clătita, își linse degetele și scoase din buzunarul pantalonilor scurți un iPhone la care butonă foarte repede.

Tânărul privi din nou corsetul de plastic în care era prinsă fata. Nu părea foarte strâns, doar cât să-i susțină torsul în scaun. Fata trimise mesajul și vârî cu greu telefonul în buzunarul destul de strâmt al pantalonilor.

— Ești cea mai mică persoană cu iPhone pe care-o cunosc. Eu am un telefon vechi de când tu probabil nici nu mergeai la școală.

— Nici acum nu merg la școală, spuse fata. Țsta e al lui tata. Eu am un BlackBerry mai vechi, dar am rămas fără credit, dădu ea ochii peste cap.

— Când eram de vârsta ta aveam un telefon fix, cu un disc decupat cât să intre vârful degetului în dreptul fiecărei cifre. Formam numărul rotind discul cu degetul arătător, spuse tânărul și reproducuse gestul în aer.

— Am văzut în filme, avea și fir...

— Da, îl țineam pe o măsuță în hol, dar avea firul destul de lung, puteam vorbi și din baie. Atunci știam pe de rost șase-șapte numere de telefon, al nostru era... și tânărul se opri privind în sus. Stai așa, 721... 671. Țista era, nici nu mai știam că-l știu! se bucură el.

— *Useless*. Doar nu-ți mai răspunde nimeni la numărul ăsta, spuse fata.

— Nu, dar *cum* ar fi!? zâmbi el.

— Hai să sunăm, se entuziasmă fata și își strecură câteva degete în buzunar, încercând să scoată telefonul mobil.

— Ar trebui să formezi înainte prefixul orașului, deci 050... îi dictă tânărul întregul număr.

— Și dacă răspunzi *chiar* tu când erai mic!? se opri ea făcând ochii mari. Trebuie să te gândești ce să spui, ca să nu te panichezi și să rămâi marcat *pe viață*, chicoti ea.

— Tu ce-ai vrea să afli dacă te-ar suna Cati din *viitor*? o întrebă el întinzând brațul și acoperind cu palma telefonul fetei pentru a o împiedica să sune. Ce-ai întreba-o pe Cati din anul 2030?

— Aș întreba-o... M-aș întreba dacă am copii.

— *Sigur* o să ai.

— Poate, spuse fata și băgă telefonul înapoi în buzunar. Știi că bebelușii au mai multe oase decât oamenii mari? continuă ea. Când se nasc, oamenii au 350 de oase, dar apoi, dacă cresc normal, oasele se unesc între ele și rămân doar 206. Sau 208, nu mai știu exact.

— Ce chestie! Nu știam. Adică eu am mai puține oase decât tine? se miră tânărul.

— *Mult* mai puține, dar sunt mai mari, îl lămuri fata. Prietena ta, poeta, are copii?

— Are doi, un băiețel și o fetiță, dar mai mici decât tine.

— Și mie mi-ar plăcea să am tot doi, și tot un băiat și o fată. M-aș juca cu ei în curtea casei. Tu când vii prin Tușnad? îl întrebă ea trecând de la una la alta, dar fără să aștepte răspunsul. Avem o casă mare, chiar la intrarea în

oraș. Poți să-ți pui cortul în curte dacă vrei, avem gazon englezesc și un labrador pe care-l cheamă Asimov... Iar în grădină, în spate, cred că găsești și furnici. Îți face sora mea limonadă, dacă vrei... Ascultăm Beach Boys la sistemul 5+1, mai spuse fata cu entuziasm.

— Cine știe, poate o să vin odată. N-am fost niciodată în Băile Tușnad, nici nu știu prea bine unde e, zâmbi el.

— E în județul Harghita. *Să vii!* Să-ți dau e-mailul meu, spuse fata.

Tânărul luă cartea, o deschise la ultima pagină și, cu pixul scos din carnetul cu scorurile partidelor de remi, notă adresa pe care fata i-o dictă rar.

— Cred că ai putea să mă ajuți cu ceva, începu fata în timp ce el închidea cartea și o așeza pe un colț al mesei pentru a nu deranja piesele. E o întrebare dintr-un *quiz game* de pe laptop, iar sora mea a zis, normal, că n-am voie să caut răspunsurile cu Google, dar că am voie să întreb un vecin de cort, dar unul singur, nu mai mulți, iar dacă acela nu știe, atunci asta e, să-mi scad singură din punctaj...

— Ce fel de întrebare? dădu el din umeri.

— Din geografie.

— Bine, întreabă-mă! Oricum, geografia îmi place mai mult decât istoria. E mai de folos.

— *Hope so!* spuse fata și deschise laptopul, la care butonă foarte repede. Deci, ce stat american din *șapte* litere începe cu litera W? citi ea întrebarea de pe ecran. Și care nu e Wichita.

Tânărul luă o mină gravă, făcu o pauză lungă, mormăi și se încruntă ca și cum n-ar fi știut, dar apoi zâmbi și rosti rar pentru ca fata să audă cele șapte litere:

— Wy-o-ming. Cu y, adăugă el și se lăsă satisfăcut pe spate.

— *Yippee!* ridică ea mâinile în aer.

— Hei, ce se-ntâmplă aici? îi întrebă mama fetei, care apăruse din nou fără să atragă atenția, aducând un pahar mare de plastic albastru plin cu apă.

— *It's not your business!* Gata, ați strâns cortul? o

întrebă fata întinzând mâna spre pahar.

— Da, scumpo, plecăm într-un sfert de oră. Mă tem că va trebui să te desparți de...

— Cezar Dumitrescu, spuse tânărul. Vă doresc drum bun, mai spuse el, iar femeia îi mulțumi cu o plecăciune a capului.

— Trebuie *neapărat* să vii la Tușnad, spuse fata după ce sorbi din paharul cu apă. O să jucăm o mulțime de jocuri, o s-o cunoști și pe sora mea, ne duce tati să vedem Lacul Roșu, mergem în Poiana Narciselor, o să fie superfun.

— Îți promit că n-am să trec prin Tușnad fără să-ți scriu înainte, o asigură el ridicându-se în picioare și atingând-o cu mâna pe umăr.

— La revedere, spuse fata, care strânse laptopul la piept cu ambele mâini.

Femeia vărsă restul apei în nisip și potrivi paharul pe scaun lângă fată.

— La revedere, Cati, spuse zâmbindu-i, după care ridică farfuria de carton pe care fusese clătita.

Femeia îi mulțumi din priviri, lăsă scaunul cu roțile ușor pe spate și-l împinse cu greu prin nisip înspre jeep-ul unde fuseseră înghesuite umbrelele, cortul și toate celelalte. Tatăl fetei o întâmpină cu zmeul în mâini întrebând-o ceva ce el nu auzi. Fata dădu din cap și bărbatul porni în direcția uneia dintre pensiunile de dincolo de drum.

Tânărul puse farfuria de carton mânjită cu ciocolată lângă piesele de remi și privi înspre locul gol ce știrbea șirul corturilor de pe marginea plajei. Se ridică și se îndreptă cu pași rari, lovind ușor nisipul, spre marea pustie deasupra căreia soarele continua să ardă.

Prin ușile larg deschise

Autocarul a oprit în stație la ora obișnuită, dar când s-au deschis ușile pasagerii au coborât în grup. Unii s-au retras la umbra copacilor de lângă drum, alții s-au îndreptat spre fântâna de la poarta unei case din

apropiere. Îți dădeai seama imediat că se întâmplase ceva.

A coborât și șoferul, dar a intrat înapoi în autocar pe ușa din spate. Pe marginea șoselei se formaseră deja bisericuțe. Oamenii își aprindeau țigări unii de la alții și schimbau impresii. Părea că unuia dintre călători, care rămăsese înăuntru, îi era foarte rău, probabil leșinase. Oamenii erau enervați că aerul condiționat nu funcționa. Vorbeau destul de tare, îi puteai auzi de departe, părea că se ceartă.

Trecuse prima săptămână din septembrie, dar la prânz soarele te ardea. Prin centrul comunei nu se vedea țipenie de om.

Din autocar, împreună cu șoferul, a coborât o femeie care ținea în mână un tub de pastile și-l arăta tuturor. Plângea. Cineva i-a cerut șoferului să deschidă trapa calei și a scos din bagaje o lumânare pe care i-a întins-o femeii. Altcineva i-a aprins-o cu bricheta, iar femeia a dispărut cu lumânarea aprinsă înapoi în autocar.

Între timp fusese chemată ambulanța și câțiva bărbați o luaseră în pas alergător spre postul de Poliție. Prin ușile larg deschise ale autocarului se auzea bocetul femeii, dar nimeni nu părea să se sinchisească.

Șoferul mergea pe marginea șoselei într-un du-te-vino agitat, vorbind tare la telefonul mobil:

— Băi, cred că mi-a murit unu' în mașină! zicea. Îți vine să crezi!? Păi ce să fac, o să întârzii! Acum așteptăm Salvarea. Anunță tu la dispecerat și sună-mă înapoi. Nu vezi, ghinionu' dracu'! după care a-nchis.

Au apărut și bărbații însoțiți de polițist. Atunci s-au auzit câteva râsete. La prima vedere, cu greu puteai spune dacă polițistul tocmai fusese trezit din somn, dacă era puțin băut sau doar confuz ori chiar speriat de situație. Unii au încercat să-i explice ceva, dar polițistul a dat din mână și a trecut printre ei. A intrat în autocar și plânsul femeii a ncetat. Câțiva au băgat capetele înăuntru să vadă ce se-nîmplă.

Între timp a apărut și ambulanța. Asistenta a cerut să i se facă loc și a urcat în autocar. Șoferul ambulanței îi

căra trusa de prim ajutor.

Câtiva dintre cei retrași la umbră s-au întors în stație exact în momentul în care șoferul ambulanței cobora din autocar. Nu durase mult consultația.

— Îmi pare rău, dar e mort! a spus el. Așa nu-l putem lua.

Oamenii au început să protesteze și nu se mai înțelegea nimic. Unii îi reproșau ceva șoferului, alții îi cereau explicații asistentei, dar aceasta ridicase brațele și dădea din umeri. Vreo doi bărbați se luaseră după polițistul care coborâse din autocar și se îndrepta grăbit spre centrul comunei.

Dintre bărbații care căscau gura din ușa barului de dincolo de șosea, unul s-a desprins, a încălecat o bicicletă și s-a apropiat curios.

Asistenta a dispărut în ambulanță, dar șoferul continua să facă față celor care-i cereau explicații:

— Înțelegeți, oameni buni, nu-l putem urca în mașină. Asta, a zis el și a bătut cu palma în capota ambulanței, nu e pentru morți!

Între timp apăruse și șoferul autocarului:

— Și asta, a zis bătând tot cu palma în caroseria autocarului, la fel!

Unii au râs scurt, dar vocea cuiva i-a acoperit pe toți:

— Și ce faceți când ajungeți la locul unui accident și pasagerii sunt morți? Îi lăsați acolo, în șanț? Nu-i duceți la Morgă?

— Pe-ăia îi ia Smurd-ul, a răspuns cineva.

Altcineva i-a cerut să tacă.

— Doamnă, astea-s regulile. Uite, dacă mai mișcă puțin, io îl iau! Da' altfel n-am dreptul, zicea șoferul ambulanței. De ce nu înțelegeți!? Poate l-a otrăvit cineva în mașină, știu eu! Poliția trebuie să înregistreze martorii, să ia declarații...

— Ca-n Agatha Christie!

— Cine-a-njurat? a zis șoferul.

Oamenii întrebau unde-a dispărut polițistul și cereau să fie adus înapoi.

— E la cârciumă, raportează gradelor! a spus cineva și iar s-au auzit râsete.

— Și cum știți dacă e mort sau nu? l-a întrebat un băiat pe șoferul ambulanței.

— Păi nu l-a consultat asistenta!?

— Asistenta nu are parafă de deces. Nu-i așa, doamnă!? a întrebat-o băiatul, care probabil era student, pe asistentă. Nu puteți constata decesul în mod oficial.

— Haideți, dom'le! a spus asistenta și a dat din mână a lehamite.

— Atunci trebuie adus un doctor, a spus unul din bărbații care-l aduseseră prima oară pe polițist.

— Păi cum vine asta, aducem muntele la Mahomed!? a intervenit iar șoferul autocarului. Pacientul trebuie dus la spital...

— Dom'le, nu-nțelegi!? Acesta nu e un pacient, acesta *este mort!* Iar eu nu bag morți în Salvare. Să vină Poliția.

— Și io ce fac, dom'le!? Stau cu mortu' în autobuz toată ziua!? a izbucnit șoferul autocarului. Am și eu un traseu, un orar de respectat.

Călătorii păreau să-și fi pierdut răbdarea și țineau cu șoferul.

Cineva a cerut să fie adus din nou „omul legii”, în vreme ce un bărbat s-a desprins și a traversat șoseaua în direcția unde dispăruse polițistul.

— Îl dăm jos, îl învelim cu o pătură și îl punem aici, pe masă, în stație, a început din nou șoferul ambulanței. Să hotărască Poliția ce să faceți cu el. Dar mai bine îl duceți acasă, că dacă îl ia de la Morgă trebuie să plătească.

Unii și-au întors capetele și abia atunci au văzut că în stație se afla o masă cu două scaune din ciment.

— Și lăsăm așa mortu-n soare!?

— Oamenii lu' Dumnezeu, puțin respect! Ce tot „mortu”-n sus, „mortu”-n jos! a spus indignată o femeie.

— Și cum să-i zicem, doamnă, „domnu”!? Dacă a murit, a murit! Nu mai e nimic de făcut. Cu toții ne ducem când ne vine sorocu', a spus șoferul autocarului.

— Da' nu vedeți că femeia aia plânge în autocar!? Să-

i dea cineva o lămâie, un suc... Să stea cineva cu ea. Nu lăsați femeia singură.

Cineva a propus să fie scoasă afară, la aer, și două femei au urcat în autocar.

— Mai bine să-l ia careva cu o mașină personală de aici din sat și să-l ducă acasă, a propus unul. Abia ce s-a urcat, e din comuna vecină, trebuie să-l cunoască cineva.

— Io n-aș băga mort în mașină... s-a auzit o voce.

— Când era viu era bun, acuma ne doare-n cur! Ce, pute!? a comentat o voce din grup.

— Pute, dacă intri în autocar... Că a făcut pe el, a spus una dintre femeile care urcaseră mai devreme.

— Tot treaba Salvării! Rănit-belit, mort-copt, trebuie luat și dus la Spital, la Morgă, undeva trebuie dus.

Asistenta se sfătuia cu șoferul ambulanței, dar nu se auzea ce vorbeau. Au urcat din nou în autocar.

— Ce dracu', noi stăm afară și mortu-n mașină! Cât o să-l mai țineți acolo?! Duceți-l odată la Morgă și să ne vedem de drum, că avem și noi viețile noastre! s-a răstit un bărbat către șoferul ambulanței, care n-a mai spus nimic, doar o aștepta pe asistentă să coboare.

— Hai, dom'ne, dați pacientu'... mortu' jos din autocar să plec cu oamenii ăștia, că ne prinde noaptea pe aici, pe coclauri, a mai zis șoferul autocarului.

Între timp, oamenii vociferau către polițistul care revenise, cerându-i explicații. Acesta a vorbit ceva cu șoferul ambulanței, apoi a luat cu el doi oameni și a urcat în autocar. Prima a coborât asistenta, după care l-au scos pe brațe pe cel decedat și l-au așezat în ambulanță. Cea din urmă a ieșit femeia cu lumânarea. Oamenii au ajutat-o să-și scoată bagajele din cală și să le mute în ambulanță.

Șoferul autocarului a claxonat scurt și s-a făcut coadă la ambele uși.

Polițistul a urcat și el în ambulanță, care a demarat în scurt timp.

Călătorii își reluaseră locurile și discutau iar despre lipsa aerului condiționat. Dar după ce șoferul a pornit motorul, treptat oamenii s-au liniștit.

Cum autocarul era plin, doar cele două locuri rămăseseră neocupate. Era adevărat, bărbatul făcuse pe el și pata de urină desena, pe scaunul unde murise, conturul unui ananas. Pe scaunul de lângă m-am așezat eu. Era oricum mult mai confortabil decât cel de ciment pe care așteptasem în stație. Și-apoi, eram foarte obosit și nu mă gândeam decât la faptul că în acea seară, oricât de târziu, aveam să ajung acasă și să dorm.

— Ce chestie! Să mori așa, pe drum! s-a auzit vocea unei femei.

— Doamnă, știți cum se spune, omul e călător prin viață! a zis un bărbat.

— Oare sufletul rămâne șase săptămâni și-n autobuz? a întrebat altcineva din spate, dar nu i-a răspuns nimeni.

Am privit afară. Pe geamul din dreptul meu scria în trei limbi: „În caz de urgență, spargeți geamul!”.

Șoferul a pornit radioul și muzica s-a revărsat prin difuzoare peste creștetele noastre.

Petrecerea

Aștepta în fața blocului din intersecția de la Favorit, neștiind exact cu ce expresie s-o întâmpine. Clara îl informase că interfonul nu funcționează, să o sune când ajunge la scară.

Femeia a apărut veselă, purtându-l pe Matei în brațe. L-a prezentat de cum i-a deschis, dar băiețelul l-a privit abia în lift, unde, dintr-un difuzor instalat în plafon, se auzea muzica unui post de radio. Blond, cu părul lung cârlionțat și cu ochii verzi, Matei era chiar mai frumos decât în fotografii. Clara părea că ține în brațe un înger de Fra Angelico, în pantalonași cu bretele.

— Mihnea, Mihnea, tu ai barbă ca Rooly, a fost primul lucru pe care i l-a spus băiețelul. De ce crezi că dă muzica atât de tare? Mami nu vrea să mă ducă la concert ca să nu rămân surd.

— Îți promit că vorbesc eu cu Rooly, a spus el, și când o să cânte acustic mami o să te ia la concert, iar tu o să stai chiar pe scenă, pe una dintre boxe.

— Ce-i aia acustic, Mihnea?

— Atunci când formația cântă fără boxe, a găsit el un răspuns mai ușor.

Băiețelul părea neîncrezător în vorbele bărbatului, căruia Clara i-a zâmbit în oglinda liftului.

Cătălin Rulea, zis și Rooly, era chitaristul trupelor Toulouse Lautrec și The Pixels, iar Clara îi povestise că-i urmăriseră într-o după-amiază repetând pentru Street Delivery, dar n-au rămas și la concert, spunându-i lui Matei că e prea mic pentru cât de tare va fi sunetul. Întâmplător, Mihnea chiar îl cunoștea pe Cătălin, care, atunci când nu cânta, se ocupa și cu grafica și venise la atelierul lui pentru niște printuri. Se împrieteniseră discutând despre calitățile hârtiei Matte Litho și despre efectele pentru chitara bas.

Petrecerea era în toi și, de cum a intrat în hol, Mihnea s-a trezit în mijlocul copiilor care se târau pe mochetă în toate direcțiile ca-ntr-o invazie de omizi colorate. Clara l-a prezentat prietenilor ei, vreo trei cupluri și alți câțiva veniți singuri, dar i-a fost greu să le rețină numele tuturor. Cunoștea însă unul dintre cupluri; nu se mai întâlniseră de câțiva ani și s-a bucurat să-i revadă, găsindu-i neschimbați.

Femeile ocupaseră fotoliile și canapeaua din living, unde discutau aprins despre binefacerile incontestabile ale veganismului în timp ce la televizor rula desene animate de care era interesată o singură fetiță. Bărbații se adunaseră în bucătărie, în jurul mesei pline cu tartine, sendvișuri și boluri cu chipsuri, vorbind despre politică și sporturi sau, pur și simplu, despre alți prieteni de-ai lor, care-și schimbaseră joburile și despre care nu mai auziseră nimic de ceva vreme. Din câte-și dădea seama Mihnea, o parte dintre ei se știau din facultate, alții lucraseră la un moment dat împreună în aceleași firme, erau avocați sau consultanți, oricum păreau că se cunosc unii pe alții de ceva timp, făcuseră vacanțe împreună, până și copiii lor mergeau la aceleași grădinițe. Deși familială, atmosfera era plăcută și mult mai prietenoasă decât s-ar fi așteptat.

Clara l-a întrebat ce-ar vrea să bea, iar el a realizat atunci că lăsase la intrare punga cu sticla de vin și paleta de piure, și nici lui Matei nu-i oferise ariciul, rămas într-unul din buzunarele jachetei.

— O să mă gândesc la tine de fiecare dată când voi zdrobi cartofii, a râs Clara când a văzut cadoul și l-a chemat pe băiețel, care s-a fâstâcit și a smuls jucăria mulțumind din fugă.

Clara, pe care abia atunci apuca s-o privească mai bine, purta o rochie înflorată de culoare închisă, își prinsese părul într-o eșarfă cu buline și semăna cu o gospodină din reclamele anilor '50. I-a întins un pahar cu vin și s-au alăturat amândoi grupului de femei din living.

Pe măsuța de sticlă din dreptul canapelei se aflau boluri cu mășline și câni cu apă în care erau înghesuiți morcovi pentru copii, în timp ce paharele cu vin fuseseră așezate pe rafturile de sus ale bibliotecii sau chiar pe televizor. Prin toată camera zăceau împrăștiate mașinuțe cu baterii și roboți, mingi și bile, figurine din plastic, pistoale și piese de lego și, în general, tot felul de jucării sau, mai exact, bucăți de jucării. Copiii erau într-o permanentă mișcare, găseau câte ceva de făcut în toate colțurile camerei, se alergau, își smulgeau jucăriile și, după caz, plângeau sau se pârau doar pentru a se reîmprieteni la insistențele mămicilor. Mihnea i-a numărat în gând și a constatat că erau totuși doar jumătate din câți i se păruseră a fi când intrase în apartament.

Invitații ieșeau pe balconul din dormitor, singurul loc unde se fuma. Copiii aveau propriile lor trasee și uneori părăseau livingul pentru a merge în camera lui Matei. Clara pendula între încăperi pentru a se asigura că fiecare are tot ce-i trebuie și că nimeni nu e rănit. Conversa câte puțin cu fiecare, aranja una-alta pe mese, iar pe Mihnea îl întreba din priviri, retoric, dacă totul e în regulă. Bărbatul știa și el că pe moment nu putea cere mai mult și încerca să profite de faptul că era lăsat liber să se familiarizeze.

Inițial plănuiseră să petreacă weekendul în

apartamentul lui. Plouase toată săptămâna și, cum se anunțau în continuare averse, abandonaseră ideea de a pleca la munte, la o pensiune recomandată de un prieten. Mihnea avusese grijă să-și umple frigiderul cu orice li s-ar fi putut face poftă să mănânce, mai ales cu ce știa că-i place ei. Brânză cu mușegai, măslina umplute, zmeură, înghețată cu caramel și ciocolată albă. Se aprovizionase cu tot ce trebuie chiar dacă le-ar fi trecut prin cap să se apuce de copt o plăcintă, iar vin luase cât pentru trei nopți la rând.

Era nerăbdător să petreacă împreună câteva zile, după ce în ultimul timp se întâlniseră pe fugă, mai mult vorbiseră la telefon. Într-o noapte conversația lor se lungise, iar ea ațipise și scăpase aparatul printre pernele canapelei fără ca el să-și dea seama că vorbește singur.

Cu două seri înainte însă, îl sunase să-i spună că fostul ei soț avea ceva probleme și nu-l mai poate lua pe băiețel în weekend. Cum nu mai putea veni la el, hotărâse să dea un fel de petrecere la ea acasă, cu niște prieteni care și ei aveau copii. Regreta situația, știa că asta nu era o consolare pentru weekendul pe care ar fi trebuit să-l petreacă singuri, în schimb i-ar plăcea să vină el la ea, chiar dacă n-o să cunoască pe nimeni și va fi plin de copii gălăgioși. Măcar se vor vedea.

Numele ei complet era Clara Câmpeanu și se cunoscuseră într-o vineri seara la o petrecere de corporatiști într-un club din Floreasca. Ieșiseră amândoi să fumeze pe terasă, au glumit pe seama alăturării numelor lor – pe Mihnea îl chema Munteanu – și au discutat până târziu. Îi mărturisise de la început că e divorțată și că are un băiețel de cinci ani pe nume Matei, iar el, luat cumva pe nepregătite de felul ei deschis de a vorbi, îi mărturisise că tocmai ieșise dintr-o relație destul de tumultoasă cu o fată mult mai tânără decât el. Mihnea trecuse de 30 de ani, iar Clara era „in her late twenties”, cum se eschivase ea.

Amândoi au băut mult în seara aceea și, cum petrecerea oricum nu-i mai interesa, ea i-a spus că nu-și va lăsa mașina în parcare a clubului „cu niciun chip”. S-a

oferit să-l conducă acasă și, cum nu putea s-o lase singură la volan, Mihnea a acceptat. Clara a plecat din club cu un pahar de vin, din care a continuat să bea în timp ce conducea cu o singură mână și-i povestea despre copilăria ei la Eforie Nord. Străzile erau pustii și, la un moment dat, a trecut chiar pe roșu, dar, spre surprinderea lui, Mihnea n-a simțit nicio clipă că n-ar fi în siguranță cu ea. Când a oprit Fiatal în fața blocului de pe bulevardul Ion Mihalache, el a întrebat-o dacă nu vrea să rămână totuși să doarmă la el și să nu mai traverseze orașul singură la volan și cu paharul de vin gol. Clarei i s-a părut o idee „gro-zavă”, de vreme ce dintr-odată se simțea „teribil de obosită să mai conducă” până în Drumul Taberei. Clara a rămas în apartamentul lui tot weekendul, în care s-au dedat la toate excesele, inclusiv acela de a dormi cu jaluzelele trase până la prânz, de a vedea trei filme noir unul după altul, de a juca domino chinezesc cu bile și a găti împreună din cartea de bucate.

Spre deosebire de Mihnea, care se ocupa, împreună cu niște prieteni, de un atelier de print fotografic ce funcționa și ca o mică galerie, Clara lucra la o mare firmă de consultanță juridică unde era plătită suficient de bine încât, la rândul-i, să angajeze pe cineva care să aibă grijă de viața ei în timp ce ea trăia la birou. Firma avea bunăvoința să-i dea liber în unele weekenduri, dar, dacă cineva ar fi făcut un calcul, ar fi rezultat că bona petrecea mai mult timp decât ea cu propriul ei fiu în propriul ei apartament. Timpul era ultima problemă a lui Mihnea, dar trecuseră amândoi prin destule eșecuri încât să judece orice oportunitate mai presus de principii și idealuri, așa că, fără să discute vreodată ce fel de relație încep, au continuat să se vadă, chiar dacă mai mult pe fugă, vreme de câteva săptămâni. Weekendul acela, când băiețelul urma să fie luat de tatăl lui, iar Clarei i se îngăduia să nu meargă la birou, ar fi trebuit nu doar să repete întocmai primele lor zile, ci și să le reafirme promisiunile tacite. Se pregătise să fie gazdă și devenea invitat, iar asta era o situație inedită pentru el.

Mihnea a ales o sticlă de vin din cele cumpărate și, cum urma să fie prima vizită în casa ei, a scos din dulap o paletă pentru piure în jurul căreia a legat o fundă păstrată de la un cadou. N-o cumpăraseră special, dar se-ntâmplase că, la un moment dat, s-a trezit cu două palete, iar dintr-o poveste de-a Clarei reținuse că strivea cartofii cu furculița. În afara câtorva punguțe de cartonașe cu dinozauri primite la MegaImage și pe care aflase că băiețelul le colecționează, și-a dat seama că pentru Matei n-avea nimic altceva. N-apucase încă să-l cunoască. De câteva ori a condus-o acasă, dar de fiecare dată se despărțiseră în fața blocului. Clara îi povestise câte ceva despre băiețel, îi arătase chiar câteva fotografii pe iPhone, iar lui nu-i plăceau copiii.

Singurul loc unde-ar fi putut găsi ceva sâmbătă după-amiază era în Piața Domenii, aflată la câteva stații de blocul lui. Cum era devreme și încă nu începuse să plouă, a mers spre piață pe jos. S-a plimbat printre tarabe și s-a oprit în fața unui elicopter teleghidat pe care o vreme l-a studiat cu atenție, însă în cele din urmă a cumpărat ceva mai puțin sofisticat: un arici mov dintr-un cauciuc foarte moale, înăuntrul căruia se afla un led care, lovit ușor, se aprindea și lumina intermitent timp de câteva secunde.

Rămas singur în living, Mihnea a studiat atent biblioteca, iar pe unul din rafturile de jos, lângă un teanc cu dosare de firmă, a găsit albumul MegaImage. L-a chemat pe Matei, care se alerga pe hol cu ceilalți, și i-a dat cartonașele. Au desfăcut punguțele împreună și au deschis albumul, dar foliile cu buzunare dinăuntru erau toate ocupate cu cartonașe, și nu doar din cele cu dinozauri, ci și cu animale marine, dintr-o altă serie promoțională. Au răsfoit paginile și au scos împreună dublurile pentru a face loc cartonașelor noi, dintre care, spre dezamăgirea amândurora, cele mai multe se regăseau deja în album. Aranjând imaginile, Mihnea s-a trezit el însuși fascinat de dinozauri, mai exact, de numele lor, pe care le găsea atât de ciudate, încât ar fi putut suspecta că animalele

preistorice n-au existat niciodată, fiind doar o invenție de marketing realizată cu complicitatea paleontologilor. Se amuza singur citind cu voce tare numele trecute sub fiecare imagine, punându-l pe Matei să repete după el.

— Dracorex, criolofozaur, rebachizaur, amargazaur...

Numele dinozaurilor erau mult prea complicate pentru pronunția chinuită a băiețelului, care, văzându-l pe Mihnea atât de vesel, râdea și el cât mai zgomotos.

— Când eram eu mic, i-a spus Mihnea, aveam o cutie plină cu indieni din plastic. Mă jucam într-o groapă de nisip în spatele blocului, așa am pierdut mulți dintre ei... Știi cine-au fost indienii?

— Inamicii cowboy-lor, a răspuns băiețelul, trăiau în peșteri, se îmbrăcau cu pene de struț și trăgeau cu arcurile în trenurile cu fum.

— Cam așa, a râs Mihnea. Dacă s-ar lupta indienii cu roboții, cine crezi că ar câștiga? l-a întrebat ridicând de pe mochetă un robot descompus.

— Roboții, a strigat Matei. Pentru că roboții zboară și îi atacă din cer cu laser, a mai spus băiețelul, înflăcărat de parcă tocmai descria din memorie scena de luptă.

— Dar dacă roboții ar fi atacați de rebachizauri și... amargazauri? a plusat Mihnea, privind scurt cartonașul pentru a pronunța corect numele.

Băiețelul a rămas puțin pe gânduri, apoi a spus cu voce scăzută:

— Nu știu, și a dat din umeri neajutorat. Am doar cinci ani și patru luni.

Înduioșat și totodată simțindu-se vinovat că pusese în dificultate un băiețel, nu l-a mai provocat și cu alte întrebări fanteziste. Așezat pe mochetă, în mijlocul jucăriilor de tot felul, a răsfoit un album cu animale domestice unde sub fiecare imagine se afla un buton care declanșa sunetele specifice scoase de fiecare animal în parte. N-a rezistat tentației de a apăsa pe butoane, mai ales pe cele de sub imaginile oii și porcului.

Mihnea părea într-o pasă muzicală, când din coșul cu jucării aflat într-un colț al camerei a scos, dintre animalele

de pluș, un mic xilofon din lemn. L-a întrebat pe Matei, care tocmai demonta un aparat foto de jucărie, dacă știe unde sunt bețele, dar băiețelul a dat din umeri. A cercetat camera și, în cele din urmă, s-a întins înspre unul din rafturile bibliotecii, de unde a luat, dintr-un pahar cu creioane și pixuri, două markere. O vreme, până să prindă sunetele corect, a lovit ezitant plăcuțele din lemn, dar, după câteva încercări, a reușit să reproducă întocmai notele de la „Somebody That I Used to Know”.

— Știu cântecul ăsta, a spus băiețelul făcându-i o fotografie imaginară cu aparatul. Mami îl ascultă la radio în mașină când mă duce la grădi. Știe și cuvintele.

— Ție îți place? l-a întrebat.

Băiețelul a dat din cap, după care a adăugat:

— Mie îmi place doar muzica britanică și rock-ul. Dar pe tine cine te-a învățat să cânți, Mihnea?

— Nu m-a învățat nimeni. Mai demult, un prieten mi-a făcut cadou o chitară și am învățat singur câte ceva...

— Eu când o să mă fac mare o să fiu un chitarist la modă, a spus băiețelul. Ca Rooly.

— Nu ți-ar plăcea mai mult să cânți la tobe? l-a întrebat el făcând ochii mari și pe un ton de parcă abia asta ar fi fost cu adevărat o realizare. Am putea să ne facem o formație britanică. Ne-ar chema... The M & M's.

— Ca pe bomboane, a râs băiețelul lăsându-și capul mult pe spate.

— Da, pentru că amândoi avem nume care încep cu litera M: Matei și Mihnea - The M & M's.

— Dar ce-i aia „dă”, Mihnea?

— Pentru că așa o să fim la modă, a găsit el un răspuns mai simplu.

Băiețelul a părut convins și era încântat de ideea formării unei formații britanice. Luase xilofonul și încerca să cânte și el lovind la nimereală plăcuțele cu aparatul foto, când în cadrul ușii a apărut Clara.

— Voi chiar vă jucați sau vă faceți? i-a întrebat.

— Mami, mami, Mihnea a zis că mă-nvață să cânt la tobe.

Pentru o clipă, pe chipul Clarei s-a putut citi groaza și s-a încruntat ca pentru „în niciun caz”. Mihnea i-a zâmbit larg dintre jucării, ea a spus „Mai vedem!” și i-a făcut semn că se duce pe balcon să fumeze.

Joaca lui cu băiețelul nu era ceva la care să nu se fi gândit, cu oarecare emoție, înainte de a veni la petrecere, dar Mihnea descoperea plăcerea nebănuită de a o căuta pe Clara în Matei, iar această curiozitate secretă îi încuraja gesturile și-l ajuta să se simtă cât mai în largul lui.

Matei s-a plictisit repede de xilofon și a plecat să se alerge cu ceilalți copii pe hol, iar el s-a dus în bucătărie să-și umple paharul cu vin. Bărbații discutau aprins despre organisme modificate genetic și despre monopolul marilor producători de semințe. Subiectul îl interesa vag și a rămas să-i asculte, intervenind uneori, adăugând ce-și mai amintea că citise într-un număr mai vechi din *Newsweek*.

Cineva adusese o pungă cu castane și una dintre femei le așeza într-o tavă pentru a le băga în cuptor. Cum nu mai era nicio sticlă desfăcută, a scos vinul adus de el, dar nu găsea tirbușonul. A căutat în sertar și s-a trezit că partea din față s-a desprins și i-a rămas în mâini. A reușit s-o fixeze la loc fără să-l observe nimeni și, după ce a găsit tirbușonul sub o pungă de chipsuri, a turnat vin la toată lumea.

A mai rămas o vreme în bucătărie ascultând diverse teorii și statistici legate de încălzirea globală, ronțând tartine cu pastă de pește. Se simțea confortabil și prea puțin îngrijorat de soarta agriculturii mondiale.

Cu pachetul de țigări în mână, s-a îndreptat spre balconul de unde Clara tocmai se întorcea cu prietenele ei. L-a oprit pe hol doar să-l sărute scurt, strecurându-i în gură un sămbure de măslină, și să-i treacă un deget peste buze. În jurul lor, unul dintre copii pedala pe o tricicletă în timp ce alți doi îl pocneau în cap cu niște ciocane gonflabile.

Ajuns pe balcon, Mihnea a fumat numărând câți

oameni ieșiseră pe ploaie să-și plimbe câinii în parc. Erau mai mulți decât copiii din apartamentul Clarei, a constatat el. Când a vrut să intre în dormitor, l-a surprins pe Matei spionându-l prin geamul ușii de la balcon. S-a strâmbat la el și băiețelul a fugit, dar nu l-a urmărit, s-a oprit o clipă studiind dulapul a cărui ușă căzuse din balamale, după care s-a îndreptat spre baie.

A încuiat ușa și s-a așezat pe marginea căzii, privind încăperea în care cutiile și recipientele de cosmetice și produse de baie erau răspândite peste tot, pe pervazul gemulețului de aerisire, pe chiuveță, pe polița de la oglindă și pe mașina de spălat. În paharul cu pasta de dinți se aflau două periute, dintre care una avea mânerul în forma unui Superman zburând cu brațele întinse. A ridicat capacul coșului de rufe și a recunoscut o pereche de chiloți de-ai Clarei al căror înscris, „Beware The Pussy!”, i-l citise chiar el, într-una din întâlnirile lor trecute, cu o voce tenebroasă care pe ea a făcut-o să râdă cu sughițuri. În dulap a găsit o cutie de Durex Mutual Pleasure desfăcută, din care lipsea un singur prezervativ, o sticlută de aftershave Davidoff golită pe jumătate și un aparat de bărbierit Gillette între lamele căruia rămăseseră prinse în spuma întărită fire de barbă. Femeile judecă întotdeauna calitatea fostelor iubite ale noilor parteneri după cosmeticele rămase în urma lor în băile bărbaților – știa asta din proprie experiență; dar acum, în fața dulapului din baie al Clarei, și-a dat seama că nu-l interesa să-și facă neapărat o părere despre bărbatul care mai trecuse pe acolo. A tras apa de formă și a ieșit.

Mirosul de castane coapte se răspândise în toată casa. Băiețelul îl aștepta pe hol, l-a luat de mână și l-a condus în camera lui. Pe noptieră se afla o fotografie înrămată în care Matei era ținut în brațe de un bărbat, altcineva decât tatăl lui. Mai multe jucării umpleau un coș lângă ușă, pe birou se afla un acvariu cu două broscuțe-țestoase, iar de lustră atârna un mic avion de hârtie care se rotea ușor în curenții de aer.

— Știi că eu vorbesc în somn, Mihnea? i-a spus

băiețelul șoptit, ca pe-un secret.

— De unde știi tu asta?

— Pentru că mami m-a dus la doctor și doctorul a zis că e boala copiilor, a ridicat băiețelul din umeri ca și cum ar fi adăugat că nu e vina lui, ci doar a vârstei.

— Eu nu cred că vorbești în somn, eu cred că mami te *ascultă* în somn să vadă dacă dormi bine, i-a spus așezându-se lângă el pe pat, dar băiețelul nu părea convins. Uite, a continuat el, ca să-ți demonstrez: tu visezi noaptea?

Băiețelul a dat din cap energic că da.

— Și atunci cum ai putea să faci, *în somn*, două lucruri deodată: și să visezi, și să vorbești?

Întrebarea îl încurca, dar Mihnea nu i-a dat timp de gândire și, apropiindu-se de acvariu, a schimbat subiectul:

— Cum le cheamă pe broscuțe?

— Gretel și Hänsel, a răspuns băiețelul.

— Și tu știi cine-i... Gretel și cine-i Hänsel? l-a întrebat privind atent și negăsind nicio diferență notabilă între broscuțe.

— Nici nu trebuie, mereu sunt împreună.

Băiețelul avea dreptate, iar Mihnea și-a ridicat privirea spre avionul de hârtie agățat de lustră.

— Ai sărit vreodată cu parașuta?

Băiețelul a dat din cap că nu.

— Atunci hai să-ți arăt cum e.

L-a ridicat în brațe și a făcut cu el câteva ture în aer în jurul lustrei, imitând sunetul motorului cu reacție. După ce a atins 1000 de metri altitudine, l-a anunțat, vorbind pe nas, că e timpul să-și verifice parașuta și, ținându-l de bretelele pantalonilor, l-a plimbat prin cameră pe deasupra lămpii de pe noptieră și a acvariului, iar când i-au obosit mâinile, l-a lăsat peste pernele de pe pat, rostogolindu-l pe spate. Matei era încântat și l-a rugat să-l mai dea cu parașuta de câteva ori, țipând de bucurie la fiecare aterizare pe saltea. În cameră a mai apărut atunci un băiețel, iar Mihnea a trebuit să-i dea cu parașuta pe amândoi, deși cu celălalt copil, în lipsa unor bretele și cu

niște găici foarte mici la pantaloni, avea probleme serioase în a-l face să plutească. Într-un târziu, i-a anunțat că rezervorul avionului e aproape gol, deja zboară pe vapori de kerosen și trebuie neapărat să se întoarcă la bază dacă nu vor să se prăbușească peste „Gretel și Hânsel”.

Celălalt băiețel a fugit și Mihnea a rămas cu Matei, întinși pe spate unul lângă altul pe pat, privind dintre perne cerul tavanului pe care erau lipite stelute fosforescente. Bătăile inimii băiețelului răspundeau în salteaua patului și Mihnea îl asculta cum respiră obosit lângă urechea lui. I-a trecut mâna prin cârlionți și i-a simțit creștetul cald. Transpirase și mirosea a cățeluș, iar lui i-a trecut prin cap că i-ar plăcea să ațipească acolo cu băiețelul respirându-i cald la ureche.

— Mihnea, mie mi-ar plăcea să vorbesc limba cretatică întârziată, l-a trezit băiețelul.

— Poate vrei să spui cretacica târzie. Dar pentru asta va trebui să mai crești puțin, e o limbă moartă și e foarte greu de învățat, i-a explicat el.

— Cum adică *moartă*, Mihnea?

— Adică nu se mai vorbește în zilele noastre, s-a vorbit demult, cu mult înainte de indieni. Doar pe vremea rebachizaurilor era folosită, în junglă.

Matei n-a mai insistat, s-a ridicat și, după ce l-a privit atent, și-a trecut degetele peste părul de pe antebrațul bărbatului.

— E cam aspru pe aici, a spus băiețelul.

Mihnea a râs, băiețelul a prins curaj și și-a vârât degetele în barba lui.

— Nu te doare?

— Uneori mă înțepă, dar m-am obișnuit.

— Numai chitariștii au barbă?

N-a mai apucat să răspundă, Clara îl strigase și Mihnea s-a ridicat din pat. Se terminase vinul și l-a rugat pe el să coboare și să mai cumpere câteva sticle de la supermarket. I-a dat o sacoșă de pânză, o umbrelă și brelocul, pe care i-a indicat cheia de la intrarea în bloc. Matei a cerut să meargă și el, dar Clara l-a mințit că strada

e aproape inundată din cauza ploii.

Când Mihnea s-a întors cu vinul, o parte dintre invitați se pregăteau să plece, iar printre ei se aflau și cunoscuții lui cu care n-apucase să schimbe prea multe vorbe. Și-au luat rămas-bun cu promisiunea că, dacă tot s-au reîntâlnit, să iasă într-o seară la o bere în patru.

Clara se retrăsese în bucătărie cu prietenele rămase, el a desfăcut una dintre sticle și a turnat vin în pahare. Femeile porniseră o discuție despre programele artistice de la grădiniță; a rămas și el, dar n-a stat mult, căci Matei a apărut, l-a luat de mână și l-a dus în living să deseneze.

Băiețelul desfăcuse o trusă de carioci și acoperise măsuta cu foi rupte dintr-o agendă. Mihnea s-a așezat pe jos și a desenat ceva simplu, din câteva linii, după care a adăugat desenului tot mai multe trăsături, până când Matei l-a întrebat:

— De ce e furios omul de zăpadă?

Avea dreptate băiețelul, desenase un om de zăpadă nevrotic, dar când a mototolit hârtia, Matei l-a oprit și a întins-o cu palma:

— Nu, nu-l arunca, îl punem în expoziție.

Mihnea n-a mai desenat și băiețelul s-a vârat în brațele lui, continuând să umple foaie după foaie cu mângălituri abstracte cărora le adăuga o singură culoare. La final a dus toate desenele în hol și le-a așezat unul lângă altul pe mochetă, în dreptul oglinzii.

Când expoziția a fost gata, a scos din buzunarul pantalonașilor ariciul de cauciuc, l-a așezat pe masă și l-a lovit cu palma, dar ariciul nu s-a aprins. A încercat și Mihnea, însă degeaba. L-a mai lovit o dată, mai tare, iar ledul a început să clipească, dar ariciul se vidase în urma loviturii și căpătase o formă lunguiață de șoricel cu țepi. Băiețelul a fugit în bucătărie plângând, iar când Clara a apărut să vadă tragedia, l-a găsit pe Mihnea încercând să calmeze ariciul mov care nu se mai oprea din clipit. Și-a cerut scuze din priviri, dar ea l-a liniștit spunându-i că așa face când e obosit. În cele din urmă ariciul s-a stins pe

măsuța din living în acea formă incertă, sub privirile celorlalți copii adunați să vadă ce se întâmplase.

Priveghiul n-a durat mult, căci femeile și-au chemat copiii să-i pregătească de plecare. Afară ploua torențial și, după mai multe încercări, bărbații au reușit să cheme două taxiuri. Și-au luat rămas-bun în holul scării, schimbând vorbe până când ușa liftului s-a închis zgomotos în urma lor.

Clara l-a trimis pe Matei în living să adune în coș jucăriile împrăștiate prin toată casa, iar ei s-au retras în bucătărie, pentru prima dată singuri în ziua aceea. Ea se sprijinise de blat, când Mihnea și-a pus mâinile pe șoldurile ei, lăsându-le să alunece ușor peste coapse, și a sărutat-o. Gura ei avea gust de tutun, vin și măslina.

— Ce bine că ai venit, i-a șoptit ea, mirosindu-i gâtul. Și că ai fost răbdător.

— Îmi place rochia asta, a spus el în loc de orice altceva. Îți vine de minune aici, în bucătărie.

— E rochia în care m-am cununat, a spus ea și au izbucnit amândoi în râs.

Mihnea a rămas lângă chiuvetă să spele paharele și vasele pe care Clara le strângea de prin casă. A curățat tava în care mai rămăseseră câteva castane, dar n-a fost curios să le guste, le-a adunat într-unul din bolurile în care fuseseră chipsuri. A mâncat ultimele două bucăți de morcovi rămase prin căni și a vărsat măslinile într-o caserolă pe care a băgat-o în frigider.

Între timp, Clara îl adusese pe Matei în bucătărie să mănânce. Așezase pe farfurie tartinele rămase, lângă care a adăugat câteva roșii cherry și un borcânel cu iaurt. Până să termine el de spălat ce se mai adunase pe blat, Clara a șters cu laveta masa și aragazul, a aranjat scaunele și a adunat sticlele goale într-un sac menajer. S-a oferit să-l ducă el, împreună cu gunoiul, avea nevoie doar să-i arate unde e ghenă, însă ea n-a vrut, a luat sacii și a ieșit.

Băiețelul mânca liniștit, cu fața mângâiată de iaurt din cauza lingurii prea mari. La un moment dat, văzându-l pe bărbat că îl urmărește atât de atent, a spus:

— Mami e o bucătăreasă vestită.

Mihnea a zâmbit, apoi a privit în jur căutând altceva de aranjat. Pe gresia din bucătărie, dar și pe mocheta din hol, zăceau împrăștiate pliculețe de ceai pe care le-a adunat într-un coșuleț. Când Clara s-a întors, el pusese deja în găleata de gunoi un sac menajer nou, iar bucătăria arăta ordonat. Ea s-a mirat de cât de repede a decurs totul, „de parcă nu fusese nicio petrecere”, i-a zâmbit și și-a trecut mâna pe ceafa „hărnicuțului” care tocmai desfăcea o nouă sticlă de vin.

Clara dăduse drumul la apă în cadă și l-a luat pe Matei să-i facă baie, iar el s-a mutat în living, unde jucăriile se întorseseră în coș, iar cărțile de colorat, pe rafturile bibliotecii. A căutat telecomanda, s-a lungit pe canapea și a deschis televizorul, schimbând canalele cu sonorul dat foarte încet. A rămas la un film în care Leonardo diCaprio era polițist sub acoperire și avea probleme. Acțiunea l-a prins, dar a oprit sonorul s-o poată asculta pe Clara vorbind în baie cu băiețelul. În timp ce-l spăla, îi enumera animalele sălbatice de la Polul Nord; îi spunea că sunt „aceleași ca pe la noi”, lupi, urși, iepuri, vulpi - „nu, găini nu” -, doar că au blana albă să se poată ascunde de răpitori. DiCaprio se ascundea și el într-o clădire în construcție, când băiețelul a întrebat dacă la Polul Nord sunt cai și oameni care să-i călărească prin „nămeții de nea”, iar Clara i-a vorbit de reni și eschimoși care dorm în igluuri construite din cuburi mari de zăpadă. În timp ce diCaprio aștepta după un zid să se deschidă ușile liftului, Matei a întrebat-o dacă există cărți de colorat „în limba polaranord”. Clara a râs, diCaprio a tresărit și a deschis focul cu sonorul oprit, iar Mihnea asculta clipocitul apei în cadă.

După baie, Clara l-a adus pe Matei în living să-i citească „povestea de noapte bună”.

— Pe tine când vine mama ta să te ia acasă? l-a întrebat băiețelul când a dat cu ochii de Mihnea întins pe canapea.

Bărbatul a râs, a stins televizorul și s-a oferit să

citească el. Clara a scos din bibliotecă o carte de Oscar Wilde și a deschis-o la povestirea „Prințul fericit”. După câteva fraze, băiețelul l-a oprit și a cerut să continue Clara, care a citit povestea mai departe până când lui Matei i s-au închis ochii de somn. L-a luat în brațe și l-a dus în camera lui să-l bage în pat, însă băiețelul s-a trezit și nu mai voia s-o lase să plece. Inventă întrebări la care ea refuza să-i mai răspundă, spunându-i că e târziu, că „până și animalele de la Polul Nord au adormit”.

Clara s-a întors în living și l-a găsit pe Mihnea citind pentru sine continuarea poveștii.

— Traducătorul a greșit, a spus el, nu e vorba de o rândunică, ci de un rândunel îndrăgostit de o trestie...

— Rândunel ești tu, a spus ea și s-a tolănit alături pe canapea.

— Mă îndoiesc. Nu pari genul gânditor, a zâmbit el, răsfoind aparent preocupat cartea.

Clara l-a înghiontit, înainte să-și treacă brațele după gâtul lui.

— Mami, mami, l-au auzit pe băiețel strigând din camera lui, vreau să-ți mai spun un singur lucru.

— Matei, dacă nu te culci *în clipa asta*, mâine nu mai mergem la Muzeul Colecțiilor de Artă, i-a strigat ea și, astfel șantajat, băiețelul a tăcut.

Clara a propus să se mute în liniște pe balcon. A luat-o înainte, iar el s-a dus în bucătărie după sticla de vin. În drum spre balcon s-a oprit în hol. Toate becurile casei fuseseră stinse și doar lumina din bulevard, strecurată prin ferestre, dădea contur mobilelor și reflecta în oglindă expoziția băiețelului, foile cu desene abstracte în mijlocul cărora stătea de pază un om de zăpadă fioros. Cu sticla de vin în mână, Mihnea a rămas un moment în acel semiîntuneric ascultând ploaia de afară ce ocrotea liniștea casei în care un copil adormea în camera lui, iar o femeie îl aștepta fumând pe balcon.

Clara scosese un taburet și fuma sprijinită cu spatele de peretele balconului. A umplut paharele, s-a așezat jos în

fața ei și a întrebat-o dacă e obosită. Ea a dat din cap că nu, trăgând din țigară cu ochii închiși.

— Aș putea veni într-o zi să încleiez sertarul, să prind ușa la dulap...

— Ah, ai rămas cu sertarul în mână, nu!? a zâmbit ea rușinată. Nu e nevoie. Lui Matei chiar îi place fără ușa la dulap, zice că vede hainele mai bine.

N-a insistat, iar ea l-a întrebat ce mai făcuse de când se văzuseră ultima dată. În timp ce-i povestea despre printurile la care lucrase în acea săptămână pentru o expoziție foto cu basoreliefurile unor conace restaurate, Mihnea și-a lăsat un picior gol și l-a ridicat plimbându-l ușor peste sânii ei. Materialul rochiei era subțire și moale, iar el îi simțea în talpă sfârcurile.

— Pot rămâne să dorm aici? a întrebat el potrivit piciorul în spațiul dintre sâni.

Ea a tras din țigară și, după ce a suflat îndelung fumul înspre tavan, i-a spus, mângâindu-l pe picior:

— Dar va trebui să pleci devreme, înainte să se trezească.

După ce și-a terminat țigara, au intrat în dormitor. Clara a mers până în camera băiețelului să verifice dacă adormise, iar când s-a întors a închis cu grijă ușa.

S-au sărutat lung și dezordonat stând în picioare lângă ușa.

— Îți plac așa mult? l-a întrebat, iar el, în loc de răspuns, i-a luat mâna și i-a strecurat-o în chiloți.

— Vreau vorbe, nu fapte, a mai spus ea și au răs amândoi punându-și reciproc mâinile la gură.

Clara s-a lăsat în genunchi, i-a tras blugii în jos cu tot cu chiloți și i-a supt-o cu poftă, scoțând sunetele despre care știa că îl excită. Mihnea s-a bucurat de căldura gurii ei, apoi a ridicat-o și i-a lins buzele. Clara și-a scos rochia de cununie, pe care a aruncat-o pe covor peste tricoul lui Mihnea, și s-au lungit pe pat trăgând amândoi, în același timp, de chiloții ei.

— Mai e ceva hrănitor înăuntru și pentru mine? a întrebat-o el în timp ce-i linge sfârcurile.

— Dacă perseverezi și vei avea puțină răbdare... a spus ea zâmbind, după care i-a șoptit rar, în ureche, să audă bine toate cuvintele:

— M-am masturbat la birou... Cu un highlighter... M-am gândit cum m-ai futut atunci pe la spate... În toaleta albastră... De la Cărturești...

L-a împins cu gura între coapsele ei și i-a înfipt mâinile în păr. Mihnea asculta foșnetul propriei bărbi frecate de labii, când ea s-a răsucit brusc și s-a ridicat peste el. Luminată prin geam de reclamele bulevardului, se lăsa privită. Își sprijinise mâinile pe pieptul lui, arcuindu-se, săltându-și sânii. A deschis ochii și i-a zâmbit, dar patul scârțâia tot mai tare. A încetinit ritmul și s-a lăsat sub el. Mișcările ei au devenit mai potolite și mai silențioase, când la un moment dat s-a oprit ascultând atent. Clara a tras repede pătura peste ei și și-au ținut respirația. Nu se auzea nimic, însă erecția lui își pierduse din fermitate și Clara l-a împins din nou cu gura între coapse. Mihnea o lingea cu lăcomie aproape comică, când Clara l-a tras afară de sub pătură, l-a potrivit cu mâna în ea și i-a pus palmele pe fese grăbindu-i ritmul. Când a venit momentul și-a adus perna peste față și a gemut în ea.

După ce Clara s-a liniștit și a ieșit de sub pernă, Mihnea i-a șoptit la ureche:

— Nu vreau să-mi mai irosesc nicio erecție în afara pizdei tale.

Clara i-a lins gura, s-a rotit și l-a împins pe spate.

— Dar tu, tu ai ceva hrănitor pentru mine? l-a întrebat coborând cu bărbia atingându-i pieptul.

Mihnea i-a răspuns câteva momente mai târziu când și-a dat drumul tăcut, aproape clandestin, în gura ei.

Clara a apărut de sub pătură lingându-și buzele.

— Mmm! Desertul meu favorit.

El a zâmbit și a așteptat să-și recapete suflul.

— Domnișoară Câmpeanu, să-nțeleg că vreți să deschideți un cont de credit la banca noastră de sămânță? a spus el după ce și-a revenit.

Clara și-a înăbușit râsul în subsuoara lui.

— Știi, am venit la tine pe Șoseaua Virtuții, a mai spus el, dar nu văd urme de așa ceva pe aici.

— Poftim niște urme, i-a spus ea și s-a ridicat pentru a-l săruta lung, schimbând între ei ultimul gust al corpurilor.

Au rămas îmbrățișați în bătaia piepturilor, până când au auzit amândoi, foarte clar, vocea lui Matei în camera de alături. Clara a sărit din pat, și-a tras pe ea rochia întoarsă pe dos, și-a clătît gura cu vinul rămas în paharul de pe noptieră și a ieșit.

Mihnea a rămas acoperit cu pătura și, după o vreme, a auzit-o cum aprindea becul și intra în baie, unde a stat mai mult decât s-ar fi convenit. Când s-a întors i-a spus că nu fusese nimic, că Matei mai vorbea câteodată în somn, și a ieșit pe balcon. A crezut că fumează și a așteptat-o, dar ea nu s-a întors. A îmbrăcat tricoul și blugii și a ieșit pe balcon. Clara stătea pe scaun, fără să fumeze, privind pe fereastră ploaia ce continua să cadă peste parc.

Au rămas amândoi tăcuți, ascultând ritmul picăturilor pe pervaz. Mihnea a îngenunchat, și-a lăsat capul în poala ei, sărutându-i pântecul prin rochia care, și-a dat seama, fusese întoarsă între timp pe față. A stat așa o vreme, neștiind exact cu ce mângâiere să continue, cu ce întrebare să ducă noaptea mai departe, așteptând-o pe ea să reînnoade vorbele cu gesturile. Dar ea tăcea, iar tăcerea aceea tot mai nefiresc întreținută, provocată de ceva ce nu putea intui, Mihnea și-a dat seama că nu putea, că nu știa s-o asculte.

Auzea cum ea scotea printre buze fumul țigării aprinse între timp, iar fumul Clarei era tot tăcere, una care ardea mistuind aerul dintre ei, dând o formă nefamiliară acelei așteptări.

— Poate e mai bine să plec acum, a spus el într-un târziu, încă ținându-și capul în poala ei. O să-mi fie mai greu să mă trezesc și să plec de lângă tine mâine-dimineață, a mai spus, fără să-și ridice capul, așteptând ca ea să protesteze.

Dar Clara continua să tacă. A auzit țigara stinsă în

scrumieră și s-a ridicat din poala ei ca ars de acel sfârâit. A intrat în dormitor, și-a vârât chiloții în buzunarul blugilor, a căutat șosetele și s-a întors pe balcon cu telefonul în mână. A deschis aplicația pentru taxi și și-a lipit nasul de geam.

— Trei minute, a spus aburind fereastra, după care s-a întors și a plecat în hol.

Își pusese deja ghetetele și jacheta când ea a venit și i-a aranjat gulerul. L-a sărutat lung, iar el i-a răspuns cu o dorință confuză.

A coborât scările, fără să mai aștepte liftul, și a ascultat în întuneric cum ea încuie ușa în urma lui.

— Putem să o luăm pe Virtuții sau pe Vasile Milea... i-a sugerat șoferul când el s-a așezat pe bancheta din spate și i-a dat adresa. Preferăți un traseu anume? l-a mai întrebat.

— Nu, a răspuns Mihnea, deși, dacă ar fi avut curaj și răbdare, l-ar fi ales pe cel mai ocolit.

La vulturul de mare cu pește
în gheare

Semne par să fi fost încă de la-nceput că weekendul acela avea să se sfârșească prost.

Puteam să iau, pur și simplu, un autocar direct până-n Mangalia, dar am preferat să merg în mașina unei prietene, care trebuia să ajungă în Mamaia dimineața devreme, pentru a se înscrie la Campionatul național de bridge. De la hotelul în care avea ea cazarea am luat un taxi până în gară la Constanța, unde m-am urcat în trenul de Mangalia. De ce nici de-acolo nu am luat un microbuz direct până-n 2 Mai, n-aș putea spune. Părea că fac totul pentru a întârzia.

La Mangalia, în așteptarea microbuzului, am intrat într-o pizzerie să beau o cafea. Eram doar eu și o femeie care mânca pizza urmărind știrile la televizorul prins undeva sus pe perete. Mi-am terminat repede cafeaua, mă grăbeam, urma să-i fac semn chelnerului să-mi aducă nota, când am avut senzația că urma să se-ntâmple ceva și am

rămas, făcându-mă că butonez preocupat la telefon. Lângă femeie se așezase un tip masiv, burtos și cu mustață, îndesat într-o cămașă cu mânecă scurtă ce părea că nu mai are mult până să plesnească pe la cusături. Ai un foc? a întrebat, dar femeia l-a ignorat, continuând să privească la televizor. Bărbatul a luat singur bricheta de pe masă, și-a aprins țigara și a tras câteva fumuri ridicând și el ochii spre ecran. N-a trecut mult până când femeia a luat mobilul de pe masă, a format (i s-a răspuns destul de greu) și, fără să salute, ca și cum ar fi continuat o convorbire abandonată mai devreme, a început pe un ton iritat: Băi, de ce nu răspunzi? Ia zi, de ce nu răspunzi? Cu *mine* nu vrei să vorbești!? Dintre toți ai tăi, nimeni nu ți-a dat nimic. Știi tu bine asta. Taică-tu, mamă-ta, bunica, furnica, nimeni, băi, *nimeni!* Nu i-a lăsat prea mult timp celuiilalt să răspundă și a continuat: Unde ești? Un-de-ești? Minți. Băi, minți! Minți! și a aruncat telefonul lângă farfuria pe care mai rămăsese o singură felie de pizza. Mustăciosul își mai lua privirea de la televizor și se uita la femeie oarecum curios, trăgând adânc din țigară. Mă pregăteam a doua oară să cer nota, când în pizzerie a mai intrat un bărbat, semăna cu primul, la fel de corpulent, doar că nu avea mustață și purta un tricou în culorile naționalei Germaniei. Aici erai? i-a zis femeii. N-am văzut dacă l-a salutat pe primul, însă îmi era clar că se cunoșteau cu toții. Femeia l-a ignorat, dar neamțul a continuat: Hai acasă, Samanta. Hai! Hai că e *degeaba* și am și treabă. Hai! Hai! Stai să fumez, a spus femeia destul de calm, între timp își scosese și o țigară din pachet. Ce pizza e asta? a mai întrebat neamțul, iar femeia a spus că e cu somon. Și e bună, chiar e bună, a adăugat ea. Bărbatul n-a spus nimic timp de vreun minut, apoi a continuat pe același ton: Haide, Samanta! Nu are rost. Îți spun eu. Fii fată deșteaptă. Hai că n-o să se schimbe nimic! Îți zic eu, n-auzi!? Mustăciosul s-a ridicat cu greu și le-a spus că-i așteaptă în mașină. Femeia a terminat de fumat, bărbatul a aruncat o hârtie de 50 de lei pe masă și au ieșit amândoi. Dar neamțul s-a întors, a făcut doi pași spre masa mea și mi-a zis, privindu-

mă fix: Nici ție nu-ți răspunde?

Prins cu sceneta, am pierdut microbuzul, l-am așteptat pe următorul (plecau la fiecare douăzeci de minute), oricum am ajuns în 2 Mai până-n prânz și mi-am instalat cortul lângă niște... creștini, numai bărbați, bărboși, cu mulți copii (pe capota mini-vanului era pictată o cruce, pe bord, în chip de parasolar, puseseră un xerox A3 înfățișând o icoană cu Sf. Gheorghe, iar în fața cortului înălțaseră un drapel). După ce-am făcut o baie, am mers să mănânc la Micul Golf (mi-era poftă de zargan), unde tocmai se filma o emisiune cu Iftimoaie, pe care l-am urmărit cum discută cu cameramanul încercând să-mi dau seama ce sticlă de bere ține în mână. Când venisem spre golf mă opriseră două promoterițe și mă întrebaseră ce prefer: o noapte în club sau un foc de tabără pe plajă? Depinde cu cine, am spus, dar apoi am ales focul și fetele au spus că sunt un bărbat autentic și mi-au oferit gratis o bere nefiltrată de grâu. Și dacă nu ieșeam autentic? le-am întrebat, iar fetele mi-au spus că mi-ar fi dat o bere slab alcoolizată cu fresh de grepfrut, pentru că mi-ar fi plăcut senzațiile noi.

Cu Eliana a fost intens și incert. O vreme a locuit la mine, ajunseserăm să ne și spălăm pe dinți împreună, uneori în același timp cu aceeași periută, apoi a început să stea tot mai puțin, că avea cursuri de dimineată de trei ori pe săptămână și garsoniera ei era mai aproape de Universitate. Am înșelat-o când a plecat la bursă, nu pentru că n-aș fi suportat abținerea, ci cumva preventiv, voiam să mă asigur că vina va fi a mea în caz că. Oricum, cred c-a bănuț ceva, pentru că la întoarcere a-nceput să se poarte ciudat, să-mi ceară declarații, mă-ntreba nitam-nisam dacă sunt fericit, ce sacrificii aș face pentru noi, tot felul de întrebări definitive, iar eu improvizam cum puteam. Într-o dimineată (mă bărbieream), mi-a spus că nu i-a mai venit de vreo două săptămâni și m-a întrebat, în logica întrebărilor imposibile, ce facem dacă rămâne. Am simțit că e o capcană, *știam* că e o capcană, dar am zis că o să vedem noi atunci când va fi să fie, că nu e momentul,

la care ea a spus că nici nu se pune problema, că s-a gândit bine și, dacă e, ea îl păstrează. Eu am spus că asta e o chestiune care se decide împreună, ea a spus că ce, în fond e vorba de corpul ei, că ceasul biologic blah-blah și că oricum nu mi-ar cere să mă implic dacă eu n-aș vrea. Am spus că nu e fair să mă pună într-o situație din care e clar că, fără să vreau, chiar și fără să mă implic, tot voi face parte și că, dacă ea gândește așa, la fiecare futut o s-o suspectez de intenție de furt de spermă (chiar așa am zis, *furt de spermă*), care e o formă de maternitate teroristă. După cearta aia nu ne-am văzut vreo săptămână și ceva, am avut și treabă amândoi, după care ea a zis că ce-ar fi să luăm o pauză, iar eu am acceptat cu o anumită ușurare (era o chestiune de orgoliu). Trecuseră vreo două luni, ne mai vedeam din când în când (am început s-o facem anal, nu știu dacă nu era cumva o formă subconștientă de boicot), dar eu între timp întâlnisem o tipă la TIFF și am realizat că-mi lipseau nesiguranța și variația. Poate că ultima rațiune a oricărui cuplu e despărțirea, ne folosim și ne epuizăm reciproc ca pe niște baterii hormonale.

Așa! Toată după-amiaza i-am urmărit pe ortodoksiști cum își supraveghează copiii (pentru că *asta* făceau, stăteau îmbrăcați pe plajă în cămășile lor negre cu cruciulițe roșii croșetate pe gulere și supravegheau jocurile cu ceilalți copii), la un moment dat am și adormit, iar când am plecat, șoseaua din sat se aglomerase de mașini, pe margine apăruseră grătarele cu porumb, părinții strigau la copiii care strigau la alți copii care trăgeau după ei zmeie, găletușe și colaci, apăruseră cozi pe la chioșcuri și tarabe, într-o curte începea o nuntă (mai devreme, pe la prânz, văzusem și mireasa la biserica din centru: grasă, blondă și tunsă scurt), se scuturau prosoape, se udau grădinile cu furtunul, în fine, era agitație și hărmălaie, când treceai prin dreptul teraselor te izbea mirosul de mâncare și valuri de voci veneau dinspre mesele unde lumea trăgea încolo și-ncoace scaunele de plastic.

Era încă devreme și n-am mai stat la ocazie, pe la

unitatea militară m-a bătut gândul să fac cu mâna, treceau mașini și autocare, dar am luat-o lejer pe aleea pentru biciclete. Nu mă grăbeam, căldura se înmuiase, soarele se înroșise, era bine, era frumos, mă simțeam ușor și ușurat. Să zic că ajunsesem cam pe la jumătatea distanței, prin dreptul Aleii Nucilor, când m-am trezit survolat de un stol de păsări, o supra-pasăre compusă din sute de pixeli înaripați ce urmau o traiectorie ușor curbată pe cerul roșu. Soarele perfect rotund mușca deja orizontul, în direcția opusă marea devenise gri-petrol, m-am oprit să privesc ruptura aceea de culori când stolul trecuse și doar o singură pasăre, rămasă mult în urmă, zbura complet pierdută. Îi urmăream aripile bătând mărunț aerul, părea un zbor precipitat, făcea eforturi, cum de rămăsese *atât* de în urmă?, rătăcită de stolul pe care era imposibil să-l mai ajungă, pentru că pasărea nu zbura drept, asta era ciudat, nu folosea scurtături. Departe în zare, stolul, mic și compact, se lansa în volute ca o panglică răsucită în vânt, iar pasărea părea că urmează întocmai traiectoria și balansul stolului, ca și cum ar fi respectat un traseu anume marcat prin aer. Poate aveam eu impresia că era un ritual de zbor sau o chestiune de loialitate, cine știe, oricum m-am gândit atunci că priveam o metaforă, ca și cum odată rămas în urmă tot nu poți evita abaterile. M-am întors în loc și am privit în spate, nu mai venea nimeni, traseul de biciclete era pustiu. Lângă mine, dincolo de bordură, pe câmp, agățați de firele de iarbă înalte și uscate, mii de melcișori de mare, iar în fața mea, la vreo doi kilometri, deslușeam Vama, se aprindeau primele lumini, mai aveam ceva de mers până la drumeagul spre cherhana, unde puteam s-o tai, în sfârșit, peste câmp.

La cherhana se umpluse, deși încă mai era lume pe plajă, pe la Mitocanu' abia am scăpat de un jegos care se agățase de mine în față la supermarket („dă-mi un leu pentru pateu, să am ce mânca și eu”), pe Magheru, bâlciul obișnuit: aici cercei-inele-pandantive-brățări cu zodii, dincolo lălăieli la chitară cu andripopi și alte folk-uri leșinate cu drumeții pe munte cu roua-ntr-o picioare,

dincoace se împleteau codițe, se desenau tatuaje... La Canapele era un afiș că se transmitea nu știu ce meci, alții la cerșit cu tot felul de texte („spăl bani murdari”, „râgâi pentru un leu”, „iau bani pe gratis”), pe la shaormerii încă nu apăruseră cozile, nici la Papa Bun nu se adunaseră decât câțiva, așa că am stat și mi-am luat o Văcărească, pe care am terminat-o până s-ajung la Pirați. M-am întors. Dacă străbați strada aia de două ori de la un capăt la altul sau dacă aștepți suficient de mult așezat pe bordură, sigur vezi trecând pe cineva cunoscut. M-am întâlnit cu Cătălin, un tovarăș din copilărie, venea la țară la bunici, un tip afabil și liniștit, seamănă leit cu Gilmour tânăr. Când eram mici și ne duceam la discoteca de la căminul cultural era fan Bon Jovi, acum avea tricou cu Machine Head (în fiecare vară se duce la Exit). Era însoțit de un prieten cu dreduri și de soția lui, alta decât tipa cu care-l știam eu, nici nu ne mai văzuserăm de vreun an de zile... Ne-am dus cu toții să mâncăm un gulaș la Șoni, unde era full, noroc că am dat de Matei cu Georgiana care tocmai ceruseră nota și am rămas la masa lor. I-am întrebat ce fac în seara aia și au zis că s-ar duce la Baniciu că au nu știu ce invitație.

După,ăștia ai lui Cătălin au spus că merg să se întâlnească cu unii și a rămas să ne vedem la OCS, concert aniversar de 15 ani, moca, pe plajă la Molotov. M-am dus să văd care-i treaba, îmi luasem o sticlă de vin de la supermarket, când am ajuns acolo, hipsteri mai vechi și mai noi, era plin de bărbi și freze ridicate, încă se mai aranja scena. M-am întâlnit cu Sebi, abia aterizase și el, singur, a divorțat (am tot mai mulți prieteni divorțați – statutul generației!), și acum umbla cu niște tipe de la *DoR*, n-am prea înțeles, oricum una avea și-un copil, s-a dus să-l culce, iar noi am mers pe șezlonguri să fumăm ceva, aveau la ei o sticlă de rom și mai multe grame de lucruri de bine. Fetele aduseseră pahare de plastic și gheață de la bar, nu știu cât am fumat, două-trei cuie cu toții, eram vreo cinci, că mai apăruse un prieten de-al lui Sebi, fotograf, îl tot văd prin Control cu fosta tipului cu barbă de la Atelier, nu știu dacă sunt împreună, oricum

acum era singur. Cineva începuse să povestească nu știu ce fază de pe Facebook, eu mă lungisem și urmăream un cuplu care bea mojito la bar. Ea – tunsă scurt, avea câteva şuvițe lungi, împletite – desculță, purta un fel de sarafan și mâinile încărcate cu brățări de festivaluri; el – cu părul ridicat și ondulat, pantaloni scurți de blugi, cu bretele lăsate – purta și cămașă largă de in, descheiată pe jumătate, cu un lanț lung la gât. Erau pur și simplu frumoși, stăteau în picioare unul în fața celuilalt, vorbeau mult sorbind rar din paharele cu pai, o singură dată s-au sărutat, scurt, după ce au râs la ceva spus de el, care i-a și pus mâna pe șold și a tras-o mai aproape... Tânjeam, asta era, *tânjeam* ca un câine, parcă nu mai avusesem parte de așa ceva de-o veșnicie și, cu toate astea, chiar dac-aș fi fost cu Eliana în zilele noastre bune, parcă tot nu mi-ar fi ieșit, nu era ce trebuie sau nu era ce era în capul meu, ajunsesem la concluzia că nu mai credeam în relații bazate pe iubire, dar nu știam dacă nu mai credeam asta din cauza a ceea ce mi se întâmplase sau dacă ceea ce mi se întâmpla era din cauză că gândeam deja asta de ceva vreme.

Oricum, eu eram deja setat pe Elena, pentru că de-aia mă dusesem în Vamă, să mă-ntâlnesc, *ca din întâmplare*, cu Elena, tipa de la petrecerea HBO de la TIFF, unde eu, de fapt, o căutam pe una Chira, o cunoscusem tot la Cluj, cu un an înainte, ceva actriță de teatru, reclame, clipuri, care însă apăruse cu cineva, am aflat pe urmă că tipul era gay, mă rog, pe Elena o spionam mai demult pe Facebook, o admiram de la distanță, știam ce face, cine credea că e, cine voia să fie... Mi se inundase camera de hotel, am căutat-o în Midi și totul a mers ca predestinat: am dansat, am băut, când a venit de la toaletă mi-a băgat un deget sărat în gură, m-a luat să dorm la ea, ne-am reîntâlnit apoi în Control, ajunseserăm să ne fudem în nopți consecutive (de fiecare dată era mai bine doar pentru că știa cum să mă facă *pe mine* mai bun), am fost la B'estFest, mă rog, fiecare venise acolo separat, dar am stat împreună la concertul Røyksopp, apoi am băut vin la cortul

Von Schayk și ne-am întors în oraș cu Rareș cu mașina la un party privat la Casa Presei. Ne vedeam în diverse combinații o dată la câteva zile, întâlnirile dintre noi ne erau pur și simplu favorabile, mergeam separat, dar împreună, și nici nu vorbeam despre asta, din prudență, nehotărâre, teamă. Nu știu dacă se mai vedea cu cineva (Eliana, între timp, voia să discutăm, știam că mă voia înapoi, dar vorbea prin ea nostalgia), oricum lăsaserăm amândoi să se subînțeleagă că preferăm no strings attached, nu voiam să stricăm vraja, asta până când vorbele ei au început să semene cu promisiunile, gesturile, cu căutarea, iar uneori avea pretenții care mă flatau. Deveniserăm intimi cu adevărat, spunându-ne lucrurile banale importante pentru fiecare, oferindu-ne dincolo de protocoale și ipostazele publice, fără a ne mai rușina de propriile slăbiciuni.

Apoi *ceva* s-a întâmplat, întotdeauna *ceva* se întâmplă, iar incoerența sporește cu fiecare detaliu. Într-o noapte mi-a trimis pizda fotografiată cu iPhone-ul, dar a doua zi nu mi-a răspuns la telefon. A devenit capricioasă, nu mă respingea, doar mă amâna, însă otrava mi se vărsase în sânge. Mă prinsese nu atât prin *ce*, cât pentru *cum* se oferea, orice posedare era un schimb, dar, în același timp, mă lăsa să cred că norocul e de partea ei și că sunt un lux pe care și-l însușește ilicit, că mă revendică.

Într-una dintre după-amieze, când îi trimisesem un SMS și ea nu-mi răspundea, m-am dus să mănânc la Shift. Mesele din grădină erau ocupate sau rezervate, la fel și cele de la parter, așa că am urcat și am găsit un loc liber taman în ultima încăpere, cea din dreapta. Așteptam comanda când, pentru prima dată, mi-a atras atenția tapetul peretelui din spate, un fel de afiș patinat cu chipul unei femei. *Era ea!* Asemănarea m-a tulburat peste măsură. M-am ridicat și am plecat fără să mai comand.

Îmi lipsise să fiu la cheremul unor gesturi imprevizibile, să doresc pe cineva pendulând între aroganță și umilință, dar mi-am dat seama că I was losing it. În perioada următoare n-am insistat, să nu par prea

disponibil sau prea disperat și, ca să mă exprim frumos, mi-am supus pasiunea discreției, am dispărut. Însă reținusem că weekendul acela urma să meargă la mare (eu am presupus că în Vamă, dar cred că ajunsese la Vadu, mai fusese acolo), așa că plănuisem să-mi joc independența și detașarea în timp ce dădeam, întâmplător, unul de altul. O căutam să-mi fac așteptarea mai ușoară, când de fapt trebuia să presimt dezastrul în care te poate aduce cea mai banală dintre pasiuni, chiar și jocul de glezne pe marginea ei. Speram să o găsesc la mare, doar că atunci când se limpezesc apele prada nu mai e de mult acolo.

Deci fumam cu Sebi și, la un moment dat, au venit unii să strângă șezlongurile și ne-au ridicat, fetele au spus că oricum le e frig și c-ar vrea să meargă să se-mbrace, iar Sebi și fotografii au plecat cu ele, lăsaseră bagajele în mașină, urmau să se-ntoarcă la Amphora, unde era concert DJ Vasile și ROA. În fine, ne-am despărțit, eu am ajuns la OCS, băieții tocmai terminaseră sound check-ul, se strângea lumea, dar știam că o să le mai ia cel puțin o oră până încep. Am ieșit în drum și am luat-o încet înspre Stuf, când mi-am dat seama, privind cu greu la tiribombele ce se învârteau în gol cu brațele luminate colorat, că mă cam luasem, începeam să visez în spațiu divin, cum scria pe cortul Catena (probabil că, după „Basarabia e România” și „Isus vine”, ăsta e stencilul cel mai desenat), înaintam prin valuri de sunet: la Bongo se auzea Norzeatic, la Karaoke rula un concert cu Rammstein, la Open Stage niște folkiști cântau ceva Sterian, dinspre Goblin bubuia Skrillex. Un Babel înălțat beat cu beat! Când am ajuns la Stuf am dat de Cătălin, care făcuse joint-ul, la propriu și la figurat, cu un alt grup, și am rămas cu ei. Tipul cu dreduri era pe vrăjeală cu una, masterandă pe la Arte, care-și ținea tot timpul gluga hanoracului pe cap, cred că am văzut-o pe la Romanian Design Week, face bijuterii cu motive populare. Mai aveam cam jumătate din sticla de vin, dar n-am mai băut, încercam să-mi revin, ne-am fâțâit un pic încoace și-ncolo (același playlist de 'nșpe ani!, am început să facem pariuri după câte cântece o să intre „Basul și cu toba

mare” și „Liquido”), apoi au apărut niște tipe de la Radio cu care mă-ntâlnesc la Gărâna (una cântă la clape într-o trupă de nu știu ce) și am migrat în grupul lor, păreau mai proaspete. Am plecat să mai cumpărăm băutură, eu și una din ele, îmbrăcată în ie, care stătea mai mult cu ochii-n iPhone. Cumva îmi revenisem. La Bibi începuse concertul cu Baniciu, se adunase lumea și în stradă, cântau refrenele de pe borduri.

Când ne-am întors pe plajă, fetele înălțaseră în mijloc o grămăjoară de genți și gecuțe, ne-am bâțâit pe medley-ul ăla de rock’n’roll (care se pune la *orice* nuntă), am ridicat paharele și am văzut că sârise nisip în ele, se-ntunecase, începea agitația. Ce era acolo! Vamaioti old-school deveniți între timp părinți care alăptează-n public, neohipioți creștini și down-shift-eri naționaliști, corporatiști deghizați în roacări întârziați, puștani emo-skateri-goth, ong-iști de toate cauzele (mai noi, mai roșii, mai pierdute), parțial-hipsteri, cocalari de Capitală, metrosexuali de Mangalia, pescari locali, bikeri bulgari, toată fauna postmilenaristă. Am cerut o țigară de la fete, dar nimeni nu părea să aibă brichetă, prin nisip începuseră să se-ngroape sticlele goale, din când în când mai apărea cineva cunoscut și toată lumea urla de parcă înviase din morți.

Entuziasmul e obligatoriu în Vamă, trebuie să te simți bine neapărat, trebuie să fii recunoscut și să fii văzut în timp ce-i recunoști pe alții, oricum, să te manifesti, să-ți faci simțită prezența. Remarcasem și eu o prezență: minionă, gropițe, tunsă scurt, tatuaj pe ceafă (ceva în engleză cu litere gotice: Lord Byron, Sylvia Plath, The Kills sau poate era o floare, un fractal, o chinezărie). I-am scos nisipul din pahar, i-am turnat vin, i-am aprins țigara, i-am câștigat încrederea și ea m-a luat să ne pișăm în apă. Ne-am dus mai departe, unde plaja nu era aglomerată, și inițial m-am gândit să rămân mai în spate, să-i ofer intimitate, dar când i-am auzit jetul izbind nisipul umed m-am excitat și m-am apropiat. Mi-am dat și eu drumul, din picioare, în pelicula de apă a valului spart, lângă ea, probabil a simțit pe brațe stropi. Terminase prima, dar nu

s-a ridicat, m-a așteptat și ne-am spălat mâinile în apa înspumată unde făcuserăm amândoi. Mi-a trecut prin cap că aș putea să nu mai merg la concert, să rămân cu gașca aia, dar ea a dispărut și, la un moment dat, am văzut-o dansând lipită de un lungan într-un alt grup, ceva mai încolo.

În Vamă nu e bine să fii singur, trebuie să pleci sau să ajungi neapărat cu cineva, dar pare că vara fiecare e pe cont propriu. Ce vreau să spun e că, dacă-i urmărești pe oameni suficient de atent, de cele mai multe ori va fi trist. Eu chiar începeam să fiu trist, n-o arătam, însă fetele simt asta și cele mai multe se îndepărtează, unele sunt atrase, vor să te salveze, dar cele mai multe se îndepărtează și bine fac, oricum eu n-aș vrea să fiu salvat și să salvez pe nimeni, nimeni nu trebuie să fie voluntar sentimental.

Fetele au decis să mergem în Expirat, cineva a zis karaoke, dar era prea devreme, oricum a venit și miniona, singură, mi se cam tăia se, dar nu aveam cu cine rămâne și oricum bâțâiala în același nisip umed, în jurul aceluiași stâlp, sub același bec chior, pe același playlist, lângă aceeași barcă spartă mă plictisea la fel de mult ca un solo de dans contemporan fără muzică, pe întuneric, într-un spațiu neconvențional dezafectat.

La Amphora începuse ROA, de la Corsarul încolo basul era laptele, tobele erau șoaptele, plaja era full, de la Molotov se ridicau lampioane, iar vizavi de Expirat, când am ajuns noi, se aprinsese un foc de tabără (eu, autenticul), lumea se adunase în jur cu sticlele în mâini și cu ochii sticlind în flăcări (tot un fel de totem). Peste drum se dansa pe gard și pe mesele de lemn, iar pe deasupra barului pluteau baloane de săpun, feerie! Am stat și acolo vreo juma' de oră, dar „profeția e că gândul bate vorba la final” și fetele s-au trezit că vor la karaoke, mi-am luat un whisky și m-am băgat și eu. Am cântat „Creep”, un tip a cerut-o pe una în căsătorie la microfon, după care i-a cântat „TNT”. Am băut cu fetele un rând de tequila, două dintre ele au mai cântat ceva (incredibil ce populari sunt Holograf și Sinatra la karaoke!), dar n-am mai stat. Între

timp miniona se lipise de mine, își vârâse mâna în buzunarul meu de la spate și-mi arăta escadrila de lampioni roșii ridicate pe cer, unele se clătinau în vânt, învelișul de hârtie lua foc și ardeau în câteva secunde înainte să atingă apa. În fine, am ajuns la Molotov exact când începea concertul, m-am uitat după Cătălin, dar nu era, oricum se strânsese multă lume, era plin de puștime care urla versurile, până și Amariei s-a mirat după primul cântec: băi, ce mulți sunteți! Se vedea pe ochii lui că fumase, aș mai fi tras și eu, dar cine știe pe unde era Sebi, poate că o tăiasse spre Stuf sau, după cum îl știu, rămăsese în cameră să fumeze ascultând la căști electro-urile lui psihedelice obscure.

Am trecut pe whisky cu cola. Se adunase lumea și în spatele scenei, pe nisip, nu era prelată, puteai vedea trupa și de-acolo, câteva boxe fuseseră întoarse. Amariei, desculț și fumat sau băut sau cum era, a mai încurcat el niște versuri (nu mai știu unde au cântat odată și ăsta, complet luat, s-a întins pe jos în fața tobelor și a adormit acolo, *în timpul concertului*), dar s-a ținut bine. Când au băgat „Oda” mi-am amintit de Alexa, îi cumpărasem caseta cu albumul, derulam mereu la piesa aia și urlam în camera de cămin plictisiți-ce-ne-nvăță-la-școală, acum are copii, mai vorbim din când în când pe Facebook, îmi trimite poze cu ăia mici, și-a luat vilă în Paradisul Verde. Înainte să înceapă „Două beri goale”, Amariei a cerut de băut în microfon și cineva din public i-a întins un Carlsberg, iar când a ajuns la versurile cu hai-la-mulți-ani-nu-mai-știu-a-cui-e-ziua... trupa s-a oprit brusc din cântat, toboșarul a destupat rapid o sticlă de șampanie și a improșcat-o în spatele lui Amariei. Eram în partea dreaptă a scenei, lângă boxe, și am văzut, în contra luminii unuia dintre proiectoare, jetul de șampanie ricoșând înspumat ca niște aripi din umerii lui Amariei, care a continuat să cânte a cappella ...dar-a-cui-e-noaptea, apoi s-a oprit, flească. Azi e și ziua lui Dan, a spus toboșarul, iar puștoaicele au început să urle și să-i cânte la-mulți-ani, se vedea că Amariei e copleșit de moment, apoi au reluat cântecul, iar concertul

s-a încheiat, cu emoția dublei aniversări. Amariei a coborât de pe scenă zâmbind și clătinându-se, apoi a căzut pe spate în nisip, l-a ajutat să se ridice un bodyguard și l-au dus probabil să bea și el liniștit de ziua lui.

După concert am mers din nou să mă piș în mare, fără nicio companioană, apoi am zis să le caut pe fete la karaoke, dar fetele pleaseră, se urla la unison în-vara-asta am-să-mă-n-pula-mea, nici Cătălin, nici Sebi nu-mi răspundeau la telefon, așa că am luat-o înspre Expirat, buștenii arseseră, unii dormeau înfofoliți în sacii așezați între mesele de lemn, alții dansau fără tricouri suiți pe scaune. Nu mă atrăgea să rămân, mi-am mai luat un whisky și am plecat cu pahar cu tot înainte să fiu văzut de Xandra, era acolo cu toată gașca, Sașa, Larisa, Andreea, inclusiv fotografii lui Sebi, veniseră să strângă semnături pentru Roșia Montană. Am plecat cu gândul să mă-ntorc eventual la Stuf (la unele cârciumi nu era absolut nimeni, nu știu cum în Vamă toată lumea se duce în aceleași câteva locuri), dar undeva se spărsese o țeavă sau canalizarea refluase, după Goblin se revărsase un mic râu, ulița se înnămolise și mirosea a căcat, lumea ocolea pe plajă, în nisip se formase un canal și îl puteai sări mai ușor.

Se făcuse vreo două jumate, fetele ziseseră să ne-tâlnim la umbrare și cică să facem baie pe Bolero, dar eram cam amețit să mai aștept până la răsărit și oricum în zona aia putea îngrozitor, pe drum am călcat pe un tip care dormea sau se prăbușise lângă o mașină, plaja era deja plină de tipi căzuți la datorie. Când am ajuns la stradă, treceau mai multe mașini decât oameni, și din alea mari, SUV-uri, jeepuri, choppere, la clătite și la fast-fooduri erau cozi enorme, dar mi se făcuse poftă de-un porumb fiert, pe care l-am și dat gata până să ajung la Pirați, pe zidul de lângă bancomat scria „Privește cerul”.

Cum era în Vamă prin anii '90! Eu atunci am fost prima dată (Alexa m-a dus), Magheru era o uliță cu țărăni traversând niște grădini cu buruieni. Câte conserve, cutii de brânză topită și sticle de vin am cărat cu noi în rucsacuri! Aveam un mic casetofon care mergea cu șase

baterii R20 la care ascultam și ne futeam pe toate: *Unknown Pleasures, Meddle, Achtung Baby, Tango in the night, Pantofi de lac, Ten...* Într-un an, lângă cortul nostru campase un cuplu, mai mari decât noi, îl țin minte și acum pe tip, purta un tricou rupt pe care scria „How soon is now” și, de fiecare dată când ieșea din mare și se apropia de cearșaf, cânta where-is-Mona?-where-is-Mark?-where-is-Matthew?- now-it’s-getting-dark. Nici eu, nici Alexa nu știam atunci ce cânta tipul ăla, n-am îndrăznit să-l întrebăm, am aflat mai târziu, nu mai eram împreună.

Așa! Ieșisem în capătul străzii și am zis să iau un taxi, toți îmi cereau 20 de lei, eu mai rămăsesem cu 15. Am luat-o pe jos și abia după ce s-au terminat stâlpii de iluminat mi-am dat seama ce noapte întunecată era, nicio stea pe cer și nici mașini nu mai treceau pe drum, era în jur de trei, aș mai fi stat, dar mi-era clar că n-aveam să dau de Elena, îmi pierise cheful, fumasem, băusem, mă epuizasem, voiam să mă culc la mine-n cort. Ajunsesem pe pista de biciclete și pășeam prin beznă gândindu-mă ce frumos fusese cerul la venire și ce întunecat era acum, fără ca eu să fi făcut între timp ceva, orice. Amețit și obosit cum eram, mă gândeam să nu adorm în mers, noroc că mai trecea, din când în când, câte o mașină care-mi tăia ochii cu farurile. Mă îndepărtasem destul de mult, vuietul rămăsese în spate, și m-am întors, nici nu știu de ce m-am întors, doar că în acel moment a trecut pe lângă mine, dinspre 2 Mai, o mașină și, la lumina farurilor, am văzut în depărtare că mai venea un cuplu. Când a trecut următoarea mașină m-am uitat din nou și siluetele se apropiaseră foarte mult, ca și cum în intervalul dintre cele două mașini alergaseră. Imediat ce ieșisem din Vamă și lumina de la stâlpi abia dacă mai bătea, trecusem pe lângă doi tipi care așteptau în întuneric pe bordură (din depărtare îi luasem drept o tufă ceva mai mare), puteau fi ei. Între timp, ajunseseră la cincizeci de metri în spatele meu și mi-a trecut prin cap să mă retrag pe câmp și să văd ce fac, în mod sigur și ei mă văzuseră în lumina farurilor. Dar n-am făcut-o și în cele din urmă m-au ajuns, doar că nu

m-au depășit, deși la ritmul în care merseseră până atunci ar fi fost normal s-o facă. Unul din ei s-a oprit câțiva pași mai în față, apoi a menținut ritmul, n-a luat avans, iar celălalt a rămas lângă mine, pășind umăr la umăr.

Salut, bă, unde mergi? a zis cel apropiat, i-am spus, apoi mi-a cerut un foc, nu fumez, hai în Mangalia cu noi, a mai spus după o vreme, ce să fac acolo? am întrebat, așa, ca vagabonzii, să ne futem în cur, a zis, apoi a râs punându-mi mâna pe umăr, după care am continuat să mergem împreună în tăcere, cu cel de-al doilea tip pășind tăcut mai în față. Nu-mi prea plăcea situația și mă gândeam că aș fi putut fugi pe câmp, la cât de întuneric era nu m-ar fi putut urmări, sau aș fi putut ieși pe șosea, mai treceau mașini, dar cumva devenisem curios, aș fi fugit, însă aș fi vrut să văd și urmarea. Și, oricum, de ce-aș fi fugit!?, mi-era puțin frică (frica nu ține cu tine, animalele trăiesc printre noi, vorba lui Amariei), dar în afară de instinct n-aveam niciun motiv să o zbughesc de lângă băieții ăștia care-mi ceruseră un foc, făcuseră o glumă, chiar dacă una proastă, și acum mergeau alături de mine. În plus, mi-era jenă să fac un gest preventiv de apărare, mi-era rușine să încerc să scap înainte să-și manifeste ei intenția de a mă prinde.

La un moment dat am trecut pe lângă un copac care-și întinsese crengile până spre pistă și, cum eu eram la marginea aleii, am împins puternic cu brațele crengile să nu mă zgârie pe față. Foșnetul neașteptat al frunzelor i-a făcut pe amândoi să tresară, dar nici măcar asta nu putea fi neapărat semnul vreunei încordări, poate că pur și simplu se speriaseră, oricum de ce doar eu aș fi fost îndreptățit să mă comport prudent!? Cel de lângă mine era mai înalt (nu le văzusem fețele, dar păreau doi puștani), n-aveau de unde să știe cine sunt eu, aș fi putut avea centura neagră, zilele astea toată lumea se uită la K1 și merge la sală, puteam fi sparring partner-ul lui Iftimoaie...

Și zbang! Când pumnul tipului de lângă mine mă izbește-n gură, hahaha, halucinant, deloc elegant, mă aud spunându-mi în gând, băi, nu pot să cred că *totuși* se-

ntâmplă, simt pumnul cum vine prin întuneric din lateral, dar n-am cum să mă feresc de ceea ce nu văd și nu-nțeleg, chiar și anticipată, violența mă ia pe nepregătite, recunosc, mă pregătesc pentru ce-i mai rău, dar nu atât izbitura mă sperie, cât sunetul, sunetul ei înfundat (senzații noi!), bufnitura pe care-o aud în spatele capului, mă-ngrozește, deci așa începe! îmi zic, urmat de stelutele care nu-s doar verzi, au toate culorile, mă simt ca un personaj din desene animate, spune-mi ce trebuie să simt, spune-mi ce trebuie să mint, numai bine întors de lovitură, dau să fug înspre câmp, câmpul întunecat e-n fața mea, frica mi-ar da viteză, dă-mi două palme și hai să fugim, doar că lângă pistă se cascadează un șanț, calc în gol și mă prăbușesc înainte să primesc primul picior între omoplați, îmi scot mobilul din pantaloni și-l arunc departe în iarbă, n-au cum să vadă ce fac, sunt prea ocupați să mă lovească, tipul care mă izbise primul cu pumnul îmi cară acum picioarele-n spate și în cap, celălalt apucă să mă lovească cu piciorul în față, doar eu știu cât de mult te doare, cât de mult te doare, simt sângele-n gură, trebuie să ridici mâinile sus, mâinile sus, dacă poți să ridici mâinile sus, îmi protejez capul cu brațele, iar picioarele lui se opresc acum în blocajul mâinilor, dar mă lovește cu sete-n burtă, ia-te de pe jos, ia-te de pe jos înainte să te calce-n picioare, îmi strâng genunchii la piept, spatele și ceafa îmi rămân însă expuse, cel înalt își face destul de bine treaba, timpul se dilată și fiecare lovitură durează mult, se descompune, se reface și revine în mintea mea ca frecvențele unui radio cu scala în mișcare, refrene franjurate îmi însoțesc junghiurile, durerea răspunde în carne intermitent și-n contratimp, durerea nu se grăbește și e suportabil așa, dacă știi să trăiești în reluare, dacă poți să trăiești în reluare, ești cel mai tare, în reluare nu doare, nu văd nimic, în reluare nu doare, refac coregrafia violenței ghidat de bufniturile care-mi răsună în cap, ca și cum urechile mi-ar fi înfășurate-ntr-un prosop, zgomote la plic, dar și zgomotul doare, da, doare, liniște, vă rog, liniște, vă rog, dacă-ți obosesc urechile, folosește-te de băta!, cum mă-nvăța profesorul

meu să-mi acordez chitara, cu fiecare picior izbit în capul meu se aprind alte și alte stelute care se sting precum lămpioanele căzând în marea care-mi sună-n cap, Iftimoaie vine!, capul îmi atârână greu, abia aștept să văd dacă sunt eu, cel care susține întruna că pe noi în viață ne ține doar ura, percep violența loviturilor, sunt conștient de situația în care mă aflu, mă cunosc prea bine, știu că noaptea asta nu-i de mine, dar sunt atent la ce mi se-ntâmplă, mă interesează propria-mi nenorocire, vreau să pot să m-ascund, să văd cât mai mult, vreau să văd când mi-e frică cel mai mult, totuși nu eu, pare că altcineva cu care împart același corp ia bătaie în imediata mea apropiere, sunt lipit de mine, sunt dezorientat, ei dau mai mult în cap, corpul meu e un arbitru prins într-un ring strâmt, ajuns într-o încheștare ce nu-l privește, încasând loviturile răzlețe în focul încrucișat al unor pumni și picioare abătute de sus, de ce cad rinoceri din cer!?, la un moment dat spun, icnind, de fapt, mă rog de ei, gata, luați banii și nu mai dați, și dac-am să scap și-am să mă refac, o să-nvăț să mai tac, cei doi mă mai lovesc de câteva ori, îmi bag mâna în buzunar și le întind pe întuneric cei 15 lei care taximetriștilor nu le fuseseră de folos, o mână îi înșfacă și tipii o rup la fugă, când ajung în marginea șoselei îmi strigă (din lumina farurilor unei mașini care tocmai trece, par siluetele longiline ale unor extratereștri ce ies din lanul de porumb), bă, să nu te ridici, că te omorâm, în morții mă-tii!, băga-mi-aș pula-n tine, mă desfac și mă întind prudent, poate am vreo coastă ruptă, sincere felicitări, sincere felicitări, ai-reușit-să-mă-dobori...

Mă întinsesem pe spate ascultând melcișorii cum pâraiau în iarbă sub greutatea corpului meu bătut în spațiu divin, priveam cerul, iar cerul era la fel de negru și, după ce liniștea s-a lăsat pe câmpul măturat de farurile câte unei mașini, greierii au pornit ca la un semnal să cânte în jurul meu. Bolero! Eram amețit, mă dureau coastele la fiecare inspirație, de ce mă mir că pot să respir?, umerii mă usturau, îmi ardea tot corpul și tremuram din toate încheieturile, mi-am supt buza spartă și mi-am plimbat

degetele prin gură să văd dacă aveam dinții la locul lor. Erau, doar unul de jos se mișca, iar cei din față sus fuseseră spărți, colțurile și smalțul sărit îmi zgâriau vârful degetelor și limba, tragem toți cu viața de dinți, suntem toți niște molii fierbinți, supraviețuisem...

M-am ridicat în genunchi și, tremurând, am pornit în patru labe prin iarbă să-mi caut telefonul, cu capul vâjâind și descoperind la fiecare mișcare un nou loc dureros din corp. Orbit de noapte și de necaz, pipăiam iarba uscată prin întuneric (privește pământul!), prefirând melcișorii până am dat de o pălămidă, am simțit spinii în vârfurile degetelor. Nu pumnii și picioarele, ci spinii mi-au pus capac! Mi-au dat lacrimile, îmi venea să plâng, din frustrare, din compasiune față de cel care dintr-odată mă găseam prăbușit la pământ, bătut într-un șanț, după ce-mi căutasem toată seara iubita, o iubită, una din ele, oricare, pentru că oricum le-aș fi dorit alternativ și le-aș fi părăsit pe rând, aș fi vrut să adorm acolo în iarbă și să mă trezesc în septembrie, să fim împreună, să-mi arate cum pot fi mai bun, căci fără ea nu pot fi la fel, nu pot fi în niciun fel, rămas în urma stolului, fără scurtături la îndemână, m-am prăbușit din nou în iarbă...

Căutam o poziție în care să nu mă doară coastele și spatele, îmi sugeam buza și mă gândeam la cercul vicios în care mă prinsesem de voie de nevoie, îndepărtat de cineva care-mi plăcea tot mai mult, dorit de altcineva care-mi devenea tot mai indiferent, simultan seducător și abandonat, ca și cum fiecare din noi am crea un gol în celălalt și tot așa într-un fractal enorm în care fiecare suntem absența altcuiva, ca și cum rațiunea dorinței ar fi defazarea, cum faci să neutralizezi umilința de a nu fi dorit înapoi cu aroganța de a nu dori la rândul tău, cum faci să suprapui ipostazele astea?! Blocat între studentul care nu mai eram de mult și adultul care nu mai deveneam odată, nu ajungeam să fiu iubit pentru motivele *corecte* sau măcar statornice, căutam dragostea în toate locurile strâmte sau dezafectate, îmi risipeam intimitatea pe extaz, mă ofeream tot mai ușor pentru a mă deschide tot mai

greu, confundam predispoziția mea la renunțare cu epuizarea... Mă autopedeapsisem pentru că preferam trivialitatea loialității și pentru că mă complăceam în promiscuități favorabile mergând calm alături de viitorii proxeneți ale viitoarelor Samante dezertate prin pizzeriile Mangaliei, oferindu-le timp să găsească momentul oportun pentru a strivi în șanț cu pumnii și picioarele balaurul cu mai multe puli. Până la urmă nu întârzasem câtuși de puțin, mă prezentasem la timp pentru a fi doborât, pentru că nu mă caftiseră doi străini, mă bătuseră Elena și Eliana (potayto-potahto) cu gemetele și mâinile lor încleștate altădată pe pula mea!

Poate nu gândeam toate astea în acel moment (nu atât de limpede), le gândesc de atunci, dar *asta* era starea retorică deplorabilă în care m-am trezit brusc din bătaie. Cea mai gravă notă de bas, eram La-ul cel mai jos luat, nu mă-ntreba cum de mai rezist, nu mă-ntreba de ce sunt atât de trist... Mi se umpluseră ochii de lacrimi, mi-era necaz, mi-era rușine să plâng acolo, pe câmp, în noapte, și singur, și bătut, deznădăjduit, dar ce alt moment mai potrivit pentru niște lacrimi sincere, gratuite, fără martori, ce nu aveau să impresioneze pe nimeni!?

Rămăsesem tolănit pe pământ, lipsit de voință, dă-mi ceva de care să mă țin, dă-mi un motiv să îmi revin, îmi smulgeam cu dinții spinii de pălămidă din buricele degetelor, când am auzit telefonul vibrând undeva în iarbă. Elena. Poate că se afla totuși în Vamă și mă căuta. În ce hal eram!, dar m-aș fi adunat, m-aș fi întors să-i culeg compasiunea afișându-mi nepăsător vânătăile, aș fi fost deopotrivă demn de milă și admirabil. M-am uitat în jur în iarbă și am văzut lumina telefonului căzut cu ecranul în jos, m-am târât până acolo, l-am ridicat, dar măcar atât mi-am dat seama și eu, că nu-i puteam răspunde în starea în care mă aflu, încă tremura carnea pe mine, m-ar fi trădat vocea. Cu atât mai bine, urma s-o sun eu mai târziu, o făceam *eu* să aștepte, de data asta *eu* o nelinișteam, sperând astfel să-mi recapăt puterile, farmecele... Am lăsat-o să sune în timp ce-mi dădeam pantalonii jos,

stomacul îmi fierbea, cine știe, de la lovituri, de la spaima prin care trecusem, de la băuturile amestecate cu iarba, cu brânza din clătită, cu porumbul fiert, cu cola, atunci a trecut o mașină și am zărit la doi pași de mine o plăcuță pe care scria „De vânzare”. M-am sprijinit de stâlp și mi-am deșertat intestinul acolo, în câmp, pe întuneric, în spațiu divin, ca și cum m-aș fi golit de tot ce luasem și adunasem în seara aia, timp în care Elena a mai sunat o dată, doar că nu, nu era Elena, era Eliana și, după ce s-a oprit, am verificat cu ochii uscați apelul anterior, tot ea sunase și prima dată. Știam ce avea să spună, știam ce n-aveam să-i spun, cu ea nu voiam să vorbesc, așa că am lăsat telefonul în iarbă și am căutat un șervețel, o hârtie, ceva cu care să mă șterg la cur, și în buzunarul pantalonilor am dat peste un flyer de care se lipise o bancnotă de 5 lei, ceea ce însemna că la plecarea din Vamă avusesem în buzunar fix 20 de lei, m-ar fi luat taxiul dacă m-aș fi căutat mai atent, oricum până la urmă mâncasem bătaie în valoare de două beri pline, ai reușit să mă dobori, dar țineți minte, m-ați învins în zadar, m-ați-învincis-în-zadar-m-ați-învincis-în-zadar...

Am ieșit la șosea și am luat-o încet spre 2 Mai. Se făcuse frig, simțeam răcoarea și umezeala toamnei care avea să pustiască locul în curând, miroseam dezolarea ce urma sfârșitului de august, sau poate era doar mirosul cadavrului proaspăt, căci pe asfaltul din dreptul unității militare zăcea terciuită o pisică, sau un iepure, oricum nu puteam spune că n-avusesem noroc, chit că o coastă și un genunchi mă făceau să merg ca un invalid. Am intrat în sat și când am ajuns la primul supermarket mi s-a făcut poftă să beau o bere din banii rămași, mi se uscaseră gâtul, dar chiar înainte să intru am primit un SMS de la Eliana: „mai bei mult?:) xandra zicea ca erai prin expirat, hai sa prindem rasaritul, nu fi tont, ca nu-ti fac nimic din ce nu accepti ca vrei:)”. Aș fi avut timp să mă întorc și chiar mi-a trecut prin cap s-o fac, ar fi *trebuit* s-o fac, oricum îmi futusem tot weekendul, dar, dac-aș fi apărut în starea aia în fața ei, m-ar fi oblojit și dădăcit zile întregi și fix de asta n-aveam chef, de maternitatea ei revigorată, exersată pe

mine. Aveam nevoie de ea, dar o doream cu intermitențe, mai degrabă în lipsa alternativelor (să mă fi chemat atunci Elena, pentru ea da, m-aș fi întors, pentru că, de fapt, noi vrem chestii normale cu oameni fucked-up), și m-am gândit: la ce bun?!, în cele din urmă ajungem să ne chinuim și să ne răzbunăm unii pe alții doar pentru faptul că ne dorim temporar și oricum disproportionat. Asta e felul în care *acum* îmi justific ezitarea, atunci pur și simplu am ales să ignor mesajul Elianei și am intrat în supermarket, unde vindea o puștoaică roșcată cu pistrui zăpăciți.

M-a luat imediat cu ce-ai pățit?, am primit și-am împărțit niște pumni în Vamă, să-i vezi pe ceilalți, am zis eu peltic, după care m-am apropiat de standul cu ochelari de soare să mă privesc în fâșia de oglindă. Eram destul de aranjat: aveam o tăietură lungă pe frunte, arcada spartă din care-mi curgea sânge, două zgârieturi sub ochi, unul se și învinețise, nasul umflat, buza de sus umflată și spartă într-o parte, gulerul bluzei se rupsese, iar pe gât și pe umăr se vedeau alte zgârieturi, cum probabil aveam și pe spate și pe șold. Aș bea ceva tare, dar acum nu am decât atât, restul sunt în cort, am spus și am scos hârtia de 5 lei, holbându-mă fără să vreau la sânii ei din aceeași familie cu pepenii galbeni rânduți în coșul de pe tejghea. Meriți ceva mai tare, poți plăti și mâine, a spus puștoaica zâmbind de parcă mi-ar fi simțit privirea plimbată pe maioul ei. Dă-mi sticla de J & B, am spus cu ochii pe raft, mă duc să fac o baie să-mi revin și, dacă vrei restul banilor mai repede, te aștept pe plajă, cortul albastru de lângă ortodoxii cu drapel. Atunci ia și astea, a spus puștoaica, privindu-mă drept în ochii mei umflați și vineți, și mi-a întins de sub tejghea două pahare de sticlă, apoi și un tampon de zi. Pentru aia, a zis ea și a arătat către arcada care continua să sângereze. Poate aduc și un pepene, știu eu o chestie, a mai spus și privirea ei era neortodoxă cât cuprinde.

Poate se jucase, poate-i fusese milă, poate chiar o excitase invitația mea, nu știu, dar cu toată betegeala voiam să vină, îmi doream, meritam, așa cum zisese și ea,

flirtul mă remontase. Am cotit pe ulița de lângă Dobrogeanul apăsând tamponul pe arcadă și, imediat ce-am ajuns în camping, am luat o înghițitură zdravănă direct din sticlă. M-au usturat gingiile de mi-au dat lacrimile. Am dat drumul în nisip sticlei și paharelor, nu mă puteam apleca din cauza coastei, m-am dezbrăcat cu greu, am aruncat hainele în fața cortului și, șchiopătând, am intrat gol în mare. Lumina stâlpilor din camping se pierdea undeva pe la jumătatea plajei, așa că înotam ca în noapte, fără să văd nimic, ascultam doar clipocitul apei la urechi, era rece și îmi făcea bine, mă usturau fața și spatele, mi-am clătit gura de câteva ori, mă usturau toate, dar sarea mă trezea, îmi reveneam, când am realizat că mă îndepărtasem și nu mai știam unde putea fi geamandura. Nu vedeam apa în care înotam, doar îmi simțeam corpul levitând și am avut o senzație stranie, că plutesc legat la ochi cu spatele la țărm și că sub mine se cascadează marea gaură neagră, că nu mai există fund, că înot pe verticală... Îmi trecea prin cap că mă vor purta curenții în larg fără să-mi dau seama, fără să mă știe nimeni și m-a cuprins panica ascultând liniștea apei în întunericul nopții, ca și cum aș fi înotat clandestin într-un fel de no man's water din cerul căreia, de deasupra, ceva mă vânează și e gata să se repeadă asupra mea, așa că m-am întors brusc cu fața spre plajă, să înot înspre lumină, și tot nu-mi dădeam seama dacă avansează...

Când m-am apropiat de mal și am atins nisipul cu tălpile, mi-am simțit corpul îngreunat, eram prea obosit, era prea liniște, mi se făcuse frig, îmi înghețaseră genunchii și coatele, mă durea coasta și umărul, abia am ieșit din apă, dar mă întrebam dacă o să vină pistriiata sau doar mă amăgise, simțeam un firicel de sânge prelingându-se pe tâmplă, eram excitat.

Și atunci m-am uitat înspre tabăra de copii, de-acolo ar fi trebuit să apară, și chiar apăruse cineva, dacă ar fi fost vecinii mei creștini le-aș fi făcut cu mâna, m-ar fi salutat și ei, dar răul se abate peste noi, răul ne găsește goi, vecinii mei erau dușmanii mei, ah, Samantă

pistruiată!, veneau amândoi chiar pe sub foișorul salvamarilor, le-am făcut cu mâna, mă văzuseră deja și alergau, așa că m-am îndreptat șchiopătând spre ei, ba chiar am grăbit pasul și am prins viteză...

Domino

Avea o stranie senzație de familiar. Recunoștea totul și totul i se părea străin, ca-ntr-un coșmar.

În curțile caselor de lângă autogară apăruseră chioșcuri și terase, într-una dintre vile se deschisese o pizzerie, iar pe trotuar erau scoase mese și scaune. Puieti subțiri, de aceeași înălțime, se aliniau de-a lungul străzii altădată întunecate de coroanele bogate ale castanilor bătrâni. Spațiile verzi din fața blocului-turn fuseseră transformate în loturi de parcări, iar gardurile vii dispăruseră și în locul lor se-nlănțuiau bare metalice. Intrările în scări aveau interfoane, iar treptele fuseseră îmbrăcate în gresie.

Cartierul copilăriei renăscuse sub forma unei machete de beton, fier și termopane.

Firesc ar fi fost să traverseze și să o ia pe alee, dar geanta de umăr (conținând doar o pereche de pantofi, pantaloni, cămașă și cravată) era mică și ușoară, iar nostalgia și curiozitatea, prea mari ca să nu facă un ocol. Avea timp să ajungă la prietenii lui pentru a se schimba de haine și, oricum, la nunți nu trebuie neapărat să fii punctual.

A ocolit blocul-turn și a căutat cu privirea o anumită fereastră. Curtea grădiniței în care jucase fotbal toată copilăria împreună cu tovarășii de scară fusese asfaltată și nici urmă de teiul la umbra căruia își trăgeau cu toții sufletul după fiecare meci. A simțit însă mirosul acrișor de la ghenă, care se răspândea în cartier de fiecare dată când mașina Salubrității încărca gunoiul. Mirosul era acolo, același, învăluind aerul cald al verii (iulie încă nu se sfârșise), iar el s-a apropiat câțiva pași și a respirat adânc.

S-a întors pe strada autogării și a cotit la dreapta, acolo unde odată se afla mica tonetă la care se vindeau,

înșirate pe un colier metalic, lozuri în plic. În fața vilei cu magnolii, singura conformă cu amintirea lui, s-a oprit pentru câteva momente, a trecut pe lângă Laboratorul de patiserie transformat într-un supermarket și a făcut dreapta din nou pe bulevardul al cărui nume fusese între timp schimbat.

Abia cotise pe bulevard (alesese trotuarul umbrat), când privirea i-a căzut pe bărbatul ce venea din partea opusă. Îi părea cunoscut, dar de unde, asta n-a știut din prima.

Și-a amintit de unul dintre colegii din școala generală. Cel mai popular băiat din clasă, nesilitor la învățătură, dar inteligent și spontan, fără a fi impertinent (îl invidiasse mereu pentru replicile care făceau clasa să izbucnească în râs). Genul sportiv, bine făcut pentru vârsta aceea și umblând cu tipi mai mari, căpătase faima de bătauș. Odată venise la școală cu încheietura mâinii în ghips, dar nimeni nu-l văzuse vreodată lovind cu pumnul. Fizicul lui, secondat de tupeu și de simțul ironiei, era suficient pentru a impune respect. Se dovedise și un tip corect, un golan cu bun-simț care nu-și exercita gratuit puterea. Nu-i persifla pe cei mai slabi decât el (asta poate și din mândrie), iar pe cei mai deștepți îi respecta de la distanță. Darian. Darian Georgescu îl chema. Iar cel care se apropia pe bulevard era fratele lui mai mic.

Nu-și amintea când auzise ultima oară de Darian. Nu revenise de prea multe ori în orașul unde crescuse și oricum nu ții legătura cu colegii din gimnaziu. Dintre toți însă, pe el i-ar fi plăcut să-l reîntâlnească. Îl simpatizase, mai mult, îl admirase pentru naturalețea cu care se purta la o vârstă când profesorii încă te intimidază și au metode de a-ți înfrâna personalitatea. Chiulea frecvent, iar când era scos în fața clasei își primea pedeapsa cu o demnitate ce nu avea nimic sfidător. Părea că ar fi putut excela la orice materie, doar că nu-l interesa să se remarce, cu atât mai puțin să fie trimis la vreo Olimpiadă (cum se-ntâmpla cu el), prefera să știe doar pentru sine. „Brânză bună în burdof de câine”, așa îl descria profesorul lor de geografie.

Și-ar fi dorit și el să poată fi atât de liber precum Darian Georgescu, deși s-ar fi mulțumit fie și numai cu părul său blond și purtat suficient de lung pentru ca diriginta clasei să facă din asta o problemă în sine.

Într-un an, clasa lor se calificase pentru prima dată în finala de handbal a campionatului școlii. Fiind mai scund, el juca pe post de pivot, iar Darian Georgescu era interdreapta. La unul dintre ultimele contraatacuri ale meciului (pe care, surprinzător, aveau să-l și câștige), aflat într-o situație de unu la unu cu portarul, a ales să-i paseze în lateral cu lob lui Darian, iar acesta a înscris spectaculos prinzând mingea și trăgând din aer pe lângă umărul portarului. Gestul altruist i-a fost răsplătit în cel mai neașteptat mod când, la una din orele de literatura română, profesoara l-a întrebat genul unei poezii pe care tocmai le-o citise. Darian Georgescu stătea câteva bănci mai în spate, dar de la el a venit și i-a fost suflat mai departe răspunsul. Era vorba de un imn.

Îi plăcea să creadă că simpatia pe care i-o purtase fusese reciprocă și bănuia că-și avea originea într-una din ședințele trimestriale cu părinții când diriginta ceruse ca aceștia să vină la școală însoțiți de copii. El nu acordase nici cea mai mică atenție părinților celorlalți colegi, însă Darian Georgescu îi spusese, după ceva timp, că mama lui e o femeie frumoasă. Nimeni altcineva nu mai era de față și o spusese simplu, fără nicio aluzie, ca pe-un compliment confidențial. Se simțise flatat într-un mod neașteptat (până atunci nu realizase că și mamele pot fi femei frumoase), astfel că, mai târziu, când se răspândise zvonul că mama lui Darian Georgescu este bolnavă (fără ca nimeni să știe exact cât de grav), îi făcuse cinste cu un suc de la dozatorul Tec. Darian îi oferise, la schimb, o țigară, așa că băuseră suc și fumaseră împreună în spatele chioșcului din curtea școlii, fără să schimbe prea multe vorbe.

Când fratele lui Darian Georgescu s-a apropiat pe bulevard suficient de mult, a rărit pasul și i-a zâmbit, dar omul a privit prin el și a trecut mai departe, fără să-i lase timp de salut...

Rând pe rând, toate fetele din clasă, dar și alte câteva din școală se îndrăgostiseră de Darian Georgescu și-i aduceau să le completeze oracolele manufacturate cu imagini decupate din reviste (cântecul lui favorit era „Another Brick in the Wall”, când toți ceilalți alegeau „Take My Breath Away” sau „Domino Dancing” ori „Sacrifice”). Într-a șaptea îi venise rândul chiar Simonei Mihali, frumusețea clasei. Pe care el o iubea în secret. Darian Georgescu mergea deja la Disco-Club „Bloody Mary” împreună cu golani de liceu și nu era interesat de fetele de vârsta lui. În timpul unui chiul colectiv, la o țigară fumată pe terenul de sport, spusese în treacăt că are o prietenă cu buletin, dar ceilalți nu îndrăzniseră să-i pună cuvântul la îndoială, nici să-i ceară detalii.

Mihali Simona (așa cum erau trecuți în catalog, cu numele înaintea prenumelui) nu era doar cea mai frumoasă fată din clasă, ci și cea mai bună la algebră. Profitând de faptul că Darian Georgescu o ignora discret, el a-nceput să frecventeze meditațiile la matematică pe care bătrâna lor profesoară le oferea gratis la ea acasă, în fiecare duminică, celor cărora le păsa de admiterea la liceu. Se lucrau probleme și exerciții din faimoasa culegere a lui Grigore Gheba (spaima elevilor), dar el nu făcea decât să exerseze pe foile de la finalul caietului declarații de dragoste fără adresant (fiecare literă din „Y-l-o-v-e-y-o-u”, frumos caligrafiată, ocupa câte-un pătrățel). Ar fi putut să-i lase Simonei Mihali un astfel de bilețel în penar sau în ghiozdanul din bancă (așa cum făcuse Mihai cu Dana în *Liceenii*), dar sala de clasă nu se golea complet în pauze și nu îndrăznise să riște atât de mult.

Într-o seară, după ce plecaseră de la meditație tăind-o prin parc, a vrut să sară un gard fără să se folosească de mâini, doar ca s-o impresioneze. Dezechilibrat, a căzut rău, luxându-și încheietura mâinii, stârnind râsul isteric al tuturor fetelor din grupă. Când povestea a făcut înconjurul clasei, Darian Georgescu a spus că s-ar fi putut întâmpla oricui.

Îi va cere fratelui numărul lui de telefon. Îi va explica

că e un fost coleg și îl va întreba despre Darian. Oare își făcuse o viață acolo în oraș sau plecase la muncă în străinătate? Dăduse oare de necazuri? Poate se căsătorise cu o fată potrivită cu care avea și copii. Îi ducea la handbal? Mai citea Sven Hassel? S-a întors și a grăbit pasul să-l prindă pe fratele lui din urmă.

La ziua unei colege (unde Darian Georgescu nu s-a sinchisit să apară), când a fost pusă din nou caseta cu „Wind of Change”, și-a luat inima în dinți și a invitat-o pe Simona la dans. Era îmbrăcată în egări negri și o cămășuță subțire cu franjuri lungi prin care, mai târziu, în lumina lumânărilor de pe tort, i-a admirat sânii în voie. El avea un tricou turcesc aproape original, negru cu înscrisuri franțuzești aurii, și purta la mână ceasul tatălui său. Fata l-a refuzat, dar asta poate și din cauza felului stângaci în care o invitase. „Îmi permiteți acest dans?”, i se adresase el, așa cum își închipuia că ar fi făcut-o un bărbat cu maniere și sigur pe el. „Poate vrei să spui «îmi *acorzi* acest dans»!”, l-a corectat ea amuzată, privindu-l drept în ochi. El n-avea de unde să știe că adolescentele nu pierd nicio ocazie să-și exerseze astfel de cruzimi și că nu intră în joc fără tachinări, așa că nu și-a reformulat invitația, dar, fără s-o știe, a făcut ceva și mai bun. Cum ea stătea rezemată de vitrină, a observat că, pe franjurile laterale ale cămășutei lăsate pe marginea mobilei, cineva își așezase din neatenție paharul cu vin. Un singur pas ar fi fost de ajuns pentru ca vinul să păteze și cămășuța ei, și covorul sărbătoritei. Însă el s-a aplecat și, sub privirile fetei, care tocmai realiza ce dezastru urma să provoace, a mutat calm paharul, eliberând franjurile. După care i-a zâmbit și s-a întors în bucătărie să dezbată cu ceilalți băieți dacă Jean-Claude Van Damme și Frank Dux sunt una și aceeași persoană.

Până să-l ajungă din urmă, fratele lui Darian Georgescu a dispărut într-un butic de la marginea bulevardului. A grăbit pasul și a intrat după el, sărind treptele...

Într-o altă seară, după o altă meditație la

matematică, Simona l-a luat de mână fără să spună niciun cuvânt și nu i-a lăsat-o până în fața blocului ei. Palma îi transpirase și, o bună bucată de drum, nu s-a putut bucura cu adevărat de atingerea fetei. Stânjeneala a durat până când Simona a spus că-i place cum „li s-a udat pielea de emoție”, iar el a realizat că tocmai împărtășeau primul lor moment de intimitate. În semn de recunoștință pentru îndrăzneala fetei, dar și pentru ca munca lui de caligraf îndrăgostit în secret să poate fi în sfârșit admirată, a scos din rucsac, ca din joben, un bilet cu una din declarațiile scrise pe ultima filă a caietului de algebră. Peste încă o săptămână și o altă meditație despre ecuațiile de gradul trei, s-au sărutat în parc, nu departe de gardul unde-și luxase încheietura. N-a fost însă cum își imaginase el și sărutul n-a compensat rușinea pățită. Mihail Simona avea buzele tari, lăsa în urmă prea multă salivă și păstrase guma de mestecat în gură. Poate că Darian aflase deja toate astea...

Fratele lui Darian Georgescu vorbea deja cu vânzătoarea când el, odată ajuns în spatele lui, a întins brațul și l-a atins pe cot cu vârful degetelor. Dar atunci a văzut, sprijinite de pereți, de o parte și de alta, șiruri de coroane funerare, și imediat i-a remarcat cămașa și pantalonii negri. A zărit până și fâșia de catifea neagră prinsă la încheietura mâinii sprijinite de marginea tejghelei.

S-a răsucit brusc pe călcâie și s-a aplecat asupra unei jerbe de flori, ridicând cu vârful degetelor (aceleași cu care-i atinsese și cotul) o panglică pe care scria cu roșu: „Să te iubim a fost ușor, să te uităm va fi imposibil”. Fratele lui Darian Georgescu s-a întors, dar tot ce a văzut a fost un tip interesat de coroanele ornate cu flori de plastic și care îl atinsese, din greșeală, cu geanta de pe umăr.

El a rămas întors cu spatele, s-a făcut că studiază un model de cruce din marmură și, fără să tragă cu urechea la ce spunea vânzătoarea, a părăsit ceea ce luase inițial drept un butic. A traversat bulevardul și, amețit de lumina soarelui, a grăbit pasul.

Când telefonul a vibrat în buzunar, a știut că întârziase. A răspuns direct:

— Sunt chiar aici. Ajung imediat.

Obiecte pierdute

Revino-ți în simțiri, Talia! *Asta* ți-aș fi spus cu adevărat când am citit mesajul tău de duminică, tu ai fi continuat cu ceva grav, cumva grav, eu aș fi replicat că nu e chiar așa, tu m-ai fi încercat cu un „cât de cât”, te-aș fi scuipat în glumă, m-ai fi făcut tolomac, Telemah, te-aș fi corectat eu, am fi râs, aș fi plonjat peste tine și n-am fi ajuns niciunde o dată în plus, ceea ce, admit, mi-ar fi convenit de minune; în fine, știm amândoi cum decurg discuțiile noastre în contradictoriu: exemplar!

Mă tem însă că de data asta trebuie să-ți vorbesc până la capăt, nemailăsând nimic în voia sugestiei. Am admirat întotdeauna îndrăzneala cu care ai tăcut, niciodată nu poți fi suficient de prudent cu vorbele, și poate consideri că mesajul tău pe private (n-am uitat cum am convenit ca atunci când ne vom despărți să folosim ultimele tehnologii de comunicare), mesajul tău neechivoc, și totuși de o politețe lașă, nu merită o altă risipă de cuvinte (de altfel, ești îndreptățită să speri asta, altfel nu l-ai fi scris cum l-ai scris). Nu sunt atât de naiv încât să cred că, de vreme ce nu mă mai vrei pentru ceea ce sunt, o să mă dorești dintr-odată pentru ceea ce-ți spun. Dimpotrivă. Dar dacă găsesc în dansul în fața oglinzii remediul pentru zilele posace, de ce nu încă o paradă de sine sub forma unui discurs (te las pe tine să cauți etimologia cuvântului), un teatru pe o singură voce ale cărei vorbe îți vor conjura absența.

Așază-te comod în fotoliul tău preferat, toarnă-ți un pahar de rosé (de data asta n-am să te tachinez) și citește până la capăt, cu răbdare și luare-aminte, e rândul meu să-ți povestesc câte ceva. Afară e noapte, dacă avem noroc poate chiar ninge, totul pare mai ușor. (Dar nu e așa!)

Duminică, după ce am citit mesajul și am tras prelung aer în piept ca și cum aș fi tras de timp, să aleg

nimerit, cel mai bine cu putință, ce anume să-ți scriu din tot ce-mi năvălise brusc în cap, mă gândeam că aș fi preferat nu fatalitatea, întrucât ideea de contratimp implică fatalitate, ci un motiv real, fie el și sub forma trivială a unui reproș, pentru „despărțirea” noastră (trebuie că-ți sunt familiare ghilimelele), un motiv discutabil, fie și succint formulat, sau de-a dreptul imbatabil și definitiv, de genul:

„Lunile astea cu tine au fost formidabile, dar a venit vremea să-ți mărturisesc că sunt măritată în secret cu un eschimos care intenționează să traducă pentru mine Agârbiceanu în inuit” sau „Vreau să mă fut și cu oameni normali, care poartă sandale cu șosete și care nu dețin biblioteci cu benzi desenate, viniluri rusești cu Emerson, Lake & Palmer și nici nu plătesc facturi la Romtelecom în valoare de 1,10 lei” sau „Am întâlnit pe altcineva, avem aproape totul în comun, inclusiv școala unde predăm, iar el a primit moștenire un tren personal cu două vagoane, deține un phoen de 2400 W, nu are fantezii cu farmacistе și vrea să se implice în salvarea cucuvelelor cu guler argintiu”, ba chiar și „Vreau un iubit care să-și permită trei luni de vacanță pe an, care detestă alimentele albe, treptele prea înalte, ascuțitorile și cactușii cu mustăți, dar care mă lasă să fur obiecte mici din magazine mari”.

Ți-am scris să ne vedem totuși în seara aia, și nu pentru că dădusem o groază de bani pe bilete, dar voiam, credeam că sunt îndreptățit să știu care anume este ultima noastră noapte împreună, nu să fiu înștiințat că aceasta tocmai se petrecuse ca și cum eu nici n-aș fi fost de față. Dar asta poate și din cauza cântecelor de la radio, unde mereu se găsește câte-un amărât care să mai ceară just one more night (sau day sau time sau, mai modest, kiss).

Încercam un tertip, poate jalnic, să mai fiu în preajma ta o dată, cu riscul oricărei implicări din partea tristeții numaidecât invocate de tine. Mi se părea nedrept să decizi tu, doar tu, care a fost ultima noastră noapte, ceea ce m-a dus cu gândul la faptul că poate știai deja, poate te pregătiseși ca pentru tine weekendul, care pentru mine

trebuia să fie un argument în plus pentru bucuria de a fi împreună, să se desfășoare, dimpotrivă, ca o demonstrație a zădărniciiei. (Deși nu cred asta, altfel ai fi aruncat la gunoi plicul l'Erborario rămas de la dușul de dimineață, nu l-ai fi așezat pe suportul de ratan, să-l folosești și a doua oară: ești prea OCD pentru a fugi lăsând urme deschise!)

Dar tu ai zis că nu, nu știai dinainte, plecarea ta aparent definitivă nu fusese premeditată, ceea ce m-a făcut atunci să mă gândesc că trebuie să fi zis eu ceva în seara aia și, de altfel, câte nu zisesem, zisesem destule, îți vorbisem inclusiv despre dorința prostească de a trăi și de a aduce viață, dar oare ce-am tulburat cu adevărat?, poate ai avut un déjà-vú (am pus corect accentele?), mi-am zis, temându-mă că mi-am jucat imprudent șansele (Mercur retrograd, remember!?), deși nu făcusem decât să mă alint în postura mea de bărbat nesătul & nesăbuit, eventual să te provoc să-mi vorbești ceva mai mult (doar n-o să-mi reproșezi flagrantul delict de curiozitate!), să văd cum stai, să aflu care sunt dorințele tale pe un mai departe altfel vag, nu era nimic condamtabil sau nelegitim în întrebările mele, mă bucuram că aveam discuția, înțelegeam sau încercam să te înțeleg (ești o ființă îndeajuns de inedită, I give you that), dar ți-era limpede, sper, că nu așteptam să mă urmezi niciunde, nu căutam devotament, privilegii & sacrificiu, nu mă amăgeam că-mi datorai tot ceea ce-mi lipsea, nu erai capătul unui lung șir, cea pe care o așteptasem dintotdeauna, nu pretindeam să fii tu cea care dă un sens vieții mele, să te substitui lumii etc. etc. etc. *Nimic* din toate astea, nu aveam nevoie de tine în *acel* fel, Talia, nici măcar nu mă simțeam neglijat, tocmai pentru că nu-mi arătaseși, până atunci, că aș putea fi neglijabil.

Îmi doream doar să intuiesc cum te-aș putea aștepta mai bine, pentru că m-am obișnuit cu tine (nu ziceai tu că viața este o chestiune detestabilă – sau era admirabilă? – de obișnuință?!). „Nu te grăbi, avem timp”, ți-am scris eu, când tu întârziiai, în ultimul SMS dinainte de ceea ce urma să fie prima noastră întâlnire, pentru că, așa cum aveam să aflu, tu trebuie să te speli neapărat pe cap după-amiaza, în

fiecare după-amiază.

(Să dăm parantezei ce-i aparține! În seara când urma să vii să dormi pentru prima dată la mine și m-ai întrebat ce scrie pe phoen-ul meu, constatasem încă nelămurit că numai 1300 W, ceea ce pentru coama părului tău, cum mi-ai explicat atunci, aruncându-mă brusc pe culmile deznădejdiei, era mult, mult prea puțin. Nu-mi imaginasem vreodată că stă în puterea unui aparat electrocasnic să compromită o întâlnire amoroasă! Oricum, imaginea ta în cadrul ușii liftului cu ditamai uscătorul de păr în brațe adus de acasă a avut darul să detensioneze toată așteptarea și temerile mele legate de prima noastră noapte.

Doar pentru a le detona însă în prima noastră dimineată, când am rămas în ușa băii privindu-ți coapsa în timp ce îți uscai părul, șocat de dimensiunea cicatricii pe care de-a lungul unei nopți întregi de cartografiere a ascunzișurilor corpului tău nu reușisem s-o găsesc. Cum a fost posibil să mă apropii atât de mult de tine și să nu-ți descopăr cicatricea, și încă una atât de semnificativă? Priveam năucit semnul acela din carne ca și cum ai fi fost rănită și vindecată într-o singură noapte, dar, în realitate, eram copleșit de rușine, nici n-am putut să-ți vorbesc, te-am lăsat să crezi că evitasem cu bună știință s-o ating, că nu am nimic de întrebat, asta până când am realizat că neatenția mea nu trăda de fapt indiferența, ci dorința nestăpânită, lăcomia, orbirea. Într-o singură noapte deveniserăm prea apropiați pentru marile noastre răni.)

Știu. Cred că știu. Pricep măcar în parte că uneori te simți, poate, expusă, n-ai nevoie de noi îndatoriri & îndatorări sentimentale, de legături, sfori, șireturi, șnururi, de un nou angajament care să te-aducă în punctul în care iar trebuie luate decizii, de aceea ți-aș cere să mergi o vreme pe mâna mea; ai o fărâmă de curaj, Talia, ai încredere măcar cât un bob de muștar, iar eu îți voi trece girafa prin gaura pentru cercei din lobul urechii. Dar, mai ales, citește mai departe această cea mai temeinică suită de PS-uri primită vreodată de vreo femeie din Dristor 2,

ieșirea spre Camil Ressu.

Citisem mesajul, schimbasem cele câteva replici ale neverosimilului epilog, iar muzica de pe Guerrilla mă făcea deja să mă simt mizerabil – confuz, nu dezamăgit; frustrat, nu disperat; trist, nu agonizant –, să ne-nțelegem: nu tu m-ai inventat, voi continua să exist și după plecarea ta, la sfârșitul acestei scrisori nu mă voi sinucide câtuși de puțin, nici măcar luând o supradoză de calciu efervescent cu apă minerală carbogazoasă (cel mult o să ascult *Disintegration* pe repeat), altcineva te va introduce în paginile de fapt divers ale ziarelor.

Soarele acela după atâtea luni de frig, nori și ceață!

Ce cruzime, să-mi scrii asemenea prostii pe un asemenea soare, ca și cum noi, aduși împreună de misterioasele căi ale meteorologiei, n-am fi rezistat alături decât la adăpostul vremii rele. Oricum, în metemancolie îmi voi aminti vorbele tale: „la cum plouă, aș dormi cu tine la infinit” (nimfă a vegetativului ce ești!), unde infinitul, chit că acum îți imaginezi în creierul tău de cucuvea la menopauză că se va fi destrămat, va rămâne printre cele mai frumoase, căci nesăbuite, cuvinte pe care mi le-ai spus vreodată.

(Apropo de nori, mai nou aceștia pot avea și o cu totul altă natură: un artist olandez tocmai a inventat o mașinărie de produs nori indoor, pentru care are nevoie doar de o anumită temperatură și umiditate în camera cu pricina – e ca și cum ai aduce în dormitor un tablou de Magritte și i-ai da drumul din ramă.)

În dormitor m-am dus și eu, unde patul rămăsese desfăcut, cearșaful mirosea de parcă-ți lepădaseși pielea acolo, l-am vârat în mașina de spălat împreună cu hanoracul (găsit cu mânecile întoarse pe dos de când îl smulsesem noaptea de pe tine – știai că detest să te bagi îmbrăcată în pat!), ți-am strâns tricourile și chiloții, am ieșit pe terasă și am aranjat pernuța canapelei din care forma imprimată a fundului tău îmi zâmbea sarcastic, am golit scrumiera și am dus gunoiul (în care am avut grijă să adun și periuța ta de dinți, laolaltă cu agrafele, sticluța de

acetonă, elasticul de păr, aparatul de ras, plicul l'Erborario, kitul pentru cuticule, le-am pus laolaltă într-o pungă de la Mega Image, căreia i-am dat drumul pe ghenă ascultând fâșâitul pe tobogan în jos până la bufnitura înfundată), am șters urmele de fard de pe policioară, am spălat paharele (vinul rămas nebăut m-a cam încurcat), doar în baie am lăsat pe chiuvetă urma de pastă de dinți căzută de dimineață din gura ta, va dispărea singură în mod natural, apoi am dat cu aspiratorul, știind că, la un moment dat, voi fi nevoit oricum să desfac din nou sifonul scurgerii de la cadă pentru a scoate ghemotocul cu părul tău.

Știu că toată această pornire impulsivă împotriva urmelor e cumva ridicolă, dar știu și că tristețea despărțirii se cuibărește în obiecte, că lumea fizică se încrâncenează împotriva uitării. Să nu înțelegi însă că asta era vreo formă gospodărească a răzbunării, nu, nu era ceva ce făceam *împotriva* ta, făceam totul *pentru* mine; unde mai pui că un anume dramatism al momentului venea să-mi confirme că totul era, în fond, o mare porcărie.

Și când terminasem eu toată această șmotruială sentimentală și întindeam pe terasă, la uscat, cearșaful umed, am observat pe mâneca bluzei de pe mine, atârând în lumina soarelui, un fir din părul tău – un singur fir din tot părul tău suficient de puternic, conform studiilor, încât să susțină la nevoie 12 tone (dar nu și 21 de grame). Învins și încercat de un anume sentiment de vinovăție, l-am lăsat acolo și probabil mai târziu s-a desprins și a căzut undeva prin casă, o să mă agațe el cândva de vreun deget de la picior ca-ntr-o tainică „lucrare a împleticirii”. Și atunci sigur o să zâmbesc. O să zâmbesc, nu!?

În timpul acestei purificări domestice, mă gândeam totuși la cât de sigură și de categorică erai, sau păraai, în decizia ta. La urma urmei, ce se întâmplase, de fapt, între micul tău show în care mi-ai cântat *La Marseillaise* cu gura plină de spermă, între promisiunea că tu o să mori înaintea mea doar pentru a-ți putea așeza la bătrânețe osul iliac deasupra patului conjugal și momentul în care ți-ai zis „diseară nu mă mai duc la el”!? În ce moment anume „noi”

s-a întors împotriva noastră? Ce s-a întâmplat, de fapt, Talia? Spune tu cu vorbele tale, doar n-o să taci taman acum, ca un castor de câlți exilat pe șifonier! Ce te-a speriat? Cum de tocmai tu alegi să renunți fără a-ți da osteneala să pui în vorbe impasul nostru? Dacă ai face un comentariu literar relației noastre, care ar fi intriga și care punctul culminant? Ar avea final deschis?

Cochetam cu gândul că se vor ivi acele momente în care să simți că-ți devin oarecum indispensabil – vanitate bărbătească! –, fie și pentru a-ți curăța cu dinții pielitele uscate de pe talpă sau pentru a-ți cumpăra un pachet de tampoane când ți-ar fi fost greu să te dai jos din pat. Dar o relație convențională n-am fi avut nici dacă am fi vrut, nu voiam *acel* fel de relație, m-aș fi mulțumit cu tine în orice formă, chiar și în aceea de amoebă învelită într-un hanorac moale cu dungi made in Bangladesh. Te voiam pe tine în momentele risipite și stinghere în care tihna ne face să auzim sfârșitul minuscul al luminii pe obiecte, pe tine te voiam când excesul creștea în urma comerțului clandestin de gesturi inconștiente. (Da, Brumaru e grozav!)

This goes rhetorical, but not quite!

Nu găsești că e mai bună nostalgia puținului decât tristețea nimicului? De ce n-ar fi de preferat momentele furate timpului celor abandonate în contratimp? Și despre ce vorbești când vorbești despre „contratimp”: sunt dorințele noastre defazate? Pe ce te bazezi, Talia? Alegem scurtături, ne grăbim, așteptăm, plecăm târziu, ajungem devreme, întotdeauna suntem fie prea tineri, fie prea bătrâni pentru ceva și toate astea dau ritmul vieții în care totul e simultan prematur & tardiv. Mă doare-n cot de contratimp! Suntem întotdeauna atât de în contratimp, încât cele mai umile detalii sunt suficiente ca să ne dea, incurabil autoamăgitori fiind, impresia că ceva, orice, se petrece, în sfârșit, la timpul potrivit. Dar nu există timp potrivit pentru nimic niciodată cu adevărat. Și pentru că, îndeobște, suntem mai mult inteligenți decât capabili să intervenim în firea lucrurilor, gândește-te: cât de „potrivită” a fost însăși întâlnirea noastră? O întâmplare,

cel mult o acțiune a SMOC-ului („Pe ce altceva ne-am putea vreodată baza?”, *tu* mi-ai scris asta când voiai să milităm pentru dreptul tuturor oamenilor la coincidențe!); nicio conspirație a Universului, ci o breșă, iar dacă a existat acea întâmplare, de ce nu ar primi și mai mult credit de acum încolo?! Cred că există un ritm pentru orice se dovedește a fi câtuși de puțin necesar.

Nu mai urla la raci, Talia!

La prima noastră întâlnire, când am ieșit la Green Hours să bem ceva, îți amintești, era concert Maria Răducanu și ne-am așezat în spate, la masa din fața bătrânului castan. Stătea să plouă, nu venise prea multă lume, afară era plăcut, iar vocea Mariei era în acord cu electricitatea din aer. Ți-am spus că urma să plec pentru două săptămâni. Mai mult ne-am privit decât am vorbit. Ne-am sărutat, se-ntunecase de-a binelea, un sărut așteptat și totuși neprevăzut, nu stăteam prea comod pe scaunul acela de fier, te-ai lăsat pe spate să-ți sprijini capul de castan, dar am zărit nodurile scoarței, așa că am întins mâna și ceafa ta s-a proptit în palma mea, cu buzele îmi apăsam propria mână în scoartă; între – gura ta ușor amăruie de la țigări, îți simțeam respirația lucrând, îmi simțeam mâna amortindu-mi, furnicându-mă la propriu căci pe copac umbla o colonie de furnici, probabil multe își prinseseră deja piciorușele în părul tău. Când ne-am desprins, Maria terminase de cântat și se așezase chiar la masa din fața noastră împreună cu pianistul și cu bărbosul care ține clubul. Ea a scos o țigară din pachet și, când i-am aprins-o, am zărit la flacăra brichetei imprimeul scoarței copacului pe dosul palmei mele, iar într-unul din șanțurile create în piele corpul strivit al unei furnici. Când am ajuns acasă după o seară întreagă de excitare, am găsit în chiloți schița unui pointilism în argint, dar asta tu n-ai de unde ști, și ce alt moment mai potrivit să afli decât acum, în plină desfășurare a despotismului tău frigid!

Te crezi cumva la școală, Talia!? Cât de ușor poți ignora și abandona? Chiar pot fi retrogradat *atât* de ușor? Mă asemeni, oare, lui Pluto? (Am citit recent în *National*

Geographic declarația unui astronom care spunea că „va impune mai mult respect” când nava spațială New Horizons va transmite prim-planurile realizate cu Pluto; dar asta abia în 2015.) Poți spune tu, cu mâna pe inimă, că poți da uitării atât de lesne taclalele, complicitățile, intimitățile, somnul nostru cu toate felurile lui de adormire și, mai ales, de trezire, și cele bruște, aproape inconștiente, din timpul nopții când mă tragi de pleoape și mă rogi adormită să te bag în seamă, și cele târzii de dimineață când intru în tine bâjbâind cu ochii închiși de prea multă lumină?

Poți susține că seara te-ai culcat cu mine și dimineața te-ai trezit fără? Sau te numeri printre acei smintiți care cred că a existat o noapte în Evul Mediu când oamenii s-au dus seara la culcare, iar dimineața când s-au trezit venise Renașterea peste ei!?

Ce e în capul ăla al tău, Talia, tagliatelle?

Dimineața aceea, „ultima” dimineață, topită în langoare, ținându-ne de mână (ținându-ne de mână în pat – să dăm detaliilor ce-i al detaliilor!), cu gâtul înfășurat în părul tău, înveliți în sudoare, tolăniți peste harta de spermă și, poate, sânge...

M-aș trezi, aș dormi și m-aș trezi cu tine la infinit – iar infinitul meu acum se desfășoară ceva mai durabil –, ți-aș linge pielea până la depigmentare, ți-aș ține corpul învelit în spermă ca un cocon, aș respira în pizda ta, pentru că *trupul știe mai mult*, nu așa mi-ai spus!? Fiecare curbura a corpului tău îmi făgăduia (ah, imperfectul, timpul fascinației, parcă așa spuneai!) împlinirea dorințelor, frivole & grave, rușinoase & grele, de care nu m-aș dezice în ruptul capului și doar aici sunt absolutist ca tine, Talia!

Dimineața, ești frumoasă dimineața – candoarea ta scandinavă pe care tu n-o s-o percepi niciodată oricât ți-aș vorbi eu despre ea; nu ți-am povestit cum am descoperit, rând pe rând, mai întâi că felul în care ți se sparge vocea atunci când o ridici, când râzi prea tare sau când îți arăți brusc indignarea, tonul acela vag răgușit l-am regăsit la

Liv (asemănarea m-a înfiorat atunci când ai plâns, singura dată când ai plâns, apărându-mi atât de frumoasă în vulnerabilitatea ta, încât plăcerea cu care te priveam m-a rușinat); apoi, pe măsură ce revedeam Bergman, îți descopeream mâinile la Bibi, sprâncenele la Ingrid, cutele gurii ți le recunoșteam pe chipul Harrietei; nu ți-am mărturisit asta niciodată, și nu din pudoare fetișistă, ci pentru că mereu m-ai considerat un cinefil sentimental -, îmi pare rău acum după toate rândurile în care am sacrificat frumusețea ta matinală pe salteaua somnului și nu te-am condus la plecare ca să te mai văd o dată prin ușile liftului, însă în noaptea aceea mi-a fost sete și m-am dus la bucătărie - în living, becuțele instalației luminau vesele și totodată stinghere -, apoi am ieșit pe terasă să văd ninsoarea căzând peste bulevard, iar când m-am întors te-am privit dormind în patul meu (era prima dată când vedeam cum arăți în somn, ciudat cum nu mă trezisem niciodată înaintea ta!), ți-am scrutat partea dezvelită a corpului, ca și cum aș fi căutat, în afara cicatricii, muchiile care să-ți trădeze mecanica dinăuntru, m-am asigurat, din ochi, că, datorită relaxării articulațiilor, chiar ești, conform studiilor, mai lungă cu aproape 3 centimetri, mi-am apropiat fața de tine cât să-ți simt boarea, te-am ascultat scoțând zgomotele mici ale somnului, m-am apropiat și mai mult, am căscat larg cât să-ți simt respirația pe cerul gurii, am înghițit și am plonjat la mine în somn ca după un placebo pentru liniști și nepăsări.

Little did he know...

Zilele astea în care mi-am lăsat barba să crească pentru a măsura timpul scurs după laconica ta plecare, am simțit nevoia să revăd *Persona* și am fost copleșit de scrisoarea lui Gunnar către Elisabet. (Mai știi când ne-am apucat să numărăm scrisorile din filmele lui?) Am revăzut scena aceea de câteva ori, încât cred că pot reproduce scrisoarea verbatim. Ascultă, ascult-o, ascultă-mă:

Draga mea,

n-am cum să te văd, așa că îți scriu. Dacă nu vrei să

citești scrisoarea, poți s-o arunci. Dar nu pot să nu iau legătura cu tine atâta timp cât sunt chinuit de câteva întrebări: Te-am rănit, oare, fără să vreau? Ți-am făcut vreun rău? Ce neînțelegere groaznică s-a strecurat între noi? Din câte îmi dau seama, am fost fericiți în ultima vreme, nu-i așa!? Parcă niciodată n-am fost atât de apropiați. Chiar tu mi-ai spus că abia acum înțelegi ce înseamnă să fii împreună cu cineva! Tu m-ai învățat că trebuie să ne privim unul pe altul ca doi copii speriați, plini de bunăvoință și de cele mai bune intenții, dar conduși de forțe pe care nu le controlăm decât în parte. Îți amintești vorbele astea? Ne plimbam prin pădure când tu m-ai oprit apucându-mă de cureaua de la pantaloni...

Păcat că Alma n-apucă să-i citească toată scrisoarea, dar o transcriu eu în continuare aici. Citește-o cu vocea mea:

...și mi-ai cerut să-ți promit că noi vom îmbătrâni numai în oglindă. Vei înțelege de ce m-am simțit deopotrivă dezarmat și motivat să-ți scriu că merită să continuăm în complicitate cu incertitudinile noastre până eșuăm împreună, dacă altfel nu se poate; că apropierea, chiar expusă capriciilor noastre, ne uzează mai greu decât singurătatea. Cu vremea, ajungem să ne obișnuim și chiar să fim recunoscători fricilor noastre, doar datorită lor nu ne rățacim. Îți amintești când mi-ai spus și asta? Ai putea crede că aleg calea comodă, drumul pe scurtătură al celui strivit de compasiune pentru care totul e cu atât mai confortabil cu cât e mai presus de puterea lui de îndurare, dar eu cred în legăturile create de privilegiul de a te oferi, în oportunitățile de a avea grijă unii de alții în această lume în care tot ce nu e înșelătorie e neînțelegere.

Îmi vorbeai despre speranțele noastre incontrolabile de-a lungul șirului la capătul căruia poate că nu se află decât răceală și moarte, dar aș vrea să te pot convinge să crezi că *nimic* nu merită abandonat pentru că *nimic* nu *trebuie* să se degradeze în timp, de aceea continui să-ți scriu și să întind această țesătură de cuvinte împrumutate peste corpul tău absent în noaptea asta în care stă să

ningă din nou.

În noaptea următoare, când am sfârșit în Control, singur după atâta timp, nu m-am putut abține și ți-am trimis SMS-ul în care-ți mărturiseam că încă-ți duc greutatea în brațe. Simțeam în corpul meu apăsarea ta de dimineață întocmai cum pățește pescarul Aliman (oare ce le spui copiilor când predai povestirea asta?), care ajunge să umble buimac cu dezmiardarea atingerii fugare a lostriței, pe care o poartă cu el simțindu-i mereu „povara și forma în mâinile nedibace și în sufletul tulburat, dulcea greutate în brațele-i pline de amintirea ei” (precum vezi, am recitat pentru tine Voiculescu!). Încercam să dansez în prima noapte de după exercițiul tău de absolutism pe down-tempo-roccoco-ul unei trupe numite The Irreducibles și simțeam în coapse balansul feselor tale când te pătrund în cur, îți simțeam în brațe încordarea cefei când îți ridic capul să-mi sugi mai bine pula, lingeam fulgii de spermă uscată pe gâtul tău – ce combinație de reverie, atmosferă de club și nume de trupă, un haiku al dezastrului în mijlocul căruia simțeam că te duc cu mine, pe brațe și-n gură, grea, mută, umedă și invizibilă!

În dimineața mahmură de după, pilota răscolită luase o formă pe care, în năuceala trezirii, am confundat-o cu tine. O să rămâi nemișcată și tăcută, Talia?

Deși n-ar putea fi altceva, aceasta nu e tocmai o scrisoare de dragoste (sau zi-i dragoste dacă ți-e mai greu așa), e o paradă de vorbe meșteșugite și totodată triviale prin care nu mă lamentez, pentru că nu mă aflu în doliu, însă, dincolo de faptul că sentimentele mele se află în dezacord (și nu în contratimp) cu sensurile, mesajul tău mi s-a părut nu doar din cale-afară de neconvingător, nedrept de sărac, ofensator de prost scris (tu, care te ocupi cu literatura!) – avea o indiferență stilistică la fel de rea precum ceea ce îndeobște numim goliciune sufletească. M-a rănit violența lui! (Fiind despre contratimp, l-ai scris contracronometru? Sau, dacă tot suntem într-o proză epistolară à la Holban, l-a compus cumva vreuna dintre elevele tale?) De aceea, aș putea spune că-ți scriu și din

datorie. Accept pierderea sentimentului, nu și alterarea expresiei. Încerc să îndrept protocolul despărțirii noastre, scriind ceva mai acătării, în timp ce-mi apăr instinctele prihănite de purtarea ta.

În plus, mi se pare de o anume însemnătate ca anumite lucruri să fie rostite, și nu pentru că m-aștept ca prin cine știe ce miracol să te întorci de pe drumul Dristorului, retorica însă e tot ce pot opune acum, aici, necredinței și îndărătniciei tale. Căci cu îndărătnicia ta mă îndeletnicesc eu aici. Elocința lui Cicero fie cu mine!

Zeci de mii de caractere and still counting doar pentru a-ți spune că înainte să adorm aş merge prin păduri adânci și întunecate cinci sute de mile și aş mai merge încă cinci sute de mile doar să te sun din fața interfonului și să-ți spun că ești pripită, Talia.

Repetă cu mine: pri-pi-tă!

Apropo de Bergman, hai să-ți povestesc duminica în care am fost să vedem *Blue Jasmine*, felul în care mi-o amintesc eu acum, pentru că mi-o amintesc foarte bine, deși au trecut mai mult de trei luni. Și mi-o amintesc nu datorită fobiei tale față de mall, din cauza căreia a trebuit să te leg la ochi cu eșarfa și să te conduc până în sala de cinema, nici pentru că la finalul filmului erai plânsă (lacrimile alunecate peste fard păreau, în fasciculul proiecteurului, urmele unor melci) și am rămas pe scaune până a trecut și genericul, iar femeia de serviciu nu îndrăznește să intre în sală să măture, ne-a așteptat la ieșire...

Ieșise soarele în acea după-amiază (îmi amintesc că erau 14 grade – ai ghicit temperatura cu exactitatea cu care, în general, eu ghiceam proporțiile și distanțele) și tu ai zis să ne plimbăm pe străduțele din Cotroceni, unde nu mai fuseși din facultate. Dădeam note caselor, îmi arătai detaliile brâncovenești și discutam filmul încercând să găsim elemente bergmaniene, când tu l-ai găsit pe singurul (dar și eu am remarcat că era primul film al lui Woody după o lungă serie în care nu plouă), ne-am celebrat perspicacitatea cinefilă sărutându-ne în fața casei

memoriale a lui Șerban Cioculescu, unde ai zis că ai putea să-ți aduci într-o zi elevii. Apoi am dat peste copacul acela înalt în crengile căruia se oprise un stol de ciori și nu știam cum să le speriem și să le facem să zboare, până la urmă ne-am pus pe aplaudat și Cotroceniul a răsunat de croncănitul și fâlfăitul lor.

Ne-am trezit în fața bistroului Jazz Book, se însera și nu era nimeni, se lăsase și frigul, am intrat și am cerut două pahare de whisky (ne-am bucurat că aveau Glenfiddich), dar am rămas la una dintre măsuțele din stradă jucând jocul tău cu două adevăruri din trei. Eu am formulat trei frici: încrederea în oameni, dezamăgirea de sine și pierderea speranței, și ai ghicit care era frica mea falsă, dar când tu ți-ai spus trei dorințe de viitor (le mai știi?) eu n-am ghicit-o pe cea inventată.

Acasă, în timp ce te schimbai de haine în dormitor, mi-ai strigat că apartamentul meu nu se potrivea cu ziua, că părea mai degrabă un apartament middle class newyorkez, nimic din cel working class West Coast din film. Am turnat whisky în pahare și am discutat cât de puțin le lipsise tuturor personajelor să fie fericite, cât de aproape fuseseră ca întâmplările bune ale vieții lor să dureze, cum norocul se răzbunase ulterior crunt pe cei pe care-i lovise din senin, cu ce cruzime scrisese Woody scenariul. Eu am spus că era lipsit de speranță, tu ai spus că e doar nedrept.

Fumasem un joint și cumva eram pregătit să nu te fut în seara aceea, dar ai venit la mine pe covor, mi-ai ridicat tricoul și privindu-mi buricul mi-ai spus pe un ton cât se poate de serios că înăuntrul lui există câteva mii de bacterii ce formează un ecosistem de mărimea unei păduri tropicale, dar că în pădurea tropicală plouă mult, așa că ți-ai potrivit gura deasupra lui și l-ai umplut cu salivă. Talia, Muza comediei! Mi-ai desfăcut cureaua de la pantaloni, dar ceva mă indispunea, dintr-odată părea că sunt mai multe note false între noi decât acceptau regulile dorinței, simțeam că uneori te ascundeai, nici măcar nu te-am lăsat să-mi sugi pula, în ciuda mârâitului tău de nemulțumire,

am considerat că nu meritai, în schimb ți-am lins eu pizda și am făcut-o cu multă răbdare, din răzbunare, mi-ai spus atunci că eu nu ling, ci mă sărut cu pizda ta, că te fac geloasă pe propria-ți pizdă, ți-ai dat drumul și a doua oară, și a treia oară – asta sper să-ți amintești! – și da, erai îndreptățită să fii geloasă pentru că pizda ta, când doar gura era de mine, nu se eschiva niciodată.

După, mi-ai cerut să pun niște jazz, ai spus că ai chef să asculți „Emotional Storm”, dar nu știam pe care CD era, ți-am propus E.S.T., care se afla pe combină, dar tu ai zis „nici chiar așa” și am înțeles, așa că am căutat în raft pe care album era piesa și l-am ascultat de două ori la rând. Ghici care dintre albume era?

Nu pot ignora toate detaliile astea, care nu sunt neapărat argumente ale unicității, ci doar o memorabilia ce nu merită lăsată de izbeliște. Fac pe cartograful nesfârșitei empatii dintre noi, pe arheologul intimității noastre, căutând dovezi că totul a existat, că nu e doar o ipoteză hazardată pe care s-o abandonezi, că avem deja și putem avea o mică istorie, cu creșteri și descreșteri, căci orice imperiu, chiar și un imperiu al intimității, e sortit cândva dezastrului.

Simt o anume ușurătate în a-ți scrie acum, și nu doar pentru că s-a lăsat întunericul, iar forța gravitațională este mai puțin ageră, și nu doar pentru că termin singur vinul desfăcut în doi, ci pentru că ce altceva a mai rămas după toată această tornadă a inimii ridicată pe fundul scrumierei relației noastre!?

Vino să ascultăm teatru radiofonic (dar fără *Stâlpii societății*, te rog!), pune un audiobook cu basme, citește peste umărul meu, vreau să te privesc pe furiș când te retragi singură cu o carte (îmi place felul în care, uneori, îți miști buzele când citești); îmi place când ne dăm jos din pat, goi, pe întuneric, doar pentru că întotdeauna dicționarul primează (ah, felul în care nu lăsăm abandonat niciun cuvânt din vechiul fond lexical fără o frază care să-l merite!); hai să căutăm pe sub canapea piesele de la Scrabble (știi că pierdem aproape două zile din viață

căutând obiecte rătăcite!? Bunica mea îl invoca mereu pe Sfântul Așteaptă, dar există oare un sfânt protector al lucrurilor pierdute?), hai să călătorim cu trenul în orașe mici luate în ordine invers alfabetică; hai să te spăl pe cap și să-ți spoiesc sânii cu crema de ras, „haiku mine pe muntele Fuji” (am și cort, și sac de dormit, și frontală), așteaptă-mă cu picioarele ușor desfăcute, purtând fusta și colanții, cizmele din piele cu toc gros; cumpără-mi suc de ananas să vezi dacă sperma mea capătă arome tropicale, ai pus numerele alea jumi-juma la Loto - nu simți c-o s-avem noroc!? Hai să ne fudem și-n cinematograful ăsta! Dansează cu mine, nu te opri! Și râzi, Talia, râzi!

Nu pretind că-mi amintesc - pentru că în amintire cauți urmele fericirii, nu umbra înțelegerii -, îți spun de-a dreptul că *știu* cum mă îmbrățișezi, simt toată greutatea gestului, deopotrivă abandonul și posesia din brațe; *știu* cum mă săruți, ce aduci și ce vrei să iei; *știu* cum mă aduni și mă strângi când intru în aria corpului tău, de fiecare dată simt dorințele tale abolite și plăcerea de a-mi oferi, prin gesturi sugerate și apăsări delăsătoare, esențele prezenței tale, concentratele apropierii pentru momentele când predai la capătul celălalt al orașului simbolismul lui Ștefan Petică!

Poate că mă umplu de mândrie, poate caut foloasele mai ales în necuviință, iar îndelung răbdător nu sunt oricum, dar nici din aramă sunătoare nu sunt alcătuit, nici chimval zăngănitor nu sunt, nu pretind că-ți pătrund toate tainele, te cunosc în parte și în parte îți spun că împotriva necredinței și deznădejzii tale stă chiar tandrețea, desăvârșita-ți tandrețe ale cărei gesturi nu pot fi cătuși de puțin întâmplătoare și, de vreme ce străbate cele mai misterioase căi prin trupurile noastre, crezi oare că te-ai putea lăuda cu tandrețea, gândești oare că te-ai putea vreodată lepăda de ea?

Talia, deții tu altă hartă spre locul unde începe să fie mai bine?

S-a făcut târziu, genele ți se lipesc, stinge luminile și du-te să dormi, poate te vei fi regăsit în scrisoarea asta,

poate vei visa din nou cu voce tare, vei usca telefonul cu phoen-ul, îți vei drege glasul, vei suna...

Alo?

Întoarcerea

Până în sat era un drum de câteva ore bune și am plecat cu mașina sâmbătă foarte devreme. Sunt un tip matinal, iar diminețile de vară, mai ales cele de la țară, n-au egal. Casa bunicii se află pe un deal împădurit la care ajungi urcând o uliță, departe de șoseaua principală. Dacă te trezești suficient de devreme, poți surprinde în grădina din spatele casei căprioare și iepuri. Bunica s-a plâns întotdeauna de vulpi, dar mai ales de ulii și dihorii care în fiecare an izbutesc, în ciuda sperietorilor, să-i înhațe păsările de prin grădini. În ultimii ani, am auzit-o vorbind și despre câinii „lepădați” care s-au învățat să vâneze găinile de curte.

A dus mâna la gură când am apărut în ușa bucătăriei de vară. Auzul îi slăbise și parcasem mașina în grădină fără ca zgomotul motorului să-i atragă atenția. Cum știa că vin, gătea ciorba mea favorită, de legume, acrită cu zarzăre verzi. M-a întrebat dacă mi-e foame, dar eu deja beam lapte cu polonicul din căldarea atârnată de cârligul lung ce cobora din tavan. M-a întrebat ce-mi mai face puștiul, cum învață la școală, dacă suntem cu toții sănătoși. M-a întrebat de soția mea, dacă e mulțumită cu serviciul, unde plecăm în concediu și alte asemenea lucruri pe care cei din familie trebuie să le știe unii despre alții.

M-am bucurat să o găsesc bine. Slăbise puțin de când o văzusem ultima dată, dar chipul îi era la fel de plăcut, în ciuda pilozității care-i apăruse deasupra buzei de sus, probabil din cauza medicamentelor. Am întrebat-o despre problemele cu inima de care-mi vorbise la telefon, știam că în primăvară fusese internată o săptămână pentru investigații în spitalul unui orașel din apropiere. Mi-a povestit cât de slăbită ieșise din iarnă, dar că „s-a întremat” cu vitaminele prescrise de doctori.

— Nu știi ce să mă mai fac de picioare! s-a plâns ea.

Abia mai pot merge. Când plec cu vaca în zăvoi, trebuie musai să-mi iau cojoaca și să stau tolănită. Și a naibii gloabă, nu stă ea deloc, deloc! Și mă fac lac de apă. Trebuie să-mi iau bluze să mă schimb, că altfel se răcește transpirația pe mine și iar mă lasă plămânii și-ncep să respir greu și să nu mai dorm noapțile... De când a murit tac-tu mare, eu n-am mai avut somnul normal, dar parcă acum nu mai dorm deloc. Mă pun eu bine în pat, obosită, și nu mă ia somnul, mă zgâiesc la tavan pe beznă până-ncep cocoșii să cânte de ziuă și abia atunci mă ia toropeala...

Știam că-i face bine să-mi vorbească. Nu mai avea pe nimeni care s-o asculte.

Bunicul a murit în urmă cu mulți ani într-un accident în pădure. Plecase cu un vecin să taie un paltin cu câteva zile înaintea Crăciunului. Pământul era înghețat, iar pădurea unde s-au dus este, de fapt, o măgură cu multe coaste. După ce au tăiat paltinul cu ferăstrăul, l-au împins să se prăvălească în vale, dar acesta a rămas agățat în crengile copacului vecin. Au trebuit să-l miște cu forță, iar când paltinul s-a eliberat, bunicul a alunecat pe frunzele înghețate și s-a rostogolit exact în locul în care cădea copacul. S-a stins câteva zile mai târziu, în spital, dar nu din cauza bazinului fracturat, i-a cedat inima. Eu cred că a murit de supărare. Suferise toată viața din cauza picioarelor în care nu avea stabilitate, iar ideea unor oase sfărâmate l-a copleșit. Era și o fire contemplativă, bunica îi tot arunca în față că se „corcolește” și „pregetă” când vine vorba de munca la câmp.

Mama lui a murit de plămâni pe când el avea doar câteva luni, iar tatăl s-a recăsătorit cu o femeie care și-a neglijat copiii vitregi. Îmi povestea că mama mașteră îi trimitea desculți cu vacile dimineața pe brumă sau când ploua. Până să împlinească vârsta de a merge la școală, făcuse o paralizie a picioarelor, astfel că și-a petrecut câteva luni pe un pat de scânduri scufundat într-o groapă din pădure unde se aduna apa unui izvor termal. Și-a recăpătat mersul, dar tendoanele gleznelor s-au atrofiat,

iar pulpele nu i s-au mai dezvoltat, au rămas la fel de subțiri ca ale unui copil. Nu putea sta în picioare decât rezemat sau bătând pasul pe loc într-un dans discret. Purta numai ghetе înalte sau bascheți ale căror șireturi le trecea de două ori după glezna moale pentru a-i ține ridicată laba piciorului. Mersul lui semăna cu al lui Charlot. Purta chiar pălărie de fetru în ale cărei întărituri rula câteva foițe de ziar ca să-i vină strâns pe cap, dar era prea mândru să folosească baston, iar pe distanțe mari se deplasa numai cu bicicleta.

A învățat tâmplăria, îi plăcea să lucreze cu lemnul și era foarte priceput. Doar foamea îl scotea din atelierul pe care și-l construise singur și unde, printre altele, își făcuse, cu multă vreme înainte, propriul coșciug. Zicea că ar fi mai mare rușinea ca tocmai el, tâmplarul atât de pretențios, să fie îngropat într-un coșciug „înjghebat” de altcineva. L-a făcut să fie, cum spunea, și l-a urcat în podul casei. O dată pe an se așeza în el să se asigure că-l mai cuprinde. Asta până când bunica a descoperit că boabele de fasole nu puteau fi depozitate altundeva mai bine decât în coșciug.

Pe lângă mânzații vânduți o dată pe an, doar tâmplăria le aducea bani în casă. Cu toate astea, bunica n-a fost prea încântată de meseria lui niciodată. Dacă el lucra în atelier, munca la câmp îi rămânea ei. Fiind ultima născută, părinții n-o mai trimiseseră la școală și nici în ucenicie la vreun meșter, o păstrasera în casă, astfel că deprinsese simțul gospodăresc. În timp, cum ea se ocupa de cea mai mare parte din treburi, a preluat cu totul controlul muncilor. Dintotdeauna fusese o femeie puternică, harnică și ambițioasă, n-a simțit nevoia unui bărbat care s-o protejeze și să-i organizeze viața, iar bunicul, atâta vreme cât era lăsat în pace să lucreze în atelier, n-a protestat când ea s-a autoproclamat capul familiei. A trebuit să admită că era mai pricepută decât el. Deciziile le lua bunica și de fiecare dată erau cele mai bune.

Pe vremea comuniștilor, când veneau primăvara de la Primărie să facă recensământul animalelor din gospodărie

pentru a stabili cota de carne, brânză, ouă, lână și ce mai era, bunica înșfăca din staul doi miei și-i urca în podul casei. „Joacă-te cu ei, doar să nu behăie”, îmi spunea după ce mă trimitea și pe mine în pod. Scăpați neînregistrați, mieii urmau să fie tăiați pe ascuns de Paște, fără ca bunicii să fie nevoiți să împartă carnea cu statul. Bunicul era un om fricos, mai ales față de autorități și, de fiecare dată, se făcea că nu știe ce pune bunica la cale. Când a rămas văduvă, nimeni nu și-a făcut griji că nu se va descurca singură și mulți ani a continuat să aibă grijă de gospodărie și să muncească pământul la fel de mult. Doar în ceea ce ținea de construcția casei, dependențe și garduri a început să se vadă, după un timp, absența bunicului.

Îl chema Dumitru, ca pe tatăl său, iar pe bunica, Aneta. Ei sunt bunicii din partea mamei, care e singurul lor copil, iar eu, singurul lor nepot. O situație care oferă, până la vârsta maturității, multe avantaje.

Când au ieșit la pensie, părinții mei au decis să facă tot ce amânaseră în tinerețe. Vara călătoreau prin țară într-o rulotă cumpărată la second-hand, pe care tata o repara cât era iarna de lungă. Vizitau locurile cu faimă turistică – orașe, mănăstiri, castele, monumente ale naturii –, spre supărarea bunicii care considera că ar fi fost de datoria lor s-o ajute la muncile câmpului. Mama oricum n-ar fi putut face mare lucru din cauza sănătății sale precare, motiv pentru care multe dintre călătoriile lor sfârșeau în stațiuni balneo-climaterice. Tata a lucrat în industria chimică, astfel că, datorită sporurilor de toxicitate, s-a putut retrage din serviciu mai devreme și cu o pensie foarte bună. Spunea că refuză „să-și rupă oasele pe coclauri” și să devină „sclavul pământului”, voia să-și trăiască viața cât mai avea plăcere și timp. Eram liniștit că se menajau și aveau grijă de sănătatea lor. Ajungeau la țară doar de câteva ori pe an și stăteau numai câte o săptămână. Îmi suspectam că pentru ei astfel de opriri erau tot un fel de vacanță.

Pe bunicii din partea tatălui meu nu-i cunoscusem. Bunicul murise pe front, iar bunica, într-un accident, când

eu aveam doar câteva luni. Tata și fratele lui vânduseră tot și împărțiseră banii. Așa că, de fiecare dată când se întâlneau, părinții mei încercau s-o convingă pe bunica Aneta să-și vândă pământul, să depună toți banii într-un depozit bancar și să se întrețină din dobândă. Se oferiseră chiar să o ia cu ei prin țară câteodată, dar bunica voia să trăiască așa cum trăise până atunci: în mijlocul animalelor, prin grădini și pe arături, cu grija diverselor munci. Spunea că s-a născut țărană și că nu poate face la bătrânețe pe boieroica.

Nici eu nu fusesem de acord cu vânzarea pământului. La un moment dat, o firmă de construcții îi făcuse bunicii o ofertă bună pentru a-i cumpăra un lot cu ieșire la șosea. Firma n-ar fi cheltuit o asemenea sumă decât pentru a face o investiție serioasă, ceva în genul unui depozit, poate chiar al unei mici fabrici. Cum și eu mă opusesem vânzării, tata a zis atunci „că-și ia mâna de pe noi”, astfel că din acel moment o ajutam mai mult eu, nu cu munca fizică, dar cu bani, medicamente, haine și orice mai avea nevoie. Îi cumpărasem chiar un telefon mobil pentru a ține mai bine legătura, dar ea îl acceptase numai după lungi insistențe. N-avea nevoie atât de ajutor, cât de empatie. Am convins-o spunându-i că astfel vom vorbi mai des.

Eram apropiat de bunica și, pe undeva, o făceam și din recunoștință. Îmi petrecusem vacanțele la țară, copilărisem în curtea ei, iar ea îmi oferise, pe lângă dragoste, toată libertatea din lume. Și chiar mai mult. Când mă pregăteam pentru admiterea la Facultatea de Arhitectură a vândut una dintre vaci pentru a-mi asigura banii de meditații la desen și matematică. Îmi trimitea frecvent la cămin lădițe cu fructe, borcane cu dulceată, zacuscă, fasole verde sau carne de porc în untură. Când m-am căsătorit, iar eu și soția mea ne-am împrumutat la bancă pentru a ne construi o casă la marginea orașului, a vândut o mică livadă și ne-a dat nouă banii. Bunica apărea de fiecare dată când părinții își arătau limitele sau indiferența.

Trecuse însă aproape un an de când n-o mai vizitasem. Asta mi-a și spus la telefon. M-a întrebat dacă nu sunt cumva supărat pe ea, altfel ar fi timpul să mai trec pe la țară, că e singură și tot mai bătrână, „nu se știe cât o mai duce”. Spunea vorba asta dintotdeauna și, poate tocmai din acest motiv, de fiecare dată când relua vorbele părea și mai aproape de adevăr. Mi-a spus că ar avea nevoie de o „mână de bărbat” pentru diverse reparații în jurul casei, dar, mai ales, că ar vrea „să ia puii de pe boabe” și n-avea cine altcineva să-i taie. Mi-a mai spus că erau nu mai puțin de optsprezece pui de curcă, pe care-i crescuse și pentru noi.

În ultimii ani, gospodăria devenise treptat umbra celei de altădată, dar bunica Aneta încă ținea o vacă, creștea păsări, pune conserve și făcea rachiu din prune. Uneori, mergeam să o ajut, dar o făceam tot mai rar, preferam să-i trimit bani să plătească oameni s-o ajute, iar asta și din cauza melancoliei care, de fapt, stă la baza întregii povești. Mi-era greu să văd cum ajunsese totul, inclusiv bunica. Se plângea de sănătate, vreme, vecini, programul TV. Avea aproape 90 de ani și rămăsese complet singură. Prin comparație, la nici 70 de ani, bunicul murise tânăr. Acceptam bătrânețea ei, dar de la distanță, detaliile mă afectau, cu timpul devenisem sensibil inclusiv la starea părinților mei și nu eram deloc pregătit pentru ce avea să urmeze. Mă trezeam îngrozit în fața semnelor sfârșitului, a cărui revelație o avusesem în urmă cu câțiva ani, atunci când conștientizasem brusc faptul că într-o zi, într-o *bună* zi, bunica urma să dispară și ea *definitiv*.

Atunci, în urmă cu câțiva ani, mă întrebasese dacă nu mi-aș găsi timp să merg cu ea la biserică de Sâmbăta Morților. Voia să facă pachete pentru parastasul bunicului Dumitru și, poate, mi-ar fi plăcut să fiu de față.

Nu mai călcasem de multă vreme într-o biserică, iar asta nu atât pentru că devenisem raționalist, cât pentru că nu mi-aș mai fi putut manifesta nicio urmă de credință în preajma preoților. Anii în care bunica mă lua cu ea la

slujbe, iar eu dovedeam talent la cântatul în strună, și când vacanțele se măsurau după calendarul sărbătorilor ortodoxe, anii aceia trecuseră ca și când n-ar fi fost. Bunica vorbea însă despre Sâmbăta Morților ca despre ceva important, ceva ce o familie trebuie să facă împreună măcar din când în când. În plus, ideea de „cinstire laolaltă” a tuturor morților avea în sine ceva emoționant și maiestuos. M-am dus.

În seara dinainte am pregătit împreună pachetele.

— Nouă pachete, m-a anunțat ea. Atâția morți are familia noastră, să știi și tu.

Îi știam pe toți, pe unii îi uitasem, dar mi i-am reamintit scriindu-le numele într-un pomelnic pe care bunica urma să-l dea preotului pentru a fi citit „întru pomenire” la fiecare slujbă. Aproape toți morții familiei noastre poartă numele Dumitru și Maria. În timp ce-i copiam cu pixul de pe o hârtie mototolită, unde bunica îi notase cu un creion, mă întrebam care dintre Dumitri era fiecare.

Cele nouă pachete conțineau fiecare câte un bol de porțelan în care am pus câte un cârnat, un ou fiert, o bucățică de brânză, o felie de cozonac, un biscuit și o mandarină. Și câte o cutie de chibrituri. Am învelit fiecare bucățică în punguțe de plastic, după care am pus totul într-o pungă mai mare pe care scria „Sărbători fericite!”. La final, am decorat coliva cu bomboane mărunte și mentolate aranjate în formă de cruce.

Dimineața, am așezat pachetele într-o sacoșă de rafie, întrucât coșul de nuielă nu încăpea în portbagaj. Pe drum, am trecut pe lângă o casă cu acoperișul prăbușit și care avusese odată geamlâcul vopsit în albastru. E posibil chiar ca bunicul Dumitru să-l fi meșterit, bunica nu-și mai amintea, în schimb mi-a spus că pe bărbatul care locuise cândva acolo satul îl poreclise Borcănel. Pentru că aduna în curtea casei toate sticlele, borcanele și cutiile de conserve pe care le găsea prin șanțuri și în spatele cârciumii din sat. Mi-l aminteam și eu pentru că-mi dădea flori. Îmbrăcat în resturi de haine trase unele peste altele,

vorbea nedeslușit și tare, iar curtea lui arăta ca o groapă de gunoi. Pentru copilul care eram, putea la fel de bine să fie un vrăjitor.

În ciuda frigului și a zăpezii, cimitirul se animase. Fiecare mormânt cu familia lui. Oamenii își frecau mâinile înghețate și se îngrijeau ca lumânările să nu se stingă, să stea bine înfipite în zăpadă. În afară de noaptea de Înviere, pe care, în adolescența mea, o petreceam cu toții la biserică, niciodată nu văzusem atâtea lumânări aprinse laolaltă în cimitir. Farfuriile cu colivă fuseseră așezate lângă cruci, la fel și pet-urile cu vin. Preotul nu venise, iar oamenii așteptau vorbind încet, spunându-și unul altuia, la răstimpuri, câte-un „Dumnezeu să-i ierte!”.

Când mai ajung pe la țară, primul lucru pe care mi-l spune bunica este cine a mai murit. Cei mai mulți dintre vecinii de pe uliță nu mai sunt. Din cei rămași, unii sunt bolnavi, „căzuți la pat”, nu i-am mai văzut de ani buni, poate chiar din copilărie. Dar atunci, de Sâmbăta Morților, părea că se adunaseră cu toții în cimitir. Majoritatea, oameni desmerecheați. Îi salutam și oamenii își aminteau de mine, se bucurau să mă vadă. M-au întrebat ce lucrez, dacă m-am însurat, câți copii am. Mi-am dat seama că, deși îi percepușem dintotdeauna bătrâni, doar erau buncii tovarășilor de joacă de pe uliță, abia acum puteam spune despre ei că îmbătrâniseră cu adevărat.

Îi priveam atent. Trăsăturile fețelor se estompaseră în riduri, mi se părea că seamănă între ei, deși îi recunoșteam cu ușurință, știam încă „ai cui sunt”. Puteai număra anii în ridurile de pe fețele lor precum citești vârsta unui copac în cercurile trunchiului. Îmbătrânite, chipurile lor nu arătau totuși obosite, dimpotrivă, dimineața și semnificația momentului îi învioraseră. Unii erau atât de bătrâni și de bolnavi, încât ieșeau rar din casă, doar de sărbători, să-și întâlnească vecinii și rudele la biserică. Pălăriile și căciulile de blană ale bărbaților erau prea mari, iar basmalele acopereau prea mult din fața femeilor. Paltoanele și cojoacele atârnav până la pământ, ascunzându-le trupurile uscate. Pe măsură ce percepeam

lucrarea timpului, îi priveam ca pe armata de teracotă readusă pentru o clipă la viață. Înțelegeam că vine o vreme când din familia fiecăruia rămân doar morții și cei plecați departe de casă, când întâmplările se retrag în memorie, iar oamenii, în fotografii. În cele de pe cruci.

La un moment dat, mulțimea de teracotă s-a agitat. Preotul și cântărețul intraseră în curtea bisericii. Lumânările sfârâiau, lumea se închina, câte o femeie strecura un bob de tămâie în cădelniță. Preotul a citit grăbit, a tămâiat repede crucile și, la sfârșit, a stropit cu vinul din pet-uri zăpada de pe morminte. Cei cărora preotul le făcuse parastasul împărțeau pachetele și coliva sfântă, împreună cu câte un pahar de vin sau de suc și o lumânare aprinsă. Mi-am ajutat bunica să pună câte două linguri de colivă în păhărelele de unică folosință și să le împartă oamenilor. Am primit și eu mai multe pachete, unul dintre ele ambalat într-o pungă pe care scria *Have A Nice Day!* Am spus „Bogdaproste!” și am stins lumânarea.

Ritualul nu durase mult. Pâlcuri de oameni împăcați că s-au achitat de datoriile față de morți se înșiraseră pe marginea drumului. Privind în oglinda retrovizoare spre cimitirul care se golea treptat, mă gândeam la Sâmbăta Morților ca la un recensământ al bătrânilor. Pe unii dintre ei știam că n-aveam să-i mai prind în viață.

În anii neliniștiți ai tinereții și în blazarea maturității care urmasă, casa, grădina, ulița, satul, toate fuseseră pentru mine locul scutit de fatalitatea timpului. Or, dintr-odată, timpul arăta că nu dovedise prea multă îngăduință nici cu oamenii, nici cu locurile. Satul fusese veșnic până când, brusc, n-a mai fost. Reținerea de a o mai vizita pe bunica ținea și de încercarea de a ignora inevitabilul. Nu mă simțeam în stare să mă confrunt cu imaginea reconstituirii propriei copilării. În fond, sunt arhitect, nu arheolog. Mă simțeam în postura feciorului de împărat care riscă să treacă involuntar în Valea Plângerii. Nu voiam să-i repet greșeala.

Când am primit telefonul de la bunica Aneta, eram ocupat cu mai multe proiecte, dar m-am gândit că nu mă

pot eschiva din nou. Se făcuse august, când mai toată lumea se afla în vacanță, muncisem mult, aveam și mai multe de făcut, dar mi-am zis că merit să-mi ofer un weekend liber. I-am promis că mă duc.

Decizia mea de a face o vizită la țară după atâta timp avea însă și o altă rațiune, care a rămas în continuare deasupra puterii mele de înțelegere. Așa cum mă temusem, aveam să mă întorc în mijlocul ruinelor și să deschid cufărul.

— Ai împlinit și matală o vârstă, i-am spus bunicii, e normal să te lase picioarele, să obosești repede, să dormi puțin. De când îți zicem să nu mai ții vaca!?

— Păi, dac-ar fi după voi, ar trebui să vând tot și să mor! Uite că, de când vin ăștia cu cisterna, vând laptele de prisos și mi-am închelbat singură cele trebuincioase de înmormântare, că nu-mi las eu nădejdea în voi...

— Îți dau eu *acum, pe loc*, toți banii pe care-i primești pe lapte într-un an, numai să te văd că stai liniștită și nu mai alergi după vacă.

— Și ce să mănânc? Că eu fără lapte nu pot. De la orice altceva mi se dă fierea peste cap.

— Plătesc eu o vecină să-ți aducă exact atâta lapte cât ai nevoie, o plătesc mai bine decât i-ar da ăștia cu cisterna...

— Și ce să fac fără vacă? Așa, mă duc cu ea și-mi mai trece și mie ziua, că altceva nu mi-a mai rămas de făcut.

Nu reușeam niciodată s-o scot la capăt cu bunica Aneta. Discuțiile noastre erau, de fapt, un lung monolog întrerupt de obiecții trecute cu vederea.

I-am adus din mașină două sacose pline cu ce crezusem eu că i-ar folosi sau cu ce știam că-i place, dar nu și-ar cumpăra niciodată. Pește marinat și salam uscat, ulei de măsline, măsline, halva, câteva pungi cu napolitane și ciocolată, lămâi și portocale, câteva sucuri și un bax de bere fără alcool, dar și o sticlă de spirt și un unguent antireumatic, deodorant, săpunuri, hârtie igienică și altele. Ca de fiecare dată, mi-a spus că are de toate și că nu

trebuia „să fac cheltuială”. Dar o cunoșteam prea bine ca să dau atenție vorbelor ei.

Mi-am schimbat hainele și am făcut turul curții, lăsând-o în bucătărie să despacheteze ce-i adusesem și să dreagă ciorba.

Casa făcută de bunicul și reparată o singură dată după moartea lui își arăta vârsta într-un mod care mă întrista și mă îngrijora în egală măsură. Construită după război, casa era tipic oltenească, fără a excela prin elementele decorative: soclu înalt din bolovani de râu, cu gârlici înălțat și foișor din schelet de lemn și umplutură de zidărie, plasat în partea stângă a fațadei, și un acces cu multe trepte din mozaic turnat, o intervenție nouă care înlocuise vechea scară de lemn ce apărea în câteva dintre fotografiile de când mama era elevă. Tâmplăria de lemn a geamlăcului, opera bunicului, avea montanți verticali fin dantelați, deasupra cărora se afla un solbanc dreptunghiular, nespecific oltenesc, element decorativ în dezacord cu ornamentele care dominau fațada acoperită de vița-de-vie întinsă, poate chiar de tata, pe sub streășină. Dar acesta era doar un mic detaliu discordant.

Tencuiala căzuse în multe locuri, în cratere vântul sădise semințe de plante care invadaseră brâul casei, vopseaua stoleriei se scorojise și în lemn apăruseră crăpături, o fereastră din geamlâc se lăsase, copertina de deasupra scărilor era ruginită. Culorile elementelor de podoabă păliseră, mozaicul turnat al treptelor se erodase, până și tocul din lemn masiv al intrării în gârlici se depărtase de perete.

Nu e suficient să locuiești casele, trebuie să le și întreții. Or, în afară de bunicul Dumitru, nimeni nu se arătase suficient de preocupat de casă. Nici părinții mei și, constatam dezamăgit, nici eu.

Ce mă îngrijora cel mai mult era partea din spate. La un moment dat, bunicul a extins casa cu două încăperi, o cămară și o magazie situate de o parte și de alta a unui intrând cu arcadă, adăugire realizată însă fără dublă zidire. În timp, ambele încăperi începuseră să se desprindă

de corpul construcției. Astfel, se crease deja o spațiere de câteva degete între cele două ziduri, provocând crăparea și mai apoi suprapunerea plăcilor de ciment ale podelei, așa cum se întâmplă când faliile tectonice alunecă una peste alta provocând cutremure. Parte din cauza cimentului folosit cu zgârcenie la momentul zidirii, parte din cauza nisipului specific zonei, cu un coeficient ridicat de sare, tencuiala peretelui exterior se boltise și se desprinsese, lăsând apa să se infiltreze în temelie. Pe alocuri, bucăți din placă se prăbușiseră cu totul. Mi-am trecut palma peste zid să văd cât de friabilă era tencuiala, iar zidul s-a sfărâmat, curgând precum făina. Nu era nevoie de un cutremur, ci de o simplă atingere pentru ca peretele să se surpe. O soluție ar fi fost dărâmarea întregii părți din spatele casei și refacerea zidului fără cele două încăperi. Dar pentru cine?

Am întrebat-o pe bunica ce are să-mi dea de făcut și m-a trimis la grajd. Am mers să văd ce scule îmi trebuie. Pe afară construcția încă arăta bine, cu o vară în urmă tot eu tencuisem o parte din zidul spart la capătul unuia dintre căpriori. Dar, după o vreme, fiecare iarnă produce stricăciuni. De data asta, șipcile ieslei se desprinseseră, lăsând fânul să cadă și să se amestece cu balega. Una dintre scândurile podelei putrezise, iar vaca risca să-și prindă piciorul în crăpătură și să și-l fractureze. Prin câteva țigle sparte plouase peste fân, iar cel putrezit trebuia coborât cu furca și aruncat pe grămada de bălegar din spatele grajdului. În grădină, câțiva lănteți se desprinseseră de gardul care înconjura clăile de fân și de coceni.

Am mers în atelierul bunicului să iau cuie, ciocan, teslă, ferăstrău și tot ce-mi mai trebuia.

De frica hoților, bunica Aneta ținea atelierul încuiat cu lacăt. La un moment dat avuseserăm cu toții o întreagă discuție dacă să vindem sau nu sculele bunicului. În cele din urmă, îmi impusesem convingerea că ar fi o prostie, nimeni n-ar fi plătit prețul convenit. Adevărul era că bunicul Dumitru își echipase exemplar atelierul. O tejghea din

stejar, prevăzută cu două menghine și cu un rastel plin de rindele de toate mărimile, precum și cu ciocane, clești, pene, pile și alte zeci de unelte. În atelier se mai afla un godin și, cel mai prețios obiect, un masiv polizor electric prevăzut cu discuri, lame și burghie de toate calibrele. Ferăstraie și sfredele de mână, compasuri, tipare, barde și multe altele stăteau prinse pe perete. Nu voiam ca vreo piesă să fie înstrăinată. Bunicul lustruise mânerurile sculelor cu palmele lui bătătorite, transpirase deasupra lor, ba chiar le stropise cu sânge când și-a tăiat trei degete de la mâna stângă în cuțitele polizorului. Cine ar fi putut pune un preț corect pe o asemenea moștenire?!

Dar greșisem. Prin acoperiș se infiltrase ploaia, tavanul se prăbușise într-un colț, iar pereții de placaj, din cauza umezelii întreținute de pământul de pe jos din care, între timp, crescuseră ciuperci, se îndoiseră și plesniseră, acolo unde nu apăruseră licheni. În rastelul tejghelei de lemn masiv însă, sculele nu erau serios afectate. Aveau nevoie doar să fie șmirgheluite și date cu ulei ars. Puteau fi scoase ușor la lumină, nu despre asta era vorba. Mă amăra faptul că toate acele unelte cu care bunicul construisese și reparase o parte din sat zăceau acum nu într-un muzeu local al meșteșugului tâmplăriei, ci într-un atelier degradat la stadiul de beci. Le păstrasem doar ca să le las în voia ruginii, a carilor și putreziciunii. De ce nu le oferisem unui om de treabă din sat care, folosindu-le, le-ar fi dat un scop? Din nostalgie și egoism, îmi băteam joc de uneltele care dăduseră formă vieții bunicului a cărui pasiune pentru construit o moștenisem cu asupra de măsură. Singurele lucruri pe care le luasem cu mine drept suvenir și le păstram în biroul meu de proiectare erau carnetul lui, un vocabular mic, cum avusesem și eu în școala primară, plin cu schițe, formule și măsurători de geometrie, precum și metrul metalic, un poloboc de lemn și creionul cu mină plată. În acel moment, am hotărât să mă reîntorc într-un alt weekend, să curăț uneltele și să le dau de pomană unui tânăr din sat priceput și încântat să mai facă tâmplărie. Dacă nu găseam pe cineva de ispravă, demn de amintirea

bunicului, puteam să le mut măcar în podul casei. „La scuteală”, cum ar fi zis bunica.

După ce am terminat cu reparațiile din grajd, am luat maiul de lemn și am ranforsat câțiva stâlpi acolo unde gardul curții se lăsase, iar bunica îl ancorase cu niște sârme legate de pruni. Până să mă cheme la masă, am apucat să rearanjez și să înlocuiesc câteva plăci de azbociment pe acoperișul șopronului. Urma să sparg și să stivuiesc acolo lemnele de iarnă, pe care un vecin i le tăiasse cu drujba, formând o piramidă de butuci la marginea uliței. Când venisem, pentru a putea intra cu mașina în grădină, trebuise să dau la o parte câțiva dintre ei.

Plecată între timp la răzoare, bunica a apărut din lanul de porumb cu un șorț plin de fasole cu teacă și m-a anunțat că ciorba e gata. Ne-am așezat la masă și mi-a întins o sticlă mică de Fanta plină pe jumătate cu rachiu. Am zis „Sănătate!” și am luat o gură. Din ciorbă ieșeau aburi și, după atâta muncă în aerul curat al dimineții de țară, îmi era o foame grozavă. În timp ce mâncam, ne-am amintit de bunicul care avea o singură pretenție de la ciorbă, să fie fierbinte, să simtă, cum zicea el, „că-l arde pe beregată în jos”.

— De ce nu mănânci pâine, ești bolnav? m-a întrebat la un moment dat bunica.

— Prea multă nu e bună și, uite, am făcut burtă! Nu prea mai mâncăm pâine...

— Prostia voastră din cap, a conchis ea.

Cum făcea de obicei, mi-a povestit vise cu bunicul și m-a rugat să merg și la cimitir să fixez crucea de marmură care s-a aplecat din cauza ploilor. Mi-a povestit că se descurcă tot mai greu cu cositul fânului, că bărbații din sat, cei care n-au plecat la muncă în Italia, nu mai vin „să dea cu coasa pentru 50 de lei pe zi”, mai bine pierd vremea la cârciumă.

— Ling sticlele de bere și fumează ca șerpii cât e ziua de lungă... Doamne, cum nu le-o mai fi rușine! a spus ea

făcându-și cruce.

M-a întrebat din nou ce mai face soția mea și când o să mai venim cu toții la țară.

— Îți promit că venim de Crăciun. Am tot vrut, dar fie aveam eu treabă, fie nu putea Celia să plece de la birou. Puștiul a fost și cam bolnav primăvara asta, dar s-a *întremat*...

— Și, cu Celia? m-a întrebat ea.

— Ne înțelegem, am zis. A fost cam stresată cu serviciul ăsta nou, mama ei a stat o vreme internată, dar acum e mai bine.

— Bine, dacă voi vă îngăduiți, atunci e bine, a mai spus, și eu știam de fapt ce era în capul ei.

Bunica n-o prea plăcea pe Celia dintr-un motiv prostesc, și am încercat de multe ori să-i explic asta. Avea impresia că e „falnică”, cu nasul pe sus. Soția mea e o femeie crescută la oraș, într-o familie de profesori universitari, și nu găsea atât de ușor subiecte comune de conversație, iar bunica puneă lipsa ei de comunicare pe seama mândriei ori a lipsei de interes, poate chiar a disprețului. În cele câteva vizite la țară, deși avertizată și sfătuită de mine, Celia n-a reușit să-i intre la inimă. „Bine măcar că nu e moldoveancă”, a conchis resemnată, la un moment dat, bunica.

După masă m-a trimis cu vaca la fântână să o adăp. La robinetul din curte nu prea mai venea apă, așa că am mers pe deal să amorez țeava de alimentare. Aș fi urcat oricum până la bazinul cu apă, pentru că acolo, pe vârful dealului, unde cândva mă dădeam cu sania de lemn construită de bunicul Dumitru, aveam parte și de cea mai frumoasă priveliște. De sub pădure, pe deasupra livezii de pruni, meri și nuci, se vede satul cu ulițele și casele lui, cu grădinile și lanurile de porumb. Îmi aminteam vara în care tata, bunicul și încă un vecin au săpat bazinul. Eram un copil, dar mi-ar fi plăcut să muncesc alături de ei zilele alea. Acum, bazinul nu avea prea multă apă, vara era secetoasă. După ce am amorsat țeava, turnând apă într-o pâlnie vârâtă în robinetul de aerisire al pompei, am umplut

găletușa cu merele căzute pe jos și am mai rămas pe deal privind satul.

La întoarcere m-am dus în lanul de porumb, căutând locul unde ieșea furtunul de scurgere, și l-am desfundat folosind o sârmă oțelită, cu un șomoioș prins în vârf, una dintre puținele invenții ale tatălui meu. Între timp, bunica instalase pirostriile în spatele casei, lângă șopron, și făcuse focul sub o căldare în care turnase câteva găleți de apă. Am luat o bardă, pe care am ascuțit-o în atelier folosind una din gresiile pentru coasă, și am ales butucul.

În ziua aceea, bunica nu dăduse drumul puilor din coteț. Mi-i aducea, ținându-i de picioare, cu capul în jos, doi câte doi. Nu știam cât înțelegeau puii din ce li se întâmpla. De regulă, dintre păsările de curte, curca e chiar mai proastă decât găina, dar, după ce am tăiat gâtul primului pui, mi s-a părut că celălalt a devenit, în strânsoarea bunicii, mai agitat. Odată desprins de cap, când terminațiile nervoase se încordează, corpul sare în toate părțile, murdărind cu pământ gâtul însângerat, rămas fără piele. Bunica așezase lângă butuc o vană de tablă unde să arunc capetele și corpurile. Din cauza zbaterii lor, primii pui i-am tăiat din mai multe lovituri de bardă. Bunica a zis că-mi bat joc de ei și că le fac gâtul „ferfeniță”. Ca să le țin gâturile nemișcate pe butuc, pentru a le reteza din prima, a trebuit să-mi pun piciorul pe capetele puilor. I-am tăiat pe toți optsprezece în câteva minute și numai doi dintre ei au țâșnit din vană zbătându-se prin țărână. Îmi amortise mâna, dar nu atât din cauza greutății bardei, cât din cauza efortului de a o smulge din butucul unde se înfigea cu zgomot înfundat după fiecare lovitură.

M-am dus la robinet să-mi spăl sângele de pe brațe și de pe converși. Bunica vârase puii în apa clocotită din căldare și m-a chemat s-o ajut și la jumulit. Nu mă sfiesc să sacrific animale. Încă de mic îl ajutam pe bunicul să taie mieii și cred că, dacă ar fi nevoie, aș fi în stare să pârllesc, să spintec și să tranșez singur chiar și un porc. La țară nu e ca la oraș, unde iei totul de pe raft, gata porționat,

curăţat şi împachetat în plastic. La ţară, dacă vrei să mănânci carne, trebuie mai întâi să te murdăreşti de sânge. Asta îmi spunea bunicul şi am înţeles de mic că nu te poţi hrăni fără să sacrifici animalul, iar asta n-o va face nimeni în locul tău. Dar să jumulesc un pui, ei bine, *asta* îmi face silă. Poate de la mirosul penelor opărite, poate de la felul în care arată. Am protestat, însă bunica a rămas neînduplecată şi n-am mai avut argumente când mi-a spus că puii trebuie jumuliţi repede, pentru că nu vom mai putea smulge penele odată ce apa se va răci. M-am așezat lângă ea pe un scaun răsturnat şi am început să jumulesc puii opăriţi pe care-i scotea din căldare pe o măsuţă rotundă cu trei picioare. Avusese dreptate. Penele ultimilor pui se smulgeau cu tot cu piele şi treaba n-a fost tocmai plăcută. La final, am pus vana cu grămada de pene în cărucior şi m-am dus s-o golesc în pârlul secăt de dincolo de uliţă.

Bunica a rămas să tranşeze puii aşezaţi într-o mică piramidă galbenă, să-i pună la prăjit într-o căldare pe vatră şi, în cele din urmă, să-i aşeze în două canistre, turnând peste carne untura topită separat într-un ceaun. Eu am plecat la râu să fac o baie.

Am luat-o pe vechea potecă de pe marginea albiei secate a unui pârlu, prin care curgea apă doar primăvara, când se topea zăpada, şi care, după ce traversa o luncă, pe unde odată bunica obişnuia să pască vaca, dădea exact în marginea râului. Poteca însă nu mai era, dispăruse în vegetaţia sălbatică, şi am pătruns cu greu prin zăvoiul năpădit de urzici, ferigi, brusturi şi tufe de soc. Când am răzbit, ca prin junglă, la marginea râului, am constatat că devenise mic şi liniştit, nu mai forma vâltori unde să mă scald. Am intrat încălţat, cu apa abia trecându-mi de glezne, mi-am curăţat converşii, apoi m-am spălat de la brâu în sus.

Soarele dogorea, dar în zăvoi era umbră şi linişte, se auzea doar clipocitul apei. Am ridicat câteva pietre mai mari în căutarea unor fâţe, după care m-am aşezat pe un bolovan, să mă usuc la soare.

La întoarcere, am găsit-o pe bunica stând de vorbă, lângă căldările cu puii tranșați, cu tanti Gena, o vecină care locuia câteva case mai sus pe uliță.

— Victoraș, ai mai venit pe la noi? m-a primit ea bucuroasă.

Tanti Gena îi povestea bunicii despre soțul ei, nea Marin, care se operase de cancer la prostată și mai câștigase timp, acum se simțea bine, dar nu se știa cât și cum o va mai duce.

În copilărie, nea Marin era vecinul meu preferat. Se pune la mintea mea și, din câte-mi dădeam eu seama, era ceea ce se cheamă un om bun. Mai tânăr decât bunicul, el era cel pe care îl chemau când aveau nevoie de ajutor la spart lemne, împrăștiat bălegar sau urcat porumbul cu banița în podul casei. Tot nea Marin a fost și cel împreună cu care tata și bunicul au săpat și au zidit cu pietre bazinul de apă din deal. Era un om sărac, dar harnic și puternic, oricum, cu picioarele zdravene. Dacă l-ar fi avut cu el pe nea Marin în acea fatală zi de iarnă, poate că bunicul ar fi tăiat acum în locul meu puii de curcă.

Nu-l mai văzusem de ani buni, dar îmi aduceam aminte bine statura lui dreaptă, mersul cu pași mari și felul în care urca dealul ținând securea cu ambele mâini după ceafă. Fluiera când trecea pe uliță, iar când venea pe la bunicul la o tacla în ușa atelierului, mă ridica și mă purta în cârcă prin grădină, unde trebuia să mă apăr cu brațele de crengile joase ale nukului. Când mai crescusem, îmi spunea „snoave” și ghicitori. Nepoții lui, pe care abia mi-i amintesc, veneau rar în vacanță la țară și bănuiesc că vedea în mine pe unul dintre ei.

Bunicul Dumitru nu punea piciorul în biserică, iar atunci când nu-i ieșea ceva în atelier sau când i se părea că picioarele nu-l ajută suficient, înjura și nu se încurca. Repertoriul lui număra o gamă largă de cuvinte sfinte: Dumnezeu, Isus Christos, Paște, cristelniță, anafură, plus dracu'. Când situația o cerea, înjura cumulat, ceva de genul: „Paștele-Isusul-și-Christosul-și-Dumnezeii-anafurei-

și-cristelniței-mamii-ei...”. Atunci, înjurăturile lui păreau o cântare bisericească spusă cu năduf, dar bunica își punea mâinile la urechi. Pe ea n-am auzit-o niciodată înjurând. Când mai făceam vreo prostie, îmi arunca două vorbe cu al căror sens atunci, în copilărie, nu mi-am bătut capul: „Sări-ți-ar nasul să-ți sară!” și „Fire-ai închinat!”. Odată am întrebat-o ce însemnau, dar nu știa, mi-a spus că le auzise și ea la mama ei.

Nea Marin și tanti Gena erau amândoi „bisericoși”. Pe el mi-l aminteam stând în strană, lângă cântăreț. Singura lui înjurătură era „Dă-l dranii!”, o formă onomastică mai prietenoasă a dracului invocat de bunicul Dumitru.

— Nu te duci pe la nen-tu Marin? m-a întrebat tanti Gena. S-ar bucura. Mai știi cum te sălta după cap când erai mic?! Du-te de-l vezi. E în casă, în odaia din față, că nu prea mai iese pe-afară... Ce-o să-i placă să mai tănuiască cu tine! Că cine știe când mai ajungi pe-acasă și cu boalele astea...

M-a îndemnat și bunica, dar ezitam. Nu atât pentru că mi-era teamă de o situație stânjenitoare, cât pentru că nu voiam ca ipostaza lui de bătrân bolnav de cancer să se suprapună imaginii din copilărie.

— Îl îngrijești bine, fată, în condițiuni! a spus bunica. E spălat, îmbrăcat curat, nici nu zici că-i bolnav...

— Ei, mă ajută și copiii, îmi trimit ba una, ba alta, îmi dau bani, ei cumpără și medicamentele... Când a fost să-l interneze pentru operație, s-au ocupat ei de toate, eu n-am știu ce-i aia să umblu cu el prin spitale, nici nu m-aș fi descurcat, că acum toate-s altfel. Mulțumesc lui Dumnezeu că, așa cum e, tot e bine! Mai are el momente când întreabă de frati-su mort și se crede tânăr, vrea să construim pătutul, dar pân-acum măcar n-a plecat de-acasă să mai facă vreun pocinog.

În cele din urmă, le-am spus femeilor că mă duc și le-am lăsat cu ale lor. Am căutat în bucătăria de vară punga cu portocale, am luat câteva fructe, o ciocolată și am ieșit în uliță.

Am trecut pe lângă casa netencuită a lui nea Ilieș în care nu mai trăia nimeni de câțiva ani buni. Nea Ilieș murise printre primii. Era fierar și mai mereu beat, avea un picior de lemn, îmbrăcat la capătul de jos în metal, și un cal pe care obișnuia să-l bată. Îl auzeam noaptea târziu cum se întorcea de la cârciumă hurducăind căruța în viteză pe uliță, strigând și biciuind bietul animal. Băiatul lui, bețiv și el, leneș și rămas neînsurat până la 40 de ani, un fel de neisprăvit al satului, a vândut calul și a băut banii. Cel puțin așa prezenta bunica lucrurile. S-a spânzurat câțiva ani mai târziu, când se zvonea că participase la violarea unei fete din sat care însă nu voise să denunțe pe niciunul dintre cei ce o siluiseră și rămăsese nemăritată. Cea mai clară imagine pe care o am cu nea Ilieș este cu el stând în fața vetrei din fierărie și împingând cu ciotul piciorului de lemn în foalele care întrețineau focul. Nevasta lui era o femeie cocoșată. Nu-mi amintesc să fi vorbit vreodată cu mine.

Am trecut apoi și de casa lui nea Costache, celălalt tâmplar al satului, doar că nea Costache fusese angajat la stat, într-o cooperativă meșteșugărească din oraș care producea mobilă de serie. Surd complet de o ureche și ursuz, bunicii mei se certaseră cu el din cauza unor sălcii. În actul de proprietate al bunicului scria că tot ce e dincolo de pârâu îi aparține, doar că pârâul și-a schimbat cursul într-o primăvară, în urma unor inundații, fără să revină la matca inițială. Dintr-odată ambele sălcii se aflau dincoace de pârâu și nea Costache a profitat de favoarea naturii și le-a tăiat într-o noapte, singur. Bunicul s-a dus să-i ceară socoteală, iar nea Costache l-a întâmpinat cu toporul în mână. Noroc cu nea Marin, care i-a adus în fire. Bunicul l-a reclamat și a primit sălciile înapoi. Dar tăiate. Nu s-au împăcat niciodată. La pomana bunicului n-a venit, deși fusese chemat.

Bunicul mai trecuse printr-o confruntare pricinuită de pământ, la care fusesem de față și eu. Un frate al bunicii Aneta refăcuse gardul, mutându-l însă cu un metru în interiorul parcelei noastre. Se vedea clar dâmbul dintre

cele două loturi, căci unul dintre ele fusese la un moment dat arat, iar celălalt rămăsese pășune. L-a chemat să discute, dar cumnatul acela a venit, tot el, gata pus pe hartă, l-a îmbrâncit pe bunicul, care, din cauza picioarelor slabe, a făcut câțiva pași în spate și în lateral, s-a clătinat și a dat din mâini caraghios, recăpătându-și cu greu echilibrul. Pălăria i-a căzut de pe cap și s-a dus de-a dura câțiva metri. Pentru cineva străin, parada bunicului ar fi putut să pară comică, și chiar a fost, dar copilul care eram a perceput doar umilința situației. Nu mi-a fost milă de bunicul Dumitru, știam că nu putea face față unei îmbrânceli, am fost însă indignat de lașitatea celui alt, care-și dovedea bărbăția înaintea unui om beteag. Nu mi-am consolat bunicul pentru acel episod, nici atunci, nici altă dată. Riscam să-i întrețin rușinea de a ști că-l văzusem incapabil să-și apere un metru de pământ în fața unui hoț care-i era și rudă. Multă vreme n-am putut să mă descarc de acel sentiment până când, nu știu cum, mama a evocat incidentul în aceiași termeni. Uitasem că și ea fusese martoră. Chiar dacă întârziată, solidaritatea în acea indignare trecută sub tăcere m-a consolată.

După nea Costache, în a treia casă locuia nea Marin, iar mai departe se afla casa lui nea Tudor, pe care abia mi-amintesc. Fântâna săpată de el, după ce se întorsese fără o ureche din război, avea renumele apei celei mai reci din sat. Acum ghizdurile erau prăbușite. Pe uliță în sus, la marginea pădurii, se înșirau alte și alte case, dar știam doar vag cine locuise odată acolo. Mă oprisem și priveam casele ca pe niște epave parțial scufundate. Varul se ștersese de pe zidurile crăpate, buruienile invadaseră grădinile, gardurile curților se aplecaseră. Totul era învechit, sălbatic, aproape părăsit.

Mi-a venit în gând atunci, acolo, că noi, arhitecții, construim casele în care ne-ar plăcea să îmbătrânim, iar casele ne supraviețuiesc întotdeauna ca niște monumente în destrămare. Priveam ulița pe care copilărisem, ea însăși nu mai era decât ruina unor amintiri în care cei mai mulți dintre vecini se retrăseseră definitiv, în timp ce alții mai

aveau de așteptat cu trupurile degradate prin paturi. Pe unul dintre aceștia urma să-l vizitez.

Nu știam la ce să m-aștept. M-am întrebat dacă să strig de la poartă sau să intru în curte și să bat la ușă. Când eram mic, nea Marin avea o cățea renumită pentru agresivitate. Când fata, toată lumea voia pui de la ea. Deseori rupea lanțul și, copii fiind, ne era frică fie și numai să ne apropiem de gardul curții. Dacă era în stare să rupă lanțul, putea la fel de bine să și sară peste gard. Acum, curtea era pustie, așa că am pășit cu curaj.

Am intrat. Casa lui nea Marin, cea mai mică de pe uliță, era singura cu soclu scund și fără beci, fără trepte la intrare și cu tavanul jos, precum casele dobrogene. L-am strigat pășind în verandă și am așteptat până i-am auzit glasul.

Se ridicase pe marginea patului și mă privea curios. Zâmbea, dar nu-mi dădeam seama dacă știa cine sunt.

— Ziua bună, nea Marine. Sunt Victor, nepotul Anetei lui Dumitru, am spus rămânând în picioare.

— Victoraș, tu ești!? Vino, șezi lângă mine. Ce faci, te-ai gândit să mai treci pe la Aneta?

Am pus ciocolata și portocalele pe masa de lângă pat și i-am povestit pentru ce venisem la țară. L-am întrebat dacă are poftă de ceva. A zis că ar vrea o portocală și m-am apucat să decojesc una pe marginea farfuriei, unde se mai găseau niște biscuiți cu cremă. Pe masă mai erau un mic radio cu lămpi, un model asemănător cu cel al bunicii, câteva cutii cu medicamente și niște rețete, o cană cu ceai, o carte de rugăciuni cu o pereche de ochelari așezați deasupra și un telefon mobil. Am desfăcut portocala în felii și i-am pus câteva în palmă.

— Nu mai aveți în verandă frigiderul acela mare, Fram, am spus eu.

— Nu mai e. L-au luat că nu prea mai mergea, scotea un hârâit. Au adus unul nou, dar l-au dus în camera din spate să nu bată soarele în el, a spus bătrânul, care sugea sucul din felii și le înghițea nemestecate.

Am privit în jur. În cameră, mai mică decât îmi aminteam, era ordine și mirosea a curat. Bunica avusese dreptate, nu ți-ai fi dat seama ce se petrece acolo. Deasupra patului atârnav o carpetă țesută la război, câteva prosoape cusute de mână și o icoană. Plita sobei fusese acoperită cu o pagină de ziar peste care se aflau împăturite câteva haine. Pe perete, lângă firida care dădea în cealaltă cameră, era prins în piuneze un calendar ortodox, iar deasupra oglinzii, un buchet de busuioc uscat. Mica fereastră era acoperită cu o perdeluță să nu bată soarele în pat. Pe jos, câteva preșuri înguste, întinse unul lângă altul.

Nea Marin purta o pijama subțire de culoare bleu, nouă. Încă se mai vedeau dungile rămase de la felul în care fusese împachetată.

De fiecare dată când vizitam vreo rudă în spital, îmi săreau în ochi pijamalele, astfel că, în timp, am ajuns să suprapun imaginea pijamalei cu cea a bolii. Eu însumi am renunțat de mult să mai port și n-am lăsat-o nici pe Celia să-i cumpere vreuna puștiului nostru.

În timp ce nea Marin continua să molfăie feliile de portocală, l-am întrebat dacă voia să-i spun un banc pe care-l citisem într-un almanah mai vechi. Bătrânul a dat din cap că voia.

— Un domn intră într-un magazin, am început eu, și remarcă pe raftul raionului de lenjerie de corp o pereche de pijamale. „Ce sunt astea?”, o întreabă bărbatul pe vânzătoare. „Sunt pijamale”, spune vânzătoarea, mirată că mai există oameni care încă nu știu ce-s alea. „Și la ce fel de ocazii se îmbracă?”, e curios bărbatul. „Se poartă noaptea. Doriți să probați o pereche?”, îl întreabă vânzătoarea, la care bărbatul răspunde: „A, nu, mulțumesc. Eu noaptea nu plec de-acasă”.

Nea Marin a râs, dar nu așa cum îl auzisem de atâtea ori în copilărie, mai mult chițăise. Îl priveam îmbrăcat în pijamaua aceea, puțin cam mare pentru el, dar nu simțeam prezența bolii. Corpul lui se strânsese ca o poamă, slăbise mult și prin deschizătura cămășii îi vedeam pielea

atârnând, albă și curată, cu câteva fire de păr, albe și ele. Obrajii erau supti, nu mai avea fălcile de altădată, iar firele de barbă, la fel de albe, se pierdeau, rare, în paloarea feței. De o parte și de alta a cheliei, urechile păreau clăpăuge și fuseseră invadate de fire lungi și albe de păr. În mijlocul feței translucide, luminate ca o plantă lipsită de clorofilă, în care recunoșteam vag trăsăturile de altădată, ochii lui nea Marin, de un albastru deschis și limpede, păreau două pietre de safir. Încercam să-mi amintesc dacă avusese mereu aceeași culoare a ochilor. Sigur că avusese, doar că acum ochii se vedeau altfel, ca și cum viața se retrăgea din restul corpului, eliberând prin ei ultimele străluciri.

Stăteam pe marginea patului lângă un fel de sfânt îmbrăcat în pijama bleu, care sugea în tăcere felii de portocală.

— Și ce mai faci, nea Marine, l-am întrebat ca altădată, cum a fost la coasă anul ăsta? Ai făcut claia, ai adus lemne din pădure? Sunt prune pentru rachiu?

— Ehe, dac-aș mai avea puterea de altădată! a râs bătrânul. Dar nu mai poate nen-tu Marin. Acuma e rândul vostru, voi sunteți în putere acum.

— Îți mai amintești când ne duceam sus pe deal, la pădure, să agățăm cutii de conserve cu pietricele în sârmele gardurilor? Să nu treacă porcii mistreți în lanurile de porumb...

— Îmi amintesc. Tac-tu mare a tras cablu și a pus lumină în arătura din rovină. Eu i-am spus: măi, Dumitre, ai grijă că e periculos! Dar nu m-a ascultat și așa s-a curentat de-a lăsat-o pe Aneta singură...

Pe vremea aceea, mistreții coborau din pădure și făceau ravagii în lanurile de porumb, iar oamenii încercau tot felul de metode pentru a-i ține la distanță. Vedeam urmele lăsate de copitele lor și brazdele de pământ unde scurmau cu colții după rădăcini. Într-adevăr, bunicul cumpărase vreo trei sute de metri de cablu electric, instalase un bec la un capăt și un ștecher la celălalt și-l întinsese pe niște pari de la casa noastră până în lanul de

porumb. Aprindea becul în mijlocul lanului băgând acasă ștecherul în priză. Dar bunicul n-avea cum să se curenteze, de vreme ce totul era izolat, și, oricum, nu așa murise.

Deși cândva mai tânăr decât bunicul Dumitru, nea Marin îi depășise între timp vârsta și trăise cu mult mai mult, suficient încât să încurce poveștile. Fratele lui, de care amintise tanti Gena, acela obișnuia să prindă pește pe râu conectând niște sârme la stâlpii de curent electric. Plimba sârmele prin apă cu ajutorul a două furci, în timp ce purta niște cizme înalte de cauciuc, cizme aduse de cineva care lucra într-o mină de cărbune. Peștele curentat apărea plutind cu burta în sus la suprafața apei și se aduna în aval într-o plasă întinsă între maluri. Nu se știe exact ce s-a întâmplat, însă într-o vară l-au găsit mort în apă, agățat într-o răgălie, cu sârmele căzute lângă el. Eram în vacanță când s-a întâmplat și îmi amintesc cum prin sat se zvonise că ar fi fost, de fapt, omorât de unul cu a cărui nevastă se pare că fratele lui nea Marin „se ținea” pe ascuns. N-ar fi fost greu să i se nsceneze un accident.

Am continuat să-i vorbesc fără să corectez povestea.

— Ce-mi mai plăcea când mă trezea noaptea bunicul Dumitru! Când luam tălăngile și ne duceam hăulind pe deal cu felinarul... Băteam tălăngile alea nu să alung mistreții, ci să-mi alung frica. Îmi era frică, dar îmi și plăcea.

— Așa, făceau prăpăd mistreții! Acuma nu mai pune nimeni porumb pe măgură, nu mai are cine...

— Nea Marine, îți mai amintești când am venit odată pe la matale și am jucat tabinet aici, pe pat, și am plecat cu sticluta cu apă de colonie?

— Nu mai știu, a dat bătrânul din umeri.

— Adică am furat-o! Era acolo în firidă, lângă pământul de bărbierit. Apoi a venit tanti Gena la bunicul și m-a pârât, dar matale n-ai zis nimic. După vreo două zile însă am recunoscut, am râs eu.

Bătrânul a râs și el, dar a zis că nu-și mai amintește, că e mult de atunci.

— Mai știi când am plecat de-acasă, am trecut singur

puntea și am ajuns la bufetul din sat? Am dat de matala acolo, mi-ai cumpărat un sirop și eugenii și m-ai trecut puntea înapoi să nu mă bată bunica... Care era porecla omului care ținea bufetul? l-am testat eu.

— Pulifronie, a râs nea Marin și porecla era corectă.

— Erau mulți oameni cu nume sau cu porecle haioase prin sat, am continuat eu. Bolborea, Pârcioană, Lăbău, Șoancă, Gagă, Borcănel...

— Totoi, a spus bătrânul. Îl mai știi pe Totoi?

— Da, era lăutar. Sau Ghebaur...

— Țista e Aurică, a râs din nou nea Marin.

— Chiar, matala mai știi de ce i se zicea lui Dumitru ăl bătrân Ghemu'?

„Dumitru ăl bătrân” era străbunicul, dar nea Marin nu mi-a răspuns, ca și cum nu m-ar fi auzit. Îi era greu să stea întors spre mine pe marginea patului, așa că am scos un scaun de sub masă și m-am așezat în fața lui. Dar nu mă mai privea, se uita în jos, la propriile mâini. Ungھیile era curate, însă cam mari.

— Când bunicul Dumitru era copil și bolnav cu picioarele, Dumitru ăl bătrân l-a dus la un izvor termal sus, în pădure...

— Nu mai e izvorul ăla, a spus nea Marin, parcă ghicind ce aveam să-l întreb. S-a astupat de mult, a căzut malul peste el.

— Dar locul? Locul unde era?

Bătrânul iar a tăcut, așa că am continuat:

— Am văzut că nici fântâna lui nea Tudor nu mai e. S-au prăbușit ghizdurile și s-a astupat.

— S-a astupat, a dat el din cap. Dacă nu mai e cine să scoată apă... La nunta lui Tudor și a Mariței n-aveau destul rachiu să pună oamenilor pe mese. Pususeră cortul dincolo de uliță, în câmp, sub stejarii care sunt și acum... Și l-au trimis pe nen-tu Ilieș să înroșească în foc o daltă și au lepădat daltă înroșită în cazanul cu rachiu. Făcuseră nuntă târziu în noiembrie și apucase să ningă, fierbeau rachiu să nu tremure lumea de frig ce era în cort... Și când au dat drumul daltei în cazan s-a ridicat o bălbără de mai bine de

un metru, așa era de înaltă, și a băut lumea rachiul și s-a îmbătat după prima ceașcă... Aruncau oamenii banii pe masă și ieșeau din cort năvală, se târau în genunchi și lingeau zăpada de pe ulucile gardurilor, așa tare-i ardea rachiul pe beregată! S-a supărat rău lumea atunci pe Tudor, mulți n-au mai vorbit cu el...

— Cum adică? De ce-au băgat dalta înroșită în rachiul?

— Păi, ca să nu bea lumea mult, să se îmbete decugrabă, că nu aveau băutură destulă, s-a strâns multă lume atunci la nuntă... Atunci nu se chema cu invitații, venea care cine voia.

Nu-mi dădeam seama dacă era o poveste adevărată sau dacă nu cumva bătrânul suprapunea din nou două întâmplări.

— Nea Marine, aveai o cățea foarte rea când eram noi mici, cum o chema?

— Aha, rea cățeaua aia...

— Cum o chema?

— Cum îi spunea!? Laika, parcă.

— Nu, Laika era o cățea de la televizor.

— Măi dă-o dranii! Păi și-atunci cum îi spunea?

— Lasă, că-ți amintești matale. Ce s-a-ntâmpat cu ea?

— Cățeaua aia? Mistreții i-au venit de hac. Într-o vară am dus-o și am legat-o la marginea arăturii. Urcam și-i dădeam acolo de mâncare. Lătra și urla cât era noaptea de lungă, iar într-o noapte parcă făcea mai rău ca-n alte nopți, dar nu m-am dus și dimineața am găsit-o în lac de sânge, nu se mai putea scula de jos... Nu trebuia s-o leg în lanț, bietu' animal! Am adus-o acasă pe brațe. N-a murit atunci, a mai dus-o o săptămână, dar nu mai mânca...

— Mai vin mistreții?

— Cred că mai vin, că e vremea și uneori latră rău, ce mai latră câinii noaptea! Dar nu mai sunt porumbi pe deal... Doar Costică al Natalei mai are o fâșie de arătură.

Soarele apunea și în cameră să făcuse întuneric. Am tras perdeaua să intre cât mai mult din puțină lumină de

afară și l-am întrebat dacă are nevoie de ceva. Bătrânul a spus că nu și l-am ajutat să se întindă în pat. Pijamaua flutura pe el. Avea carnea moale și greutatea se dusese din oase. Nu părea să cântărească mai mult decât un copil.

După ce l-am întins pe spate, m-am aplecat să-l pup pe frunte, dar bătrânul a ridicat capul să-și așeze mai bine perna și mi-am proptit buzele între sprâncenele lui. Creștetul îi mirosea a săpun. Așa culcat, i-am strâns mâna, care era în continuare mai mare decât a mea, dar moale, și i-am privit ochii a căror culoare părea și mai aprinsă în contrast cu fața de pernă albă. Cumva, era mai frumos decât fusese vreodată. I-am urat sănătate și am plecat, ieșind din curte bucuros că apucasem să mai povestim. Știam că nu aveam să-l mai văd, dar nu bănuiam de ce.

Seara, bunica m-a întrebat ce-aș vrea să mănânc și am cerut mămăligă cu brânză, cu ouă moi și cu lapte. Era bucuroasă că terminase treaba și că „își luase de-o grijă”. Până să răstoarne mămăliga pe cârpător, am cărat canistrele cu pui în beci la răcoare și am tras rachiu cu furtunul din butoi în sticla de Fanta golită la prânz. Simțeam că merit.

La masa din bucătăria de vară, unde am mâncat cu atâta poftă de parcă „aș fi scăpat de la oborul de gloabă”, după cum s-a amuzat bunica, i-am povestit ce-am vorbit cu nea Marin. I-am spus că arăta neașteptat de bine, dar că uneori își mai pierdea luciditatea. Bunica nu auzise de povestea cu dalta înroșită în foc și aruncată în cazanul cu rachiu, dar nici nu fusese la nunta lui nea Tudor. La vremea aceea nu era măritată cu bunicul și locuia la părinții ei, în alt sat.

— Tot e bine de biata Gena că nu e singură, a spus ea. De mine e mai greu, că nu mai am pe nimeni. Vara mai stau pe câmp, mai văd un om trecând pe drum, dar la iarnă iar simt cum cade casa pe mine. Nu mai am nici la cine să mă duc, că s-a golit ulița. N-ai cu cine să mai împarți un castron cu lapte sau cui să ceri vreo pastilă. S-a pustiit locul.

Aș fi vrut să-i pot spune ceva, să-i arăt că de data asta chiar nu are dreptate, dar nu era nimic de spus. Tăceam și beam rachiul direct din sticlă.

— Așa-mi trebuie, dacă am trăit prea mult! a continuat ea. La bătrânețe, cel mai greu de suportat sunt singurătatea și amintirile. Amintirile sunt o boală, să știi de la mine. Nu știu de ce nu m-o lua odată Dumnezeu, c-am ajuns să fac umbră degeaba pământului și vă mai încurc și pe voi, care-aveți viața și grijile voastre, vă bag la cheltuieli... Nu m-am gândit vreodată c-o să prind eu anii ăștia!

De fapt, eram norocoși s-o mai avem în viață și fără probleme grave de sănătate. Străbunicii, părinții ei, muriseră înainte să mă nasc, iar pe tatăl bunicului, cel zis Ghemu', primul dintre Dumitrii familiei, l-am prins puțin. Încă mi-l amintesc cum urca ulița îmbrăcat cu vestă și haină. Făcuse politică pentru țărâniști și, înainte de venirea comuniștilor, fusese primar. Bunica nu-și amintea de ce oamenii îl porecliseră Ghemu' și nu mai aveam pe cine altcineva să întreb. Asta e tot ce știam despre el în afara unei povești în care se pare că băusem, la el acasă, tot rachiul fiert rămas în ibric după vizita unui vecin. Îmi plăcuse că era dulce și se pare că am ajuns acasă precum nuntașii lui nea Tudor, beat și pus pe scandal. Aveam în jur de patru ani.

Bunica a terminat de strâns masa, a stins becul și a ieșit afară din bucătăria de vară. M-a găsit în curte fumând și privind stelele. I-am spus că se văd mai bine decât în oraș, unde e prea multă lumină în jur.

— Ehe, câte stele erau odată pe cer! Puzderie. Tot cerul era *numai* stele, de le-au distrus ăștia cu rachetele lor cu tot...

Am zâmbit în întuneric cu ochii pe Carul Mare.

În casă am dat drumul televizorului să verific în ce stare era. Mergea bine, dar prindea doar două-trei canale. Iarna, bunica se văita că intră devreme în casă și n-are ce urmări la televizor. Îi propusesem de mai multe ori să-i plătesc un abonament la cablu, dar protesta că nu vrea să

ne cheltuiască banii și că oricum nu-i place să se uite la televizor. „Numai discuții cu politicieni care se ceartă ca chiorii și filme cu inși care se omoară ca nebunii!”, rezumase ea conținutul. Renunțam de fiecare dată. Am căutat în dulap, unde știam că adună facturile de electricitate. Eram curios să văd cât plătește pe lună și mi-a luat ceva timp să mă conving că citeam suma corectă: 2,10 lei.

— Seara când intru în casă mai dau drumul și la televizor, dar de multe ori mă schimb de haine fără să aprind nici veioza și mă culc. Frigider n-am... Ce curent să consum? a spus ea.

Nici nu-i de mirare că se simțea atât de singură. Am întrebat-o dacă nu vrea să-i aduc un alt câine. Cel pe care-l avea murise, iar eu cunoșteam pe cineva a cărui cățea-lup urma să fete. Mă gândeam că aș putea să-i aduc un pui care să-i țină de urât, dar ea a spus că e prea bătrână să mai crească câini.

Am lăsat-o citind din cartea de rugăciuni, după ce i-am promis că mă trezesc devreme să mergem la biserică, și m-am retras în camera de alături.

Zugrăveala decorativă făcută cu rola și terminată într-un brâu își păstrase destul de bine culorile, dar tencuiala de ipsos crăpase și în câteva locuri se vedea rețeaua de șipci, iar într-un colț tavanul se pătase din cauza unei țigle sparte prin care ploua în pod. În rest, „odaia a bună” era neschimbată: soba de teracotă, cuierul-pom, tabloul țesut cu cerb, chilimul, cele câteva fotografii de la nunta părinților mei și alte poze așezate sub folia de plastic ce acoperea masa și două romane polițiste rămase de când venisem ultima dată. Radioul cel vechi cu carcasă de lemn, difuzor cu pânză și clape din os era așezat în mijlocul mesei. Felul în care se lumina scala și fâșâitul lui îmi dădeau senzația în copilărie că ascult ceva clandestin și important. Am apăsat pe clapetă, dar lămpile nu s-au aprins. M-am liniștit când am văzut că, de fapt, nu era băgat în priză.

Am scos de sub folia ce acoperea masa una dintre

fotografiile vechi în care bunicul, foarte tânăr, de nici douăzeci de ani (probabil chiar înainte să o cunoască pe bunica și să înceapă șirul genealogic al cărui cel mai tânăr membru este acum puștiul meu), se află la o masă de cârciumă acoperită cu o mușama în dungi, împreună cu alți patru bărbați. Toți țin în mână câte o halbă de bere cu spuma încă înaltă. Sunt îmbrăcați în pantaloni și cămăși descheiate la nasturii de la gât. Bunicul și încă unul poartă cămăși cadrilate, ale celorlalți sunt albe, una din ele fiind o ie cu ciucuri la guler. În spatele lor, dincolo de tejghea și în fața rafturilor cu sticle, stă în picioare cârciumarul, care e bătrân și poartă pulover, iar pe cap, pălărie, la fel ca unul dintre bărbații de la masă. Bunicul are pe cap o beretă dată puțin pe spate, suficient să i se vadă părul. Dintre cei șase bărbați care dau noroc cu fotografia, el e singurul care nu privește în aparat. Zâmbește melancolic, privind undeva spre stânga. Să mai fi fost cineva la o altă masă? Fiind singurul bătrân din grup, despre cârciumar știi sigur că nu mai trăiește, dar fotografia e veche până și pentru tinerețea celorlalți bărbați, abia ieșiți din adolescență, adunați într-o după-amiază de duminică la un Țap de bere. Doar cel din partea stângă a fotografiei, cel cărui lumina ferestrei îi estompează trăsăturile feței, pare dispărut, dar, în realitate, acum sunt cu toții oale și ulcele.

Fusese o zi lungă și plină, am adormit imediat, dar m-am trezit de câteva ori din cauza ronțaitului unui șoarece care și-a făcut de lucru toată noaptea. Am avut și un vis ciudat. Se făcea că mă aflu într-un luminiș și, în jurul meu, păștea o familie de zimbri. Era multă lumină și atâta liniște în jur, încât auzeam sunetul înfundat al ierbiilor retezate de dinții animalelor și clipocitul unui izvor pe care la început nu-l văzusem, dar de care am dat sub un dâmb din apropiere. Zimbrii erau masivi, prea grei ca să poată coborî sub mal să se adape, și am început să le car apă în pumni. Se pare că i-am saturat, căci următorul lucru pe care l-am făcut a fost să-i ȧesăl cu un briceag vechi cu plăsele sparte, asemănător cu cel al bunicului Dumitru. Ultima scenă din vis, apăsătoare prin senzația de liniște și

de apropiere și cu care am rămas mult timp și după trezire, era cu mine culcat în iarbă și zimbrii păscând nestingheriți la urechea mea. Probabil era șoarecele ronțâind sub pat.

Dimineața, când m-am trezit eu, bunica deja priponise vaca pe deal și pregătise coșul de biserică. Umpluse pachetele cu câte ceva din tot ce-i adusesem: napolitane, ciocolată, portocale, la care adăugase câte un ou fiert și câte o felie de brânză, plus o lumânare.

Biserica nu era departe, dar am luat mașina. Bunica a comentat tot drumul, că nu mă bărbierisem, că nu eram suficient de scurt tuns, că tot în „ițarii” de blugi mă îmbrăcasem etc. Am prevenit-o că o dau jos din mașină.

Biserica era al doilea motiv pentru care mă hotărâsem să merg la țară în acel weekend. Era vorba, de fapt, de o bisericuță construită pe locul unui vechi schit de maici, undeva la sfârșitul secolului al 18-lea sau, cum stă scris în pisanie, „29 noiembrie l(ea)t 7290”. Fiindcă se afla într-o stare avansată de degradare, mă implicasem în scrierea proiectului pentru includerea bisericii într-un program de consolidare și restaurare a monumentelor istorice. Programul demarase în urmă cu mai mulți ani, mai întâi cu o cercetare arheologică, apoi cu restaurarea în sine, care, din lipsa fondurilor, a avansat însă destul de greu și cu pauze. Când venisem cu bunica de Sâmbăta Morților, era în timpul unei astfel de perioade de stagnare. Însă, la reluarea lucrărilor, sătenii, printre care și bunica, erau nemulțumiți. Prea puțin le păsa de restaurare, lor nu le convenea că slujbele se mutaseră în biserică satului vecin.

Cazul arhitectural al lăcașului este destul de interesant. La un secol după construire, biserica fusese grav afectată de un cutremur și a trecut prin mari transformări, menite să-i întărească structura de rezistență. Cei doi pereți despărțitori, cel dintre naos și pronaos și cel dintre pronaos și pridvor, au fost transformați în arcuri de zid, iar portalul din pronaos a fost

mutat pe peretele vestic al pridvorului, care a fost închis. În plus, au fost mărite golurile ferestrelor și la intrarea în curte s-a construită o troiță din zid, demolată de săteni cu câțiva ani înainte să mă implic eu în restaurare. Când eram mic, bunicul îmi povestise cum, după venirea comuniștilor la putere, țăranii își ascunseseră puștile sub micul acoperiș al troiței.

În prima fază a lucrărilor, acoperișul a fost reconstruit din șindrilă, s-au refăcut suprafețe întregi de zidărie, precum și lemnăria ferestrelor, stranele au fost restaurate parțial, iar clopotnița și șopronul, înlocuite. S-a făcut electrificare subterană și s-a instalat chiar și un sistem de încălzire centrală, curtea a fost pietruită, iar de jur-împrejur s-au montat lămpi de iluminat. Venisem special la vremea respectivă să văd cum decurg lucrările și eram mulțumit.

Bisericuța este amplasată pe un podeu înalt, străjuit de valea râului și de râpile dinspre apus ale măgurii la poalele căreia se afla și ulița noastră. Mama îmi povestea că, pe vremea când era adolescentă, între râpile de nisip se turnaseră câteva scene dintr-un film cu haiduci. Între timp, râpile sălbatice de roci sedimentate, care se surpă la fiecare ploaie mai grea împreună cu copacii de pe margine, au fost supranumite „piramide” și considerate monument al naturii. Descoperisem asta cu Google Earth, găsisem informația și pe contul de Facebook al comunei, dar voiam să văd cu ochii mei plăcuța respectivă.

Am parcat mașina într-o poiană în apropierea râpilor, chiar lângă panoul cu pricina, am trecut podețul peste râu și am lăsat-o pe bunica să intre singură în biserică. Eu am rămas să aprind lumânări la mormintele celor doi Dumitri, tată și fiu, îngropați unul lângă altul, amândoi cu pălării pe cap în fotografiile de pe cruci. Oare eu unde aveam să fiu înmormântat? Unde mi-ar fi plăcut? Mi-am dat seama că nu mă gândisem niciodată la acest aspect.

Am admirat îndelung friza exterioară, pe care am fotografiat-o scenă cu scenă cu iPhone-ul. Nici pictura bisericii, la refacerea căreia se lucrase din greu în ultimii

doi ani, nu apucasem s-o văd. Pictura în frescă, atribuită unui zugrav oarecare, conține ceea ce istoricii artei medievale au numit „friza cetei potecașilor”, un motiv unic, se pare, în iconografia ortodoxă.

Vreme de treizeci și cinci de ani, după domnia lui Constantin Brâncoveanu, granița cu Imperiul Austro-Ungar trecea chiar prin satul bunicilor, iar potecașii erau moșnenii însărcinați să vegheze hotarul Țării Românești și să încaseze vămile. Se pare că aveau dreptul la o treime din mărfurile de contrabandă confiscate. Cutreierau călare potecile de munte, apărându-i pe cei care transportau sarea și alte mărfuri de atacurile tâlharilor, „furilor de dobitoace”, cum menționau documentele vremii. Căciulile lor înalte din blană de miel erau semnul unei poziții privilegiate și se spune că nu trebuiau să și le scoată nici măcar în fața domnitorului. În pictura frizei, unde fiecare este reprezentat în detaliu și colorat ca într-o stampă orientală, potecașii poartă blănuri de jder și înconjoară călare, în trap, biserica pe sub streășina de șindrilă. Caii au cozile înnodate ca într-o calcadă prinsă în horă. În fruntea lor se află vâtaful de plai, un fel de subprefect de Ev Mediu, ținându-se semeț în șaua unui cal negru, cu anterior și potcap.

În cimitirul acestei bisericuțe cu vameși călare venea mica armata de teracotă să-și achite în avans ortul.

Proiectul de restaurare implicase inclusiv turnarea și amplasarea la intrarea în sat a unei statuete de bronz reprezentând un potecaș. La mai puțin de un an de la dezvelirea monumentului în prezența primarului, a preotului, a învățătorilor și a celorlalte figuri notabile din sat, statueta fusese furată și topită în aceeași noapte de un rudar care turna cazane pentru distilarea rachii. Când intrasem cu mașina în sat, remarcasem pe soclu o statueta identică, dar în miniatură.

Echipa de restauratori făcuse o treabă minunată și așteptam să se termine slujba ca să văd și pictura interioară. Dar n-am mai așteptat sfârșitul liturghiei și am intrat. Mica armată de teracotă era acolo, înghesuită între

pereții groși ai bisericuței, se închina și murmura rugăciuni. Am rămas în pridvor și am admirat liniștit pictura.

Mirosea a ulei, a lut și a lemn proaspăt, ceea ce mi-a amintit de bunicul a cărui barbă, când intra iarna în casă și-i săream de gât, avea parfum de rumeguș. Era răcoare în biserică și uitasem cât de plăcut suna vocea preotului care cânta versetele. M-am simțit, deodată, cuprins de un sentiment de pace.

Multă vreme, simțisem că nu mă aflam unde ar fi trebuit să fiu. Cu timpul, această neliniște se decantase, dar trebuie că se afla încă undeva, nu avea cum să fi dispărut cu totul. Atunci însă, în bisericuța alor mei, m-am gândit la faptul că sunt binecuvântat cu sănătate și cu o familie frumoasă, alături de care locuiam în casa pe care ne-o construiserăm singuri, m-am gândit la soția mea de care mă reîndrăgosteam în valuri, m-am gândit la puștiul meu, isteț și plin de viață, care părea că moștenise ce era mai bun din amândoi, m-am gândit că am prieteni de încredere, cu care pot râde, și o carieră în care avusesem noroc pe măsura talentului și pregătirii mele. Nici nu-mi aminteam când mă simțisem ultima dată atât de liniștit și de împăcat. Acesta era cuvântul: împăcat. După multă vreme, găsisem un moment în care, la cei patruzeci de ani ai mei, puteam să mă gândesc pentru prima oară cu adevărat la cum stătea viața mea. Viața arhitectului Victor Gheorghită.

Acum nu mai am nicio îndoială că opțiunea mea pentru arhitectură a avut legătură cu faptul că am crescut în atelierul de tâmplărie al bunicului. Când eram într-una din clasele primare și învățătoarea ne-a pus să scriem compunerea despre cum ne-am petrecut vacanța de vară, am folosit toate numele sculelor bunicului spre hazul întregii clase. Îmi amintesc nedumerirea mea de atunci și cum învățătoarea m-a chemat la pauză să-mi spună că într-o zi o să ajung „un inginer destoinic al patriei”. Precum mama mea, care a făcut croitorie, am moștenit meticulozitatea de la bunicul. Amândoi obișnuiau să-mi

spună că „mai bine mășori de două ori înainte să tai o dată” și amândoi sufereau cumplit (și înjurau) dacă ceva nu le ieșea bine. Așa eram și eu.

Acolo, în bisericuță, învăluit în starea aceea de mulțumire și recunoștință, m-am trezit cântând versete pe care n-aș fi crezut că mi le mai amintesc și am avansat printre femei până la grupul bărbaților din strană, unde odată își avea locul și nea Marin, și m-am oprit exact lângă nea Costache, care m-a salutat din cap. Am ezitat o clipă, dar i-am întins discret mâna, el a apucat-o și ni le-am strâns fără să zicem nimic. Mi-am întors privirea și am văzut chipurile femeilor care, în lumina dimineții strecurată prin micile ferestre, nu mai păreau atât de bătrâne. Mă recunoșteau și-mi zâmbeau, înclinau respectuos din cap. Mă aflam totuși într-o biserică și mi-a fost jenă, așa că am lăsat bărbia în piept, am împreunat mâinile și am ascultat slujba până la predica de sfârșit.

La final, femeile mi-au umplut brațele cu pachete. Mai toate aveau bărbați sau copii morți, iar eu primeam pomana în numele lor. Preotul a venit la mine, bucuros că am stat la slujbă, m-a întrebat ce mai construiesc și mi-a mulțumit din nou pentru tot ce făcusem pentru comunitate. Deși lucrările duraseră mult, sătenii erau mândri de cum arăta biserica, mi-a mai spus.

Cu colțul ochiului, o vedeam pe bunica Aneta cum stă sub mărul de lângă clopotniță și-și ține colțul basmalei la gură. Nu mai venisem împreună cu ea la o liturghie de treizeci de ani. Îmi dădeam seama cât de mult se bucura, ce mândră trebuie că era. Mi-a fost teamă că o să plângă, așa că am luat-o înainte spre mașină, mai schimbând câte o vorbă cu preotul, lăsând-o în cimitir să împartă pachetele împreună cu tanti Gena.

Pe drum, am întrebat-o dacă mai aprinde lumânări pentru „fratele ei vitreg”, nu mai știam cum îl chema. Când bunica era copil, părinții ei luaseră de la sanatoriu un băiat orfan să-l îngrijească peste vară și să-l trimită pe izlaz cu vacile. Băiatul însă a devenit violent și, în cele din urmă, l-

au dus înapoi la sanatoriu. Bunica spunea că, peste ani, îl vizitase, dar că, după moartea părinților ei, nu s-a mai interesat nimeni de el și mai mult ca sigur murise. În cutia cu fotografii a bunicii găsisem poza de buletin a celui băiat cu privire sașie. Tot ce rămăsese în urma lui. În afară, firește, de o fișă pierdută undeva în arhiva sanatoriului.

Bunica a răspuns că îi mai aprinde lumânări, dar că nu s-a mai gândit la el de multă vreme. Am simțit nevoia să-i povestesc despre crucifixurile de mozaic pe care le adusesem din călătoria mea în Iordania.

— Unde mai vine și țara asta? m-a întrebat.

— Între Siria, Israel, Palestina, Irak și Arabia Saudită, am spus. Se cheamă Orientul Mijlociu, poate ai auzit pe la știri...

— Deci acolo sunt arabi?

— Iar în Iordania sunt și creștini. Acolo se află Iordanul, *râul în care a fost botezat Isus*, și e la un drum cu autobuzul distanță de Ierusalim, i-am explicat, evitând să-i spun că tot pe-acolo sunt și vechile Sodoma și Gomora.

— Și-ai pus crucile pe perete? Sunt sfințite?

— Nu sunt sfințite, că nu le-am dus la preot, dar nici nu mă-nchin la ele. Sunt de decor. Nici măcar nu le-am pus pe peretele de la răsărit.

— Mai bine le dai jos, cine știe ce păcat faci.

— În lumea asta mare, ortodocșii sunt doar o mână de oameni, restul sunt catolici, protestanți, adventiști, evrei, musulmani, budiști și pot să-ți înșir la religii până ajungem acasă. Ce crezi că se-ntâmplă cu *toți* oamenii ăștia după ce mor, îi trimite Dumnezeu în iad!? Ce contează la cine se roagă, atâta timp cât respectă, ca și matală, poruncile și nu omoară, nu fură, nu jură strâmb și așa mai departe?! Știi ce religie au cei mai mulți oameni din Nazaret, unde s-a născut Isus? Musulmană. Crezi că Dumnezeu îi bagă în seamă numai pe români și doar pe cei de la țară!?

— „Așa de mult a iubit El oamenii, că L-a sacrificat pe fiul Său?”, a citat ea din memorie.

— „Fiul Său”! În ce fel o iubea Dumnezeu pe Maria când a lăsat-o gravidă? Dumnezeu L-a crescut pe Isus? L-a șters El la fund, L-a legănat în brațe noaptea să nu mai plângă sau I-a dat El de mâncare cu mâna Lui? El L-a învățat tâmplărie? „Fiul Său”! Putea fi oricine. Oricine e fiul lui Dumnezeu sau *nimeni* nu e fiul Lui!

Cam așa i-am vorbit bunicii, care, după un moment de tăcere, a zis:

— Nu știu ce îndrugi tu acolo. Astă învățătură am primit de la moșii și strămoșii noștri, așa e tradiția pe la noi!

O vreme n-a mai spus nimic și nici eu nu am continuat, dar când credeam că puteam vorbi despre altceva, a adăugat:

— Am cugetat și eu că poate Dumnezeu e, așa, o lege dată de ăi mari ca să-i țină pe oameni în frâu. Cine să știe cum o mai fi croită lumea asta și cea de dincolo, că nu s-a întors nimeni să spună...

O luasem prea tare și mi-a părut rău că am făcut-o să se îndoiască. Simțeam că tocmai comisese un păcat, nu știam care anume, dar sigur greșisem pe undeva.

Rulând pe șoseaua dintre râu și pădure, ca să schimb subiectul, mi-am adus aminte și am întrebat-o dacă mai există izvorul cu moare. Când eram mic, bunicul puneă un bidon în cărucior și ne duceam pe marginea râului. De sub o stâncă, țâșnea o apă atât de sărată, încă oamenii o foloseau ca saramură toamna când puneau murăturile și varza la butoi. Bunica a spus că nu mai știe, că n-a mai auzit pe nimeni ducându-se să ia moare.

Când am virat ca să intru cu mașina pe uliță am trecut pe lângă casa unde cândva locuise vechiul preot al satului, un bucovinean refugiat în timpul războiului. O dată mi-a oferit o carte de fabule cu coperte cartonate, iar când eram bolnav și tușeam, preoteasa îmi făcea injecții cu penicilină sau îmi puneă ventuze pe spate și pe piept. Mă plăceau amândoi pentru că fiul lor îi făcuse cândva curte mamei. Tânărul era cam taciturn, iar mama îl refuzase pentru că, spusese ea atunci, cum să-și petreacă viața cu

unul care vorbește atât de puțin!? O prejudecată a familiei, dacă mă gândesc și la părerea bunicii despre Celia.

Băiatul preotului a fugit în Germania și s-a căsătorit acolo. După Revoluție s-a întors și a venit să mă vadă și pe mine, care eram în vacanță. Mi-a dat o cutie de carton cu suc de portocale. Nu mai gustasem așa ceva până atunci. După ce a murit și preoteasa, la câteva luni după preot, câinele lor s-a aciuat pe lângă casa bunicilor, dar n-a mai trăit mult. Era mare, negru și cu o dungă albă pe piept care semăna vag cu o cruce. Bunica îmi spusese că la un moment dat n-a mai mâncat și l-a găsit mort în curtea casei preotului. Îl chema Jair și lătra foarte gros.

Într-o noapte, am scos un geam al ferestrei și am intrat în casa lor, pe care fiul din Germania cerea o sumă prea mare și nu reușea s-o vândă. Îmi aminteam biblioteca și voiam să văd dacă mai există enciclopediile pe care preotul mă lăsase să le răsfoiesc. Biblioteca se afla acolo, dar cărțile dispăruseră. Casa a cumpărat-o, în cele din urmă, o familie de rudari, apoi au vândut-o și aceștia cuiva care nu s-a mutat niciodată în ea. O casă fără noroc, deși era singura atipică. Preotul o construise ca-n Bucovina, se vedea influența Imperiului în numărul camerelor și în felul în care erau dispuse, ca și cum ar fi avut servitori care locuiau împreună cu ei, în lungimea terasei, în cele trei intrări. O alee ducea la un foișor lângă o fântână de tip puț, iar în jur fuseseră sădiți brazi. Casa preotului refugiat era un conac în miniatură.

Ajunși acasă, bunica s-a apucat să gătească o tocăniță, iar eu am urcat în pod să schimb țițla spartă din acoperișul de deasupra camerei mele și să montez cursa de șoareci. Era un obiect sofisticat cursa de șoareci. Avea formă de lădiță și fusese gândită și meșterită exclusiv din lemn de bunicul Dumitru. Șoarecele era atras înăuntru de o momeală așezată pe o stinghiuță, care declanșa o greutate ce cădea și-l strivea.

După masă am pus-o pe bunica să-mi facă niște gogoși, de care mi se făcuse poftă încă de când văzusem pe rafturile din magazie borcanele cu magiun. Am scos

radioul pe fereastră. Curtea și grădina s-au umplut de muzică, cum probabil nu se mai întâmplase de multă vreme. Am luat o secure, un ciocan și-o pană de fier și m-am apucat să sparg buștenii îngrămădiți la poartă. Bunica a bombănit ceva, că nu e bine să muncesc în „sfânta Duminică” și să fiu atent cu securea, dar știa că n-avea de ales. Seara trebuia să ajung acasă, îi spuseseam deja că vreau să plec mai devreme.

Cu pauza de gogoși, treaba mi-a luat vreo trei ore, timp în care m-am gândit pe îndelete la tot ce văzusem în cele două zile. Am cărat lemnele cu căruciorul în șopronul din spatele casei, dar n-am mai avut timp să le fac stivă. I-am spus bunicii că le putea aranja și singură, fără grabă, dacă tot se plângea că nu mai are prea multe de făcut.

— Asta să-mi fie munca rămasă! a dat ea din mână bucuroasă și m-a binecuvântat.

M-a întrebat ce să-mi dea pentru acasă. Îmi pusese deoparte câțiva pui dintre cei tăiați, brânză, ouă, lapte, magiun și un bidon cu rachiu. Am trimis-o să-mi culeagă porumb pentru fiert. Până să se întoarcă de la grădină, m-am schimbat de haine și i-am lăsat converșii în bucătărie. Mereu se văita că încălțările ei sunt prea grele.

Deschisesem portierele mașinii și scuturam în iarbă preșurile de cauciuc. Bunica mă privea din curte cu brațele încărcate de știuleți. Nu era nevoie să mă apropii pentru a-i vedea ochii umezi. Eram copleșit de cât însemnam pentru ea și, ca de fiecare dată când mă aflu în preajmă, regretam toate ocaziile în care n-o vizitasem.

Am plecat apăsător de nostalgie, cu un nod în gât. Simțeam o anume încordare, dar eram cumva și ușurat că-mi făcusem datoria și că mă îndepărtam de locul acela atât de încărcat. Vizitasem încă o dată memorialul în aer liber al copilăriei, un loc tot mai trist și mai tăcut, unde hotărâsem să nu-mi aduc puștiul, tocmai pentru că aici totul fusese deja trăit, și nici eu, nici altcineva nu mai aveam prea multe de făcut.

Trecuseră câteva săptămâni de la întoarcerea mea în

sat, când într-o seară am primit un telefon de la bunica Aneta. La început m-a întrebat ce mai facem, cum e puștiul, mi-a mulțumit încă o dată pentru converșii „ușori” și m-a rugat, când am timp, să-i mai trimit prin poștă un tub din unguentul antireumatic. Spunea că îi calmează durerile de genunchi.

Dar mai era ceva ce voia să-mi spună. Era vorba despre nea Marin.

Într-una din nopți, cine știe cum, se ridicase din pat și ieșise din casă fără să fie simțit de tanti Gena. Dimineața, când femeia s-a trezit fără el, a plecat să-l caute, mai întâi prin curte, apoi prin grădinile din jurul casei. A coborât chiar în centrul satului, la șosea, gândindu-se că poate-i venise dor de nepoți și plecase până în stație să ia autobuzul. Între timp însă îl găsisese unul dintre vecinii care locuiau mai sus pe uliță, ieșit cu vaca la păscut. Nea Marin urcase coasta desculț și în pijama până la marginea pădurii. Era căzut pe miriștea unde odată ara și semăna porumb.

Sfârtecat de porcii mistreți.

— Așa ceva n-am mai auzit de când eram eu copil și când, tot așa, într-o iarnă grea, un om a dat ursul peste el în Coasta Corbului și l-a lăsat fără o mână, a spus bunica. Bietul Marin, ce i s-o fi năzărit lui de-a plecat în toiul nopții pe măgură?!

Îmi ascultam în telefon bătăile inimii.

— Când a dat de el Niculae, nici nu și-a dat seama cine e. Erau împrăștiate mațe în tot locul. L-au sfărâmat și l-au amestecat cu pământul mistreții... L-au dus acasă oamenii pe o folie de plastic. Când l-au spălat și a venit doctorița să-l coasă, au văzut că lipseau bucăți din șold. S-au dus oamenii să le caute pe coastă, dar n-au mai găsit nimic... Le-or fi mâncat porcii sau câiniiăștia lepădați, că erau sânge și bucăți din pijama pe toată arătura. Au dus niște cauciucuri acolo și le-au dat foc să nu mai vină noaptea animalele. Îl îngroapă sâmbătă. Vezi ce bine că te-am împins de la spate și te-ai dus și-ai apucat să vorbești cu el!

O ascultam vorbind și înțelegeam ce spune, dar gândurile mele erau în altă parte. Tâmpilele îmi zvâcneau.

Când mi-am revenit cât de cât, am întrebat-o:

— Mai știi cumva cum o chema pe căteaua lui nea Marin, aia rea, despre care spuneai că e „neagră în cerul gurii”?

Bunica a tăcut o vreme, ca și cum ar fi avut doar un lapsus, dar în cele din urmă a spus că nu, nu-și mai amintea.

Vieni qua!

— Ce formă de unghii crezi că mi se potrivește mai bine? întrebă fata.

Băiatul își dădu jos ochelarii de soare și se răsuci spre ea. Fata întoarse revista și puse degetul în partea de jos a paginii, după care întinse palma pe prosop, în fața lui, cu unghiile în sus.

— Adică ascuțită sau rotundă? continuă ea. Dacă ție îți place ascuțită, ar trebui să-mi cumpăr oă de culoare rece, să nu pară vulgare. Cum scrie acolo? Gri sau...

— Bej metalizat, citi băiatul. Dar ai putea să le tai pătrate, le-ai avut vreodată pătrate? și ridică palma să studieze degetele de aproape.

— Nu știi ce să zic, sunt prea lungi să le fac pătrate, spuse fata trăgându-și mâna dintr-a lui, după care întoarse revista și continuă să o răsfoiască.

Băiatul se ridică în coate și privi, în stânga și în dreapta, fâșia de plajă pe care nu mai rămăseseră decât câteva persoane. Departe, lângă malul înalt de pământ, un bărbat înfipsese patru bețe în nisip și încerca să prindă de colțuri un cearșaf. Lângă el, femeia scutura prosoapele. Mai aproape de ei, în fața unui cort mic, de două persoane, un cuplu citea sub o umbrelă: el răsfoia o carte cu coperte mari, ea ținea în mâini un e-reader. Aproape de drum, sub copertina celui mai mare cort de pe plajă, o familie cu doi copii se adunase în jurul unui board-game. Un puști se bălăcea în mare când mama lui, care rula deja rogojina, îl chemă să meargă la masă.

Nu se auzeau decât valurile, țișăutul câte unui pescăruș și, din când în când, reacțiile jucătorilor de sub copertină.

Băiatul își puse înapoi ochelarii de soare și se lăsă pe spate.

— Vrei să-ți citesc ceva? zise fata.

Băiatul m r i.

— Deci: „Chiar dacă se mai bucură încă de succes pe plan muzical, Britney Spears nu renunță la latura antreprenorială și continuă să facă afaceri. După ce a lansat produse cosmetice, colecții de haine și chiar pantofi care  i poartă numele, diva a anunțat că va lansa o colecție de lenjerie intimă. Aceasta se va numi «The Intimate Britney» și va conține piese de lenjerie sexy, exuberante, dar și confortabile. Produsele vor fi disponibile din toamna acestui an. Cool! Vorba celei mai recente piese a ei: Dacă vrei succes, «*You better work, bitch!*»”.

Fata chicoti, băiatul nu reacțione  imediat, însă după un timp spuse:

— Dacă Rihanna își pune numele pe chiloți, îți cumpăr un set.

Fata se întinse înspre el și îl pupă pe obraz.

— Atunci o să-ți iau și eu izmenute David Beckham de la H & M, spuse ea r z nd. Și-așa ești un mega-friguros. Auzi, mă duc p n  la bar să-mi iau o apă, tu vrei ceva?

El dădu din cap că nu. Fata se ridică de pe prosop, își puse sutienul, apoi căută în sacoa de plajă portofelul. Scutură șlapii de nisip și plecă, dar făcu numai câțiva pași când băiatul se ridică și-i strigă să aducă și un Heineken. Fata  i făcu semn cu m na și se îndepărtă.

Băiatul își rearanj  prosopul și se pregătea să se  ntorc  pe burtă, când la picioarele lui se opri un bulldog francez alb. Câinele amușin  colțul prosopului, după care plecă mai departe, grăbit. La câțiva metri în dreapta, pe marginea apei, venea o femeie țin nd în m n  o les  cu care biciuia valurile ce-i atingeau picioarele. Avea părul lung roșcat, nu purta sutien, iar la br u, peste slip, își prinsese o eșarfă lungă de culoare neagră.

— Syria, vieni qua! strigă femeia.

Băiatul întinse gâtul și privi scurt după câine, dar întoarse repede capul și așteptă ca femeia să ajungă în dreptul lui. Își dădu jos ochelarii de soare și apucă revista. Se lăsă pe spate și o deschise, prefăcându-se că citește. Dar o închise imediat pentru a-i întoarce coperta, dădu câteva pagini și o ținu suficient de ridicată deasupra pieptului încât să poată trage cu ochiul pe sub ea.

Femeia se apropie. Avea sâni rotunzi și sfârcuri mari. Când ajunse în dreptul băiatului, privi înspre el și strigă:

— Paco, Paco, vieni qua!

Băiatul tresări. Așteptă ca femeia să treacă, lăsă revista deoparte și se întoarse. Undeva în spatele lui, la marginea plajei, un alt doilea bulldog, negru, amușina lângă pubela de gunoi. Îl privi cum îi dă ocol de câteva ori, după care ridică piciorul și împrășcă un jet de urină.

— Mi-am luat un Mojito, spuse fata, care între timp se întorsese fără ca el s-o vadă. Mi s-a făcut sete de Mojito, mai spuse zâmbind și-i întinse băiatului sticla de Heineken.

Acesta lăsă revista din mână și apropie sticla de față lipind-o de obraz, după care bău prelung privind într-o parte după femeia care se îndepărta cu eșarfa fluturând și dezvelindu-i fesele.

Fata aruncă portofelul în sacoșă și spuse, ca pentru sine, că soarele ardea prea tare ca să mai facă plajă. Băiatul potrivi sticla de bere în nisip, lângă recipientul cu loțiunea de soare, și se ridică să desfacă umbrela aflată dincolo de prosopul fetei. Aceasta trase revista înspre ea și începu să o răsfioască plictisită cu o mână, în timp ce sorbea cu paiul din paharul de Mojito.

— Hai să ne facem testul de personalitate, vrei? îl întrebă, după ce băiatul reuși să fixeze umbrela de plajă. „Care este arma ta secretă de flirt?”, citi fata.

Băiatul aruncă un ochi pe pagina unde era deschisă revista.

— E un test pentru fete...

— Sau pentru latura ta feminină, râse ea.

El își aranjă prosopul la umbră și se așeză în fund,

privind în depărtare după femeia cu câini. Fata scosese un pix din sacoșă și, continuând să țină în mână paharul cu Mojito, citi mai departe:

— „Carismă, putere sau dezinvoltură? Cu ajutorul cărei calități îi cucerești pe băieți? Fă testul și află!” Așa! se opri fata o clipă sorbind prin pai. Prima întrebare: „Ai fost vreodată prima care a început flirtul? A) Nuuu, nu aș face așa ceva niciodată! B) Nu direct, dar o dată m-am împiedicat «întâmplător» de cineva. C) Bineînțeles! De multe ori”.

— C, normal! spuse băiatul și întoarse capul spre ea.

Fata făcu un semn cu pixul în revistă și continuă:

— „Un băiat te place...”

— Păi și tu? Tu ce răspunzi?

— Secret. Îți spun doar rezultatul final, dacă vrei, spuse ea fără să lase paiul din gură. Deci *o fată*... „o fată te place, dar tu nu o placi pe ea. Cum te porți? A) Îi spun clar că noi nu vom fi un cuplu. B) O evit pe cât posibil. C) Dacă îmi poate fi în vreun fel de ajutor, nu îi spun nimic”.

— C, din nou, râse și fata aruncă cu pixul înspre el, fără să-l nimorească.

Băiatul se întinse și culese pixul din nisip, privind scurt în depărtare. I-l aruncă înapoi și bău din sticla de bere, pe care o așeză cu grijă în același loc.

— Întrebarea numărul trei, începu fata, după o mică ezitare. „*Fata* pe care o placi flirtează cu alt *băiat*. Ești supărat? A) Nu, încă nu suntem împreună. B) Foarte! Și el... *ea* își va da imediat seama de asta. C) Da, dar o să flirtez și eu cu alții... *altele*.”

— C, pe toată linia, râse iar băiatul.

— Nu-ți mai fac niciun test, făcu ea pe supărata.

— Atunci citește-mi direct rezultatul testului.

Predominant C.

Fata lăsă revista jos și întinse brațul spre el cu palma desfăcută, privind în direcția opusă. Băiatul mai luă o gură de bere și-și lipi buzele umede pe fesa ei.

— Va trebui să-ți dai silința *foarte* mult în zona *aia* ca să te iert, îi spuse ea fără a întoarce capul.

— Oh, nu! *Asta* niciodată! mimă băiatul un ton îngrozit.

Fata întinse mâna să-l atingă, dar el se trase la timp. Ridică sticla de bere din nisip și îi spuse că merge să facă o baie înspre malul de pământ, unde sunt mai puține alge.

— Sper să te îneci, îi strigă ea.

Băiatul mai luă o gură de bere, după care goli sticla în nisip și o aruncă în pubela stropită de câine.

Nu mai era nimeni la măsuța cu board-game-ul de sub copertină, iar vântul sufla ușor în foile celor câteva corturi amplasate în jur.

Trecu printre bețele de care mai devreme bărbatul prinsese cearșaful și se îndreptă spre locul unde plaja se îngusta din cauza malului de pământ care se surpase creând o movilă până în apă. Briza aducea cântecul greierilor de câmp. La câțiva metri în fața lui, de după un cort apăru câinele negru, urmat aproape imediat de cel alb. Își roti privirea, dar femeia nu se vedea nicăieri. Băiatul se lăsă pe vine și-i chemă pe nume. Căinii nu-l băgară în seamă, continuau să amușine grămezile de scoici adunate de valuri într-o scobitură a plajei. Se ridică și porni spre ei.

Mai avea câțiva pași, când femeia apăru de după mal, preferând să treacă prin apă decât să urce movila de pământ. În acea zonă a plajei, țărmul mării era stâncos și femeia pășea cu atenție pentru a nu aluneca pe pietrele din apă.

Băiatul renunță să se mai apropie de câini. Își dădu jos slipul, pe care-l lăsă pe una dintre stâncile mai mari, și intră în mare pășind cu grijă printre bolovani. Merse destul de mult până să treacă de zona stâncoasă și să se poată scufunda în apă. Înotă puțin, după care se întoarce și bătu apa cu picioarele privind înspre plajă. Femeia se oprise și culegea scoici. Din când în când se ridica și căuta din priviri căinii.

Băiatul urmărea mișcarea sânilor femeii care se apleca și se ridica studiind atentă vreo scoică. Eșarfa neagră flutura pe lângă ea, dezvelindu-i picioarele, la

câțiva metri de stânca pe care se afla slipul lui. Băiatul își reluă înotul până zări o piatră mai mare pe care putu să se sprijine cu picioarele. Marea era liniștită și apa limpede. Vedea peștișorii care se ascundeau printre algele de pe fund. Depărtă picioarele pentru a obține echilibru pe piatră și cu brațul stâng începu să bată ușor apa pe lângă el. Cealaltă mână o duse la membrul pe care, după ce îl mângâie de câteva ori, începu să-l frece încet. Apa îi trecea de umeri, atingându-i bărbia.

Femeia se așezase pe un bolovan de pe marginea mării și căuta în nisip. Părul îi acoperea sânii, care se arătau de fiecare dată când întorcea capul să se uite după câini.

Băiatul continua să o privească scufundat în mare până la gât. Nu erau valuri, iar mișcările laterale și lente ale brațului îl mențineau în echilibru pe piatră. Cealaltă mână se mișca pe membrul acum erect într-un ritm mai susținut.

— Paco, Syria, fermo la! o auzi strigând și femeia se ridică îndepărtându-se în direcția câinilor, care trecuseră de locul unde se afla prietena lui.

Soarele își schimbase poziția și se reflecta puternic în suprafața apei. Băiatul închise ochii câteva momente, fără să schimbe ritmurile celor două mișcări din apă ale brațelor. Când privi spre plajă, văzu că femeia se oprise în dreptul umbrelei lor și vorbea cu prietena lui. Închise ochii din nou. Undeva deasupra lui, plutind în aer, un pescăruș tipă de câteva ori și, nu după mult timp, auzi din nou, adusă de briză, chemarea femeii:

— Paco, vieni qua! Vieni qua! Vieni qua, Paco!

Băiatul oftă o dată scurt și o dată prelung, apoi deschise ochii și, mângâindu-și membrul, urmări în apă o mică meduză franjurată care se roti lent înaintea de a fi purtată de curenți, pe deasupra algelor, în larg.

Își scufundă fața în mare și își trecu de câteva ori palmele peste frunte și peste ochi. După care se împinse cu picioarele în piatră și își reluă înotul cu ochii închiși în lumina puternică a soarelui care acum îi bătea din față.

Ieși cu greu din mare, pășind cu grijă printre bolovani. Își puse slipul și se apropie de scobitura plajei unde femeia căutase scoici. Alese câteva, după care se întoarse și se îndreptă spre locul unde prietena lui continua să citească revista cu căștile iPod-ului la urechi.

— Ce-a vrut tanti aia? întrebă el lăsând să-i cadă din mână, lângă șoldurile fetei, cele câteva scoici culese.

— M-a întrebat dacă e vreun bancomat în sat, spuse fata după ce-și dădu căștile jos și-l puse să repete întrebarea.

Fata înșiră în palmă scoicile și le studie atentă.

— În italiană? întrebă el privind în direcția unde dispăruse femeia.

— A, nu, vorbea română. Mișto gagica, nu? Adică, pentru vârsta ei...

Băiatul nu zise nimic. Înclină ușor umbrela în direcția soarelui și se întinse pe burtă cu un oftat.

— Aș ațipi, spuse el cu fața în prosop.

— Stai mai întâi să-ți citesc ce-mi zice horoscopul, spuse fata căutând ultima pagină a revistei. Asculți? Așa, deci la bani, familie și prieteni am doar o stea, dar la dragoste am trei: „Profiți de fiecare clipă împreună cu iubitul tău. Ți se pare că orele trec prea repede când sunteți doar voi. Te gândești ce să faci ca să mai câștigi timp”.

Băiatul nu comentă, iar fata continuă:

— Uite, mai zice că în nopțile de 12 și 13 o să fie ploaie de stele: „Perseidele pot fi văzute doar în anumite locuri, în afara orașului, pe munte sau în spații deschise...”. 12 e mâine. Ce zici, rămânem și plecăm poimâine dimineață? Și-așa nu mai venim anul ăsta la mare. Haide să mai stăm o zi, te rooog!

— Bine, dacă vrei tu, mai stăm o zi, spuse băiatul fără să ridice capul de pe prosop.

Fata chicoti bucuroasă, se întinse spre el și-i sărută umărul, după care aruncă revista în sacoșă și luă recipientul cu loțiunea pentru plajă.

— Mă dai pe spate?

În fața conchistadorilor

— Is this seat taken? Prea mulți iubitori de artă pentru o singură cafenea...

Tânărul ridică ochii din broșură și spuse aproape instantaneu:

— Please.

Bătrânul din fața lui puse pe măsuță ceașca de ceai și plicul din hârtie cu logo-ul galeriei din care ieșea colțul aceleiași broșuri. Dezbracă haina, o aranjă pe spătarul scaunului și se așează greoi. Scoase din buzunarul hainei ochelarii, îi puse peste plic și bău scurt din ceașcă. Tânărul închise broșura și luă și el o gură de cafea.

— Cum vi s-a părut expoziția? îl întrebă pe bătrân.

— Destule lucruri interesante, dar să te plimbi prin natură și să pictezi cu aplicația în iPad, well, this is definitely not my cup of tea, to put it this way, râse bătrânul. Am venit atras mai mult de faptul că eu însumi, în tinerețe, am fost în East Yorkshire. Bănuiesc că mai degrabă am căutat să revăd locurile decât să admir peisajele. Cum ți s-a părut *ție* expoziția?

— Îmi place Hockney când privește în casele și în curțile oamenilor, nu pe câmp, râse el, dar m-a intrigat în mod plăcut impresionismul lui digital.

— Nu-mi pot da seama după accent de unde ești, spuse bătrânul.

— Sunt român, but visiting, se grăbi să adauge tânărul. Verișoara mea locuiește de câțiva ani aici, împreună cu soțul ei, și am venit s-o vizitez înainte să nască.

— I see, spuse bătrânul și bău din ceașca de ceai, după care îi întinse tânărului mâna și se prezentă. Sunt Harry Chapman și mă bucur să cunosc pe cineva din țara dadaismului și a lui Radu Lupu.

— Alexandru Predescu, spuse tânărul și-i strânse mâna, zâmbind.

— A, numele terminate în „escu” îmi sunt familiare: George Enescu, Eugen Ionescu, Dan Petrescu,

Ceașescu...

Tânărul râse.

— Nu sunt atât mirat de faptul că știți numele fotbalistului și pe-al dictatorului, cât mă bucur că-i cunoașteți pe ceilalți.

— Well, sunt pasionat de muzică și mă ocup cu literatura. Sunt profesor și scriitor, mai spuse bătrânul.

— Poate unul faimos, dar mă tem că nu mă pricep la literatură mai mult decât să înșir numele unor autori, cei mai mulți morți și pe care-i știe toată lumea.

De data asta cel care râse fu bătrânul.

— Cu ce te ocupi, Alexandru? Sper că nu te deranjează întrebările mele. I truly am a questioning spirit.

— Am terminat American Studies, altfel spus câte ceva din toate sau, mai bine zis, aproape nimic din mai multe: istorie, arte, politică... Nu mă întrebați însă de ce am ales să studiez asta. Poate pentru că acum câțiva ani era la modă și mulți dintre prietenii mei au ales la fel. Oricum, sigur e că nu știu la ce-o să-mi folosească...

— Poate în diplomatie, spuse bătrânul. Câți ani ai, Alexandru?

— Douăzeci și patru, spuse el spre amuzamentul bătrânului, care exclamă „Oh, dear God!”, după care îl întreabă:

— Pentru cât timp mai ești în Londra și ce alte muzee plănuiești să vizitezi?

— Am fost la Tate, am văzut Hyde Park, m-am plimbat pe Abbey Road, am ajuns chiar și la stadionul lui Arsenal... Mi-ar plăcea să merg la o cursă de cai, însă nu știu dacă mai am timp. Duminică plec.

— Abbey Road, repetă bătrânul. Întotdeauna sunt surprins de locurile pe care le vizitează turiștii. Aparent noi nu profităm suficient de orașul ăsta.

— What can I say, am crescut cu discurile rock ale unchiului meu, spuse tânărul. Așa am învățat câte ceva din limba engleză înainte s-o studiez în liceu, ascultând Beatles, Led Zeppelin, T. Rex, Queen... Am mers să văd și

Battersea Power Station.

— Nu știi de ce ai vrut să vezi o fabrică dezafectată la începutul anilor '80 și care era cât pe ce să fie demolată, as much as I remember, acum câțiva ani.

— O să rămână acolo pentru multă vreme, va fi... cum se spune, reconditioned?

Bătrânul încuviință din cap și tânărul continuă.

— Arhitectul clădirii a fost făcut Sir, iar fabrica a devenit o imagine-simbol după ce a apărut pe coperta unui album Pink Floyd inspirat, apropo, de cartea lui George Orwell, *Ferma animalelor*.

— Ei bine, asta îmi spune câte ceva, râse din nou Harry, sorbind ultima gură de ceai. Ascultă, Alexandru, continuă bătrânul, aș schimba infuzia de plante cu ceva fermentat din struguri, do you fancy Soho? Nu e departe de aici, putem merge pe jos. Știu un loc, aparent nu atât de faimos ca Battersea, but I would love chit-chating more with you. Ești invitatul meu. Iar pe drum putem afla dacă în acest weekend sunt programate curse de cai.

— Ar fi grozav, domnule Chapman.

— Fii bun, te rog, și spune-mi Harry, iar eu o să-ți spun Alexander.

— Great, zâmbi tânărul și sorbi pentru ultima dată din ceașca de cafea.

Cei doi ieșiră din cafeneaua Academiei Regale de Arte și se îndreptară cu pași liniștiți pe Brewer Street.

Pe drum, bătrânul Chapman îl întrebă de ce vrea atât de mult să vadă o cursă de cai. El nu fusese niciodată pe un hipodrom. Alexandru îi povesti că bunicul lui avusese un cal pe care regimul comunist, în timpul naționalizării din anii '50, i-l confiscase împreună cu loturile de pășune. Bunicul îi vorbise tot timpul despre acel cal ca despre cel mai de preț lucru din viața lui.

— Care era numele calului? îl întrebă bătrânul.

— Suru, care înseamnă „grey”. Părul lui avea culoarea părului tău, mai spuse tânărul și râseră amândoi.

Așteptau la semaforul intersecției cu Lexington

Street. Alexandru citi înscrisul de pe asfalt: „Look Right”.

— Când au venit la putere, comuniștii au trimis la abatoare o jumătate de milion de cai. Voiau să tehnologizeze muncile agricole pentru a demonstra superioritatea noii societăți.

— Nu m-am gândit că și caii au fost victime ale istoriei, spuse bătrânul, în momentul în care în fața lor apăru o agenție de pariuri.

— Dacă stai să te gândești, caii *au făcut* istoria premodernă, spuse Alexandru, lăsându-l pe Harry să intre primul în agenție.

Spre norocul tânărului, chiar a doua zi aveau loc mai multe curse de cai, la Fakenham, Sandown, Lingfield și în alte câteva locuri, iar la Newbury, hipodromul situat cel mai aproape, se ținea o sesiune restantă și intrarea era liberă. Bătrânul se interesă cum se putea ajunge la Newbury și primi un flyer cu programul curselor.

— Ești un tânăr norocos, căci biletul de intrare te-ar fi costat 40 de lire. Așa, poți să pariezi banii ăștia și, cine știe, poate vei descoperi că norocul tău e chiar mai mare, spuse bătrânul.

— Trebuie să fie un sport care să-ți placă și ție, Harry, spuse tânărul odată ce ajunseră din nou pe trotuar.

— Eram copil când am ascultat la radio transmisia unui meci de tenis, începu bătrânul. Tata juca popice, dar până atunci nu văzusem încă pe nimeni jucând tenis. La școala noastră nu erau decât două terenuri, unul pentru fotbal, celălalt pentru cricket. I hate cricket, râse Harry. Trebuia să-l joc însă, căci făcea parte din programa școlară. Așadar, auzeam loviturile mingii, ascultam vocea spicherului care rostea cuvinte precum „forehand”, „deuce”, „tie-break” și nu înțelegeam despre ce e vorba. Unul dintre cuvinte, în special, mi-a atras atenția: „lob” pe care-l înțelegeam „love” și nu pricepeam ce legătură de afecțiune îi poate uni pe doi jucători angajați într-o competiție unul împotriva celuilalt, cu atât mai puțin de ce dintr-odată love însemna „zero”, adică „nimic”... Așa m-am îndrăgostit la radio de un sport încă dinainte de a-l vedea

jucat: intrigued by words.

— Trebuia să devii scriitor, zâmbi Alexandru.

— I suppose I had to. De mic am fost un ascultător curios al conversațiilor oamenilor mari. Încercam să aflu ce ascundeau de mine...

La următoarea intersecție, bătrânul păru ușor dezorientat și recunoscă că nu mai intrase de mult în Soho prin acea parte a cartierului. Căutau Dean Street și tânărul fu cel care, până la urmă, găsi strada pe mica hartă de buzunar pe care o avea cu el. Trecuseră de ea din neatenție.

— Dragul meu Alexander, fii bine-venit la French House, îi spuse bătrânul deschizând ușa pub-ului situat la parterul unei clădiri de cărămidă roșie și invitându-l pe el să intre primul.

Cei doi se așezară pe scaunele înalte de la tejgheaua barului, în dreptul unui bol cu măslina. Își aruncară hainele pe scaunul alăturat, iar tânărul puse rucsacul pe jos, lângă peretele îmbrăcat în lambriuri de lemn.

Pub-ul era destul de mic, ceea ce îi dădea un aer familiar și intim. Undeva în stânga se afla un separeu cu mese unde se putea lua și o gustare. Pereții erau tapetați de sus până jos cu fotografii înrămate reprezentând sportivi, actori de film, actrițe de cabaret și de music-hall sau scriitori. Unele fotografii erau semnate, iar din loc în loc se vedea și câte o pagină de manuscris. Pe peretele din spatele tejghelei, în mijlocul căreia se aflau câteva manete pentru berea la halbă, se înălțau rafturi cu sticle de băuturi spirtoase, iar de-o parte și de alta, se vedeau câteva tăblițe pe care erau scrise cu creta prețurile și ofertele speciale. Pe una din ele era un anunț: „In the interest of serious drinking and good conversation please DON'T use your mobile in the french”.

Pe tejghea se mai aflau câteva carafe cu apă, un coș cu lămâi verzi și, într-un colț, suportul cu sticle de vin. Bătrânul ceru meniul cu vinuri, dar, când barmanița se apropie de ei, tânărul comandă un gin.

— Oh, no, not that bloody gin, protestă Harry.

În cele din urmă, tânărul ceru o bere Old Peculier, iar bătrânul un pahar cu vin alb.

— Pentru cai, spuse Harry, ridicând paharul.

— Pentru cărți, spuse și Alexandru cu sticla de bere în mână.

Ciocniră râzând, iar după ce băură tânărul scoase pe tejghea o carte de vizită pe care o citi amuzat cu voce tare: „Madame Mimi. Young experienced dominatrix for professional gentlemen. Phone no...”.

— Oh, dear God! De unde ai asta? întrebă Harry.

— De pe stradă, râse tânărul. Suvenir, adăugă el, după care îi arătă în spatele lui un bărbat care semăna leit cu John Lennon.

Bărbatul purta părul lung precum cântărețul și avea o pereche de ochelari rotunzi identică. Observându-se studiat, ridică paharul spre ei.

— Știi ce e ciudat? spuse Alexandru. E mult mai bătrân, are o vârstă pe care Lennon n-a atins-o niciodată. Îmi dă fiori.

— Then stop staring! îi spuse Harry. Privește-l pe barmanul din partea cealaltă a tejghelei. Ai auzit de James Joyce? Trebuie măcar să fi auzit de el. *Acela* e James Joyce și, crede-mă, dragul meu Alexander, asta *chiar* înseamnă ceva.

— Pentru un scriitor, e ciudat cum subestimezi puterea culturii pop. Am citit undeva că cele mai mari venituri din export ale Angliei le-a adus Beatles... Ție ce muzică îți place? Îți place muzica măcar?

— Firește că-mi place muzica, what a silly question! Îmi place Bach, îmi plac Brahms, Bartók, îmi place Mendelssohn... Nu trece o singură zi fără să ascult Schubert, și bătrânul începu să cânte ușor mimând un ton baritonal:

Wunderlicher Alter, soll ich mit dir geh'n? Willst zu meinen Liedern deine Leier dreh'n?

Tânărul zâmbi, îl lăsă să termine, apoi îi răspunse

cântând pe același ton:

You are only coming through in waves. Your lips move but I can't hear what you're saying...

— Oh, fuck off! râse bătrânul și ciocniră din nou.

Pe măsură ce afară se întuneca, pub-ul se aglomera, iar ei se văzură nevoiți să-și ridice hainele de pe scaunul de lângă. Nou-veniții rămâneau în picioare sau își luau de băut de la bar și ieșeau în stradă, uneori conversând prin ferestrele deschise sub cele trei copertine vopsite în albastru.

Mai cerură un rând când apăru un prieten de-al lui Harry și cei doi schimbă câteva vorbe. La plecare, acesta scoase un mic aparat de fotografiat din buzunar și îi poză întorși cu spatele la bar.

— So, care-i povestea pub-ului ăstuia? întrebă Alexandru.

— L-a deschis un neamț pe la începutul secolului, dar cred că numele e mai recent, a început Harry. În timpul războiului, De Gaulle s-a refugiat la Londra și aici a scris discursul de după capitularea Franței. Poate atunci și-a luat numele acesta. Anyway, în vremurile lui bune era considerat un pub al boemei artistice. Apare și-ntr-un roman al lui Graham Greene, iar bețivanul de Dylan Thomas și-a uitat aici un manuscris sub un scaun. Pe atunci era plin de bețivi celebri, acum sunt doar bețivi, râse bătrânul. Lowry, Bacon, Freud, Lucian Freud, și alții găseau că aici, sub stindardul Franței, e locul perfect să-ți bei mințile...

— Ce fel de cărți scrii? întrebă Alexandru după un moment de tăcere.

— Nu ești interesat de asta cu adevărat, spuse Harry, dar tânărul protestă. Well, mama povestea tuturor că am stat mereu cu nasul în cărți. Când exageram cu ceva îmi spunea „The Professor” pentru că părea că le știu pe toate și mă exprimam ca atare. În școală am avut un prieten foarte bun, Leo, el mi-a făcut cadou primele cărți. Erau două și ambele despre un elefant pe nume Babar. Le-am

devorat.

— Eu nu-mi amintesc să fi făcut altceva în copilărie decât să joc fotbal și să fac trafic cu casete audio pe care înregistram albume rock, spuse Alexandru și luă câteva măsline din bolul de pe tejghea.

— Când eram tânăr am scris o carte despre bătrânețe, continuă bătrânul. As a matter of fact, mulți scriitori, tineri fiind, și-au început cariera astfel. Iar ultimele mele romane sunt despre adolescență, când teatrul era lumea mea magică. Știi, când aveam 15 ani l-am jucat, într-o piesă shakespeareană pusă în scenă în școală, pe Henry al IV-lea, iar acum, la 70 de ani, beau într-un pub din Soho cu un tânăr din Est de 24 de ani, spuse Harry melancolic.

Alexandru tăcu. Bătrânul mai luă o gură de vin, după care continuă, însă pe un alt ton.

— Prin anii '60 l-am cunoscut pe Wilfred Granger – nu știu de ce-ți spun ție toate astea, zâmbi el –, anyway, era genul de regizor de teatru pentru care s-a inventat termenul „nonconformism”. Am jucat într-o dramatizare după *Macbeth* în care cele trei vrăjitoare – la Shakespeare apar mereu fantome, spirite ale oamenilor morți și vrăjitoare –, ei bine, vrăjitoarele alea fuseseră înlocuite cu trei călugări, râse din nou Harry. Pe cel de-al treilea călugăr l-am jucat eu, imaginează-ți! The show was widely controversial. Îmi amintesc că după repetiții veneam aici să bem și Wilf ne ținea teorii despre cum o să schimbe el fața teatrului. Și cred că, într-un fel, a reușit. Mai ales după ce s-a retras, râse Harry.

— Mie, dintre toate artele, începuse tânărul, teatrul îmi place cel mai puțin. Nu știu, poate din cauza costumelor, a machiajului, a decorurilor, a felului în care actorii își declamă rolurile, totul mi se pare ușor morbid. Convenția... Mi-e greu să urmăresc piesa pentru că nu-mi pot scoate din minte faptul că actorii revin, *trebuie* să revină la propria viață după ce-și termină rolurile.

— There's life and there's life! zâmbi Harry. Mama mea obișnuia să folosească acest tip de frază adaptabilă

pentru a diferenția între normal și anormal, între adecvat și nepotrivit...

Bătrânul mai ceru un pahar de vin, apoi continuă pe un ton vesel:

— În primul meu rol, înainte de a-l interpreta pe Henry al IV-lea, am fost pus să joc rolul unui personaj feminin dintr-un roman de Jane Austen pe care cineva din echipa dramatică a școlii avusese ideea nefericită de a-l pune în scenă...

— Am citit undeva că Salman Rushdie a interpretat în adolescență rolul unei statui care prindea viață chiar într-o piesă de Ionescu.

— Oh, I can't stand the guy! A devenit atât de faimos datorită condamnării la moarte... That bloody Ayatollah!

Alexandru râse în timp ce lua ultimele măsline din bol, după care spuse:

— Când eram la grădiniță, la serbarea de sfârșit de an l-am interpretat pe vânător într-o scenetă după *Scufița Roșie*... Cred că am cântat și un cântecel, dacă-mi amintesc bine. Mama îmi făcuse rost chiar de o pălărie verde with a peacock feather.

— Pheasant feather, îl corectă bătrânul. Trebuie că arătai chipeș.

— I suppose I did. Îmi făcusem o prietenă de la grupa mijlocie care-mi cerea să-i dau guma mea de mestecat direct din gură.

Harry râse zgomotos.

— Unui prieten de-al meu i-a venit la un moment dat ideea de a scrie o piesă de teatru cu sora lui Hamlet în rolul principal care avea o aventură amoroasă cu Ophelia. Wilf ar fi regizat piesa dacă ar fi fost terminată, dar prietenul meu a abandonat-o. Spunea că nu-i ies rimele, râse Harry.

Afară se întunecase când bătrânul ceru nota de plată.

— Alexander, ce zici, îți place mâncarea italiană? Sigur că-ți place, doar ai sânge de latin, zâmbi Harry. Hai să mâncăm la restaurantul meu favorit, o să-ți placă Massimiliano. S-a născut la Roma și o să fie încântat să-i

prezintă un român.

Harry scoase portofelul și plăti înainte ca Alexandru să poată spune ceva.

Leșiră în stradă și făcură câțiva pași până pe Shaftesbury Avenue, unde bătrânul opri un black cab.

— Barnes Bridge, ceru el șoferului, imediat ce Alexandru închise portiera.

Cu fațada de lemn și ferestre cu perdele deasupra cărora atârna o copertină cu dungi alb-albastre, restaurantul italian arăta modest, impresie care nu era contrazisă de interior. Câteva mese mici, de câte două persoane, erau aliniate de-a lungul unei canapele de piele neagră, sub un perete de oglindă în care se reflectau gravurile cu schițe arhitecturale înrămate și agățate pe tapetul maroniu al peretului opus. Pe fiecare masă acoperită cu o pânză albă simplă se afla câte un mic ghiveci cu flori. Mocheta se decolorase ușor pe mijloc.

Câteva mese erau ocupate când cei doi intrară.

— Harry, credeam că ai murit și n-am fost chemat să-ți pregătesc bufetul recepției, îl întâmpină vesel și cu accent italian patronul restaurantului.

— Iar ai început să bei de dimineață, Massimiliano? îl îmbrățișă bătrânul.

— Asta pentru că am simțit că o să vii în seara asta, bătrân neputincios! Abia mai pășești. Câte luni mai ai până la centenar?

— Sunt doar cu zece ani mai tânăr decât tine, îi răspunse Harry, apoi se întoarse către tânăr și-l prezentă:

— El este Alexander Petrescu, noul meu prieten din România.

Tânărul nu-l corectă și întinse mâna către Massimiliano, care i se adresă cu exagerată politețe:

— Massimiliano este încântat să cunoască pe cineva din țara lui Panait Istrati.

— This lucky boy knows next to nothing despre literatură, interveni Harry. Este însă un iubitor de cai, mâine merge la Newbury...

— Massimiliano iubește caii și te asigură că în restaurantul lui nobody cooks horse meat, dar îți poate recomanda a horseradish side salad, zâmbi italianul.

Tânărul zâmbi și el, lăsă rucsacul jos și se așeză la masa aleasă de Harry, care se dezbrăcase deja de haină și o aranja în spatele lui pe canapea.

Îmbrăcat într-un costum închis la culoare, cu o cămașă albă, fără cravată, italianul era un bărbat înalt, cu ten măsliniu și cu chelie, și purta o pereche de ochelari pe care o tot dădea jos în timp ce vorbea. Le aduse meniurile și plecă, dar cei doi nu apucară să le deschidă. Lângă masa lor apăru un bărbat roșcat, purtând șorț și un coif de hârtie.

— Well, good evening, Mr. Chapman! Am venit doar să vă spun că este o mare onoare să gătesc pentru matusalemi ca dumneavoastră în această seară, dar, continuă bucătarul cu un accent slav apăsător, vreau să fiți conștient și de faptul că aș fi preferat să plec acasă mai devreme s-o urmăresc pe Legia Varșovia jucând în primul tur al Champions League.

— Dragul meu Nowak, o să regret întotdeauna eșecul germanilor, îi răspunse Harry. Începuseră atât de bine...

Cei doi bărbați râseră, iar bătrânul îi strânse mâna și continuă:

— El este Alexander Petrescu, prietenul meu român și fostul tău vecin din blocul comunist.

Alexandru dădu din cap zâmbind, iar bucătarul le recomandă felul special al serii: agnello gratinato. Sau „roast best end of lamb, mustard-mint sauce & pecorino, with roasted potatoes & peperonata”, cum citi Alexandru în meniu după ce bucătarul se retrase. Harry îi povesti că Massimiliano aproape îl adoptase pe Nowak, „imigrant ca și el”, învățându-l tot ce știa. Îi cedase treptat bucătăria, iar acum italianul nu mai gătea decât la ocazii speciale.

— Întotdeauna am suspectat că bunăvoința lui Massimiliano față de Nowak are legătură cu pasiunea lui pentru cărțile lui Joseph Conrad.

Când Massimiliano reveni, Harry îl rugă să le

recomande „un vin bun”.

— Toate vinurile mele sunt bune. Întrebarea e câți bani ești dispus să cheltuiești pentru un vin, spuse italianul scoțându-și ochelarii.

— Nu fi vulgar, spuse Harry.

— Banii nu sunt vulgari, proasta lor folosire este, îi aruncă italianul, care plecă și se întoarse cu o sticlă de Insoglio del Cinghiale.

— Un vin superior ca invitații și pentru care o să iau în calcul, asta în funcție și de restul consumației, un mic discount, mai spuse Massimiliano zâmbind.

— Molto grazie, aplecă Harry capul în semn de mulțumire.

Italianul le turnă vinul în pahare, iar chelnerița apăru cu o carafă de apă.

Cu meniul în mână, Alexandru îi spuse lui Harry, cu oarecare jenă, că nu are prea mulți bani la el și că se gândește să comande totuși stuzzichini. Bătrânul zâmbi, îi puse mâna pe braț și îi spuse că trebuie neapărat să guste felul special gătit de Nowak. Ciocniră.

— You'll love this... începu Harry care îi povesti cum petrecuse, în urmă cu un an, seara de Anul Nou chiar în acel restaurant. La una dintre mesele vecine se afla Bryan Ferry („I suppose a pop culture worm like you knows the guy”) însoțit de o cântăreață al cărei nume nu și-l amintea și care, la un moment dat, a cântat pentru cei din restaurant un cântec tradițional scoțian. Alexandru nu părea convins de autenticitatea poveștii și îl bănuî pe bătrân că-l tachinează, dar când Massimiliano veni să întrebe cum le place vinul, Harry îl rugă să le spună numele cântăreței.

— Cyndi *Loper*. Terrific gal! E-adevărat, la Massimiliano mănâncă multe vedete: Simon Le Bon, Boris Becker, Nick Mason, tipul de la Simply Red... O dată a venit și Peter Gabriel, a închiriat tot restaurantul, mai spuse italianul, dar fără emfază, ca și cum asta ar fi fost o informație oarecare. Andrew Lloyd Webber, care, apropo, are un cal înscris în cursele din Dubai, și el mai cinează

aici, spuse italianul scoțându-și din nou ochelarii.

— Nick Mason, repetă tânărul ca pentru sine.

Harry îi făcu semn chelneriței și, după ce schimbă cu ea câteva amabilități, comandă pentru început frittelle și două porții de agnello gratinato.

Massimiliano se întoarce cu o carte de Italo Svevo pe care i-o returnă lui Harry și cei doi începură o discuție literară. Alexandru se ridică de la masă să privească de aproape cele câteva recenzii și diplome de excelență primite de restaurantul Fiume și fotografiile înrămate în spatele biroului italianului, situat pe un scurt coridor înainte de intrarea în bucătărie. Pe perete se mai afla înrămat un autograf, iar la mijloc, pe o foaie de hârtie lipită cu scotch, Alexandru citi: „The use of the word RECESSION is NOT ALLOWED on these premises. Go & bore somebody else!”.

Când se întoarce, Alexandru zări la colțul canapelei un teanc de cărți deasupra căruia se afla un roman cu numele lui Harry pe copertă: *The Ship-Boy's Eyes*. Deschise cartea exact la autograful pentru Massimiliano, dar continuă să o răsfoiască. Citi și restul numelor de autori de pe cotorul cărților – Leopardi, Joseph Roth, A.A. Gill, Camus, Seamus Heaney –, dar nu mai găsi vreun alt roman de-al lui Harry.

Întors la masă, îl întrebă pe Massimiliano al cui era autograful înrămat pe perete.

— Sandro Mazzola, marele jucător al lui Internazionale din anii '60, îi spuse italianul, care preluă farfuriile cu frittelle din mâinile chelneriței și le așează el însuși pe masă în fața celor doi.

— Am un banc bun pentru voi, anunță Harry lovind ușor masa cu palma.

Massimiliano trase un scaun de la masa vecină și se așează lângă ei.

— Un bătrân evreu avea o fiică urâtă și puțin schioapă pe care nu reușea să o mărite, începu Harry. Într-o zi, l-a luat deoparte pe unul dintre angajații lui, cel mai frumos, mai harnic și mai de viitor dintre toți tinerii care

lucrau pentru el. „Tinere – îi spuse el –, o știi pe fiica mea. She's not some kind of beauty după care să întorci capul pe stradă, iar dacă o privești atent vei observa că și schioapătă puțin. În schimb, te asigur că are o mare calitate, iar această mare calitate constă într-un vagin cât o monedă de 5 pence. Dacă te căsătorești cu ea, îți construiesc o casă unde să locuiți împreună și îți cedez și jumătate din afacerea mea. Would you consider my offer?”

Harry se opri pentru a lua o gură din paharul de vin și pentru a savura privirile nerăbdătoare ale celor doi. Își drese glasul și continuă:

— Tânărul cântări cu atenție vorbele bătrânului evreu și-i răspunse: „O știu pe fiica ta și, într-adevăr, nu găsești niciun motiv să întorci capul după ea pe stradă, iar schiopătatul ei îți sare în ochi at the very first sight, dar un vagin nu mai mare decât o monedă de 5 pence, well, I must admit that's something to dream about! Așa că apreciez oferta și sunt gata să mă căsătoresc cu fiica ta”. Cei doi bărbați își strânseseră mâinile și nunta fu anunțată, mai spuse Harry, care se opri din nou pentru o altă gură de vin.

— A doua zi dimineata, după noaptea nunții, tânărul veni la socrul său și-i vorbi în a bitter voice: „Nu vreau să mă înțelegi greșit, dar trebuie să-ți spun că fiica ta are un vagin rather large, cam de mărimea unei monede de 2 lire, dacă estimarea mea este corectă. Nu așa ne-a fost înțelegerea!”. Bătrânul evreu îl lăsă să vorbească, după care îi răspunse indignat: „Tinere, ți-am dat cuvântul meu că-ți voi construi o casă și că vei primi jumătate din afacerea mea, iar tu te plângi pentru o diferență de o liră și 95 pence?”.

Bărbații izbucniră în râs, făcându-i pe clienții de la celelalte mese să se întoarcă spre ei.

— Well, Harry, doar tu poți aprecia cu adevărat importanța unei asemenea diferențe! îi făcu italianul cu ochiul.

— I suppose I do, râse Harry.

Massimiliano se îndepărtă și îi lăsă pe cei doi singuri.

— Dacă nu sunt *eu* prea indiscret de data aceasta, ai venit aici singur în seara de Anul Nou? îl întrebă Alexandru.

— O, nu, nu. Împreună cu Graham, partenerul meu.

— De... afaceri?

— De viață, zâmbi bătrânul și-l privi atent pe Alexandru, care nu părea surprins. Dar tu, young Alexander? Tu cu cine îți petreci revelioanele?

— Anul trecut am fost la Barcelona cu iubita mea de atunci. Voiam amândoi un An Nou la temperatura primăverii. Dacă am fi rămas împreună, probabil că tatăl ei mi-ar fi oferit jumătate din afacere, zâmbi Alexandru, dar câteva luni mai târziu am crezut că o altă fată mă va face happier than I already was. În cele din urmă am sfârșit singur, disprețuit de amândouă și, mai rău, dezamăgit de mine însumi. Iluzia că aş putea avea mai mult cu altcineva decât aveam deja cu cineva... Pentru că nu de-asta părăsim!? Crezând că o altă persoană, una singură, ne va oferi tot ce ne lipsește, right?!

— You already know too much, zâmbi bătrânul. Dragostea care rezistă e o chestiune de noroc, o să te convingi de asta, dar ești încă tânăr, încă foarte tânăr, and this is your season, follow the prey, hunt and mate, and make sure you enjoy the endless heart disappointments about to come. Cum a zis un poet victorian al cărui nume s-a pierdut, continuă bătrânul: „*True hearts have eyes and ears, no tongues to speak/ They hear and see, and sigh, and then they break*”. O să mai suferi și va fi, mă tem, din aceleași cauze. Inima nu se poate educa.

— Voi aveți necazuri în dragoste? întrebă Alexandru cu o naivitate care-l făcu pe Harry să râdă zgomotos.

— Probabil și mai mari. O vreme, o vreme mult prea îndelungată, am locuit împreună cu un bărbat violent și alcoolic, cu care am rămas din inerție și milă. Bănuiesc însă că mi-era frică să rămân singur. He was always there, chiar dacă plutea într-o sticlă fără niciun mesaj. Moartea lui de fapt m-a eliberat...

Dar asta se întâmplase cu mult timp în urmă, mai

spuse bătrânul, care umplu paharele cu vin, apoi îi povesti câte ceva despre călătoriile lui la Paris, despre anii petrecuți în Minnesota, unde fusese profesor invitat la universitatea de acolo, despre cât de mult iubea Italia și cum se îndrăgostise iremediabil de Florența, unde spera să mai ajungă „before... you know!”.

Chelnerița, care luase între timp farfuriile aperitivelor, aduse cele două porții de agnello gratinato și le turnă vin în pahare.

Bătrânul nu mai continuă, în schimb îl întrebă pe Alexandru despre părinții lui și tânărul îi povesti cum crescuse fără tată, care murise într-un accident pe când el avea doar câțiva ani - „I barely remember him, you know!?” -, că unchiul lui dinspre mamă fusese un înlocuitor perfect, dar îl pierduse și pe acesta din cauza unui cancer care avansase rapid. Verișoara pe care venise s-o viziteze la Londra era fiica lui.

— Mi-au mai rămas de la el picupul și discurile de vinil, pe care le mai ascult și acum, când mi se face dor de el. M-am dus să văd Abbey Road și Battersea și pentru el, mai spuse Alexandru pe un ton melancolic. Doar că-mi lipsesc discuțiile noastre, tânjesc după vocea lui care nu s-a păstrat pe nicio înregistrare. Ar fi fost atât de simplu... Uneori mă simt vinovat pentru că-mi lipsește mai mult el decât îmi lipsește tata. Verișoara mea este tot ce mi-a mai rămas de la el. She smells like him.

Cei doi mâncară în liniște o vreme, lăudând talentul bucătarului polonez, când Massimiliano se apropie și-l întrebă pe Harry dacă mai vor o sticlă de vin. Bătrânul era nehotărât, iar italianul îi spuse să nu se grăbească, poate l-ar ajuta să se decidă dacă ar recita un poem.

— Știi, bătrânul tău Harry are o bibliotecă întreagă de poezie aici, și-și atinse cu degetul arătător tâmpla. Mintea lui este un tomat de poezie, orice fel de poezie, sonete, piese de teatru, ghicitori, egloge, you name it! - râse italianul.

Harry nu se lăsă rugat. Se șterse cu șervetul, împinse farfuria într-o parte și pentru câteva clipe privi în gol.

— Massimiliano, caro mio, acest poem a fost scris de un domn al cărui nume nu s-a pierdut, ca al multor altora, în negura istoriei. Domnul Googe a publicat toată viața lui o singură carte de versuri, din care jumătate erau epitafuri. Poemul, pe care ți-l și dedic, goes like this – și Harry își dresе glasul, după care declamă rostind rar cuvintele:

Give money me, take friendship whoso list, For friends are gone come once adversity, When money yet remaineth safe in chest, That quickly can thee bring from misery; Fair face show friends when riches do abound, Come time of proof, farewell, they must away; Believe me well, they are not to be found If God but send thee once a lowering day...

Harry făcu o scurtă pauză pentru a-și aminti finalul și reluă poemul:

Gold never starts aside, but in distress, Finds ways enough to ease thine heaviness.

Cei doi aplaudară, iar Alexandru comentă:

— N-am înțeles nici jumătate, dar e foarte frumos. Ai o voce și o dicție plăcute. Actor ar fi trebuit să te faci.

Massimiliano râse, iar Harry strănută.

— Ai nevoie de un șervețel parfumat? spuse italianul, desprinzându-și ochelarii de pe nas. Sper că nu ești pe moarte sau, și mai rău, te pregătești să dai colțul aici. Nu mi-aș dori o asemenea reclamă. Mă va costa bani, mulți bani, să-mi revin.

— Fear not, my beloved friends! Am prieteni mai în vârstă decât voi amândoi la un loc, spuse Harry.

— Tu nu ai prieteni, ai doar iubiți, spuse italianul.

— Oh, fuck off! Știi prea bine că cei mai mulți prieteni ai mei sunt femei, spuse Harry și bărbații râseră din nou.

Massimiliano îi lăsa din nou singuri, iar Alexandru îl întrebă dacă e adevărat că știe multe poeme „by heart”.

— Oh, yes, yes, confirmă bătrânul cu mândrie, sunt

ceea ce unii ar putea numi a fanatic blinded by the discreet charm of the memory. Aveam treisprezece ani când un profesor mi-a oferit un caiet în care am început să copiez poemele elisabetane care-mi plăceau sau care mă intrigau prin cuvintele lor. Joyce, care memora poeme și de câte cinci sute de versuri, spunea că ăsta nu e un semn de inteligență, dar e un lucru foarte folositor. Avea dreptate. Chiar și după ce am terminat-o cu teatrul, memoria s-a dovedit a-mi fi un prieten de nădejde, iar poezia nu m-a lăsat niciodată lost for words.

— Eu țin minte doar lucrurile pe care nu ajung să le reproduc niciodată.

— That's poetry, zâmbi Harry, care observă că se făcuse târziu și-l întrebă pe tânăr unde locuiește verișoara lui.

— În Dagenham, spuse Alexandru.

— Oh, dear God! exclamă bătrânul. Chiar dacă vei găsi un autobuz de noapte, tot îți va lua o veșnicie să ajungi acolo. Și la ora asta, pe autobuze... Ne-am luat cu poveștile, trebuia să te întreb mai devreme, spuse Harry, după care îl strigă pe italian.

— Massimiliano, vieni qua, ti prego! Tânărul acesta trebuie să ajungă în nenorocitul de Dagenham.

— A questa ora!? Nu, nu trebuie, îi răspunse italianul de la biroul lui. Mai bine îl iei la tine acasă.

Tânărul nu știa ce să zică, scosese harta cu liniile de transport în comun și căuta Barnes Bridge să vadă cât are de străbătut până la casa verișoarei.

— Ascultă, Alexander, mâine vrei să mergi la Newbury, right!? spuse bătrânul scoțând din buzunarul hainei flyer-ul primit la agenția de pariuri. Va trebui să ajungi mai întâi în Paddington Station ca să iei trenul de 10:18, spuse el citind din flyer, iar eu stau în Hammersmith, adică aici, și îi arată cu degetul pe hartă unde era, adică la doar câteva stații de Paddington. Massimiliano are dreptate, poți rămâne la mine peste noapte și mâine-dimineață nu trebuie să traversezi toată Londra, de la Dagenham, și făcu o pauză pentru a pune

corect degetul pe hartă, tocmai până la Paddington, și merse cu degetul pe traseul care se întindea de la un capăt la altul al hărții.

Alexandru privi atent cele două puncte îndepărtate și dădu tăcut din cap.

— Va trebui să o sun mai întâi pe verișoara mea, spuse el și se ridică de la masă.

Alexandru străbătu restaurantul înspre ieșire, scoase telefonul mobil din buzunar și se opri în stradă, în dreptul ferestrei, unde butonă de câteva ori și duse aparatul la ureche.

La întoarcere, Harry îl întrebă din priviri ce hotărâse.

— I-am spus că m-am întâlnit la muzeu cu un old friend și că rămân la el peste noapte, zâmbi el. Sigur nu deranjez prea tare!? Graham?

— No, no, don't be silly! And besides, Graham e plecat de pe insulă până la sfârșitul lunii.

Harry bău ultima gură de vin din pahar, se ridică și dispăru în bucătărie, unde Alexandru îl auzi râzând împreună cu Nowak. Se întoarse împreună cu Massimiliano, care ținea în mână o farfurioară pe care se afla nota de plată.

— Cum de ești atât de slab? îl întrebă italianul pe Alexandru, în timp ce bătrânul număra banii.

— That's because I drink more than I eat and I fuck more than I sleep - I guess, spuse Alexandru.

— Ai auzit Harry? ăsta ar putea fi epitaful tău, râse Massimiliano, care-și dădu jos ochelarii de pe nas.

— Well, am fost și eu odată la fel de slab. Imediat după moartea tatălui meu, când eram chiar mai tânăr decât tine, Alexander, am simțit brusc nevoia de a pleca de-acasă în fiecare seară. Mă plimbam ore în șir around and about. Eram deodată atras să ies din cartier și să merg, să merg beyond the familiar, spre disperarea sărmanei mele mame îngrijorate de hoinăreala mea pe întuneric, prin locuri îndepărtate de casă și nesigure. A fost felul meu ciudat de a purta doliu după tata, cel puțin așa a conchis ea. Anyway, un an de zile cât a durat

plimbatul meu compulsiv pierdusem câteva kilograme bune. Moartea are felul ei de a te aduce în formă, one shape or another, râse Harry, care bău din paharul de apă.

Massimiliano și Alexandru tăceau.

— Adevărul e că, dacă trăiești suficient de mult, excesele se retrag în fantezie, be prepared, Alexander! mai spuse Harry, care se ridicase deja de la masă și dădea noroc cu Massimiliano.

Alexandru îi strânse și el mâna italianului. Cei doi îi laudară mâncarea, mai spuseră câteva cuvinte de adio și ieșiră din restaurant. Silueta neagră a taxiului apăru în scurt timp dinspre pod.

— Apropo, știi pentru ce e cunoscut Dagenham? îl întreabă Harry în timp ce taxiul rula pe lângă un parc.

— „Leagănul feminismului britanic”, zâmbi Alexandru.

— This you know, râse bătrânul.

— Am o prietenă care a terminat studii feministe și m-a pus să văd filmul, spuse Alexandru. Pentru că există și un film despre Dagenham. Într-una din serile trecute am intrat cu soțul verișoarei mele să bem o bere într-un pub de acolo, iar pereții erau acoperiți cu portretele acelor doamne.

— You call that bunch of old smelly hairy sour cunts ladies!? râse din nou Harry.

— Sunt sigur că *doamnele* ar fi apreciat cum se cuvine piesa cu sora lui Hamlet, spuse Alexandru.

Mașina opri pe o stradă cu mai multe case de cărămidă roșie. Casele erau identice, doar că unele dintre fațade fuseseră vopsite în alb, iar ușile de la intrare aveau fiecare altă culoare.

Intrară pe o porțiță și înaintară câțiva pași pe o alee de mozaic printre câțiva arbuști.

Harry aprinse luminile și îi făcu semn să urce la etaj pe scara de la capătul holului, iar tânărul se găsi deodată într-un mare living, cu draperii la ferestrele înalte și cu două fotolii și o canapea dispuse în mijloc în jurul unei

măsuțe de lemn masiv pe care zăceau teancuri de cărți. Într-un colț, pe un dulap, se afla televizorul, deasupra căruia, pe mai multe rafturi, erau așezate zeci de casete VHS și DVD-uri. Câteva, în ediții cartonate de ziar, erau scoase deoparte și tânărul silabisia numele lor: *To Be or Not to Be*, *Closely Observed Trains*, *Saturday Island*, *Volver...*

La mijlocul peretelui se afla un șemineu, deasupra căruia era prinsă până sus în tavan o oglindă. De la un capăt la celălalt al policioarei șemineului se aflau mai multe fotografii înrămate, felicitări și ilustrate cu reproduceri de artă sau portrete alb-negru de scriitori. În partea opusă, pe un dulap geamăn celui în care fusese încadrat televizorul, se găsea un sistem audio deasupra căruia se aflau mai multe rafturi încărcate cu CD-uri. Două turnuri de carcase se înălțau direct de pe podea până aproape de marginea de sus a dulapului. Pereții erau acoperiți cu tablouri de diverse mărimi și cu multe icoane. Într-un colț, dispuse într-un cadru de sticlă, câteva zeci de cuțite de bucătărie cu mâner de os alb compuneau în mănunchi forma ascuțită și ușor curbată a doi colți de fildeș.

Alexandru își lăsă haina și rucsacul pe canapea și se apropie de rafturile cu CD-uri citind numele compozitorilor, dintre care pe unii bătrânul îi menționase deja. Observă că jumătate de raft conținea numai Schubert și un box set cu Dinu Lipatti. Pe unul singur dintre rafturi nu se găsea muzică clasică, iar Alexandru zâmbi citind câteva nume: Cole Porter, Billie Holiday, Nina Simone, The Mamas and The Papas, Rufus Wainwright...

Alexandru apăsă butonul play al sistemului audio, iar în casă se răspândi o muzică liniștitoare.

— Zilele astea am ascultat mult cantatele lui Bach, iar ceea ce auzi acum este mezzosoprana Lorraine Hunt Lieberson, spuse Harry, care apăruse cu o sticlă de vin și cu două pahare pe care le lăsă pe măsuta de lemn din dreptul canapelei.

Bătrânul ridică o parte din reviste și scoase de sub ele un tirbușon pe care i-l întinse lui Alexandru. Printre

picioarele lui Harry apăru o pisică de un gri întunecat.

— My dear Alexander, fă cunoștință cu adevărata stăpână a acestei respectabile case: Lady Puss.

Tânărul se aplecă să o mângâie, iar pisica își ridică bărbia, dezvăluind o pată albă.

— Am ținut pisici dintotdeauna și le-am dat nume din cărți, dar acesteia, și arată cu mâna înspre pisică, Graham a vrut să-i spunem by its name.

Tânărul se așază pe unul dintre fotoliile din jurul mesei și desfăcu sticla de vin. În timp ce turna în pahare, bătrânul începu să-i povestească despre mezzosoprana pasionată de lucrările baroce, în special de Bach și Händel, și care murise în urmă cu câțiva ani de cancer la sân.

O vreme ascultară în liniște vocea femeii concurată doar de torsul pisicii, pe care tânărul o luase între timp în brațe.

— You know, Alexander, începu bătrânul pe un ton calm, într-un anume fel știu cum e să crești fără tată. Tatăl meu a luptat pe frontul din Franța în Primul Război Mondial, unde a fost și decorat, even twice, pentru acte de curaj, dar asta n-am aflat-o de la el, pentru că el nu vorbea cu mine niciodată. După moartea lui, a trebuit să fac cercetări să-i aflui trecutul. Nu l-am cunoscut și nici el nu m-a cunoscut pe mine. De câte ori îl văd la televizor pe Stan Laurel, și privi spre băiat să vadă dacă acesta știe despre cine vorbește, îmi amintesc de el și am senzația stranie că am crescut lângă un tată care, de fapt, doar a jucat rolul de tată, ca și cum dormitorul lui was nothing but a domestic wardrobe.

Harry se întinse și luă paharul de vin de pe masă.

— Cu mama, care era o fire capricioasă, continuă bătrânul, eu am fost cel care a cedat. Nu ne-am înțeles cu ea, nici eu, nici sora mea, Jessie, cu toate că am avut suficient timp la dispoziție: a murit la nouăzeci de ani. Afecțiunea ei pentru noi se manifesta cu predilecție în bucătărie, prin felul în care ne gătea, și în baie, prin preocuparea de a fi mereu bine spălați și curați. Eu am fost al doilea născut și am venit târziu, când mama avea

patruzeci de ani și probabil era prea bătrână pentru a mai oferi afecțiune maternă. Poate că teatrul, pe care l-am descoperit cu fascinație în adolescență, n-a fost atât o lume magică, cât un refugiu. Mă ascundeam de familia care nu mă căuta, I suppose.

Bătrânul se opri să ia o gură de vin, după care puse paharul înapoi pe masă. Chemă pisica în poala lui, iar aceasta veni dintr-o săritură și începu imediat să toarcă. Harry continuă în timp ce își trecea degetele prin blana pisicii.

— Cu unchii întotdeauna ai șansa unor relații mai normale, tocmai pentru că ei nu sunt responsabili în mod direct de tine, te iubesc și te lasă să-i iubești necondiționat. Mătușa Rose, sora mamei, era exact opusul ei. O adoram. Deborda de bună dispoziție, deși rămăsese nemăritată și era infirmieră la un azil, unde îngrijea bătrâni care aveau vârsta mea de acum... Tata mai fusese căsătorit și divorțase imediat după război. L-am auzit odată glumind că mai bine s-ar fi căsătorit cu Rose.

Alexandru se lungise în fotoliu și asculta cu paharul de vin într-o mână și cu dopul de plută al sticlei în cealaltă.

— Unchiul meu, care și el era o fire veselă, the soul of every party, a încurajat-o mereu pe mama „să-și refacă viața”, spuse și Alexandru după o vreme. Dar mama a preferat să nu se recăsătorească. La puțină vreme după ce m-am mutat la București, unde am făcut facultatea, a început să se vadă cu cineva, un bărbat discret și plăcut, cu o fică puțin mai mare decât mine dintr-o căsătorie anterioară. N-am ajuns să-l cunosc prea bine, dispare din preajma mamei de fiecare dată când ajung pe acasă. I-am spus mamei că nu mă deranjează prezența lui, dar ea neagă că el ar face-o intenționat, spune că pur și simplu muncește mult.

Între timp, Harry turnase vin în pahare și dădu să se ridice pentru a schimba CD-ul, dar renunță.

— M-ai întrebat mai devreme despre ce e vorba în cărțile mele, spuse el după ce fu sigur că Alexandru nu mai are de gând să continue. It's about fear. Cred că m-am

temut dintotdeauna să ajung în acel loc în care poate n-o să fiu pregătit. Sau împăcat. Sau demn. Și pot să-ți spun că începe devreme, mult prea devreme...

Alexandru îi urmărea buzele pătate de vin, când bătrânul făcu o pauză, privi undeva în sus ca și cum ar fi căutat ceva în propria memorie, apoi privirea i se învioră și rosti, melodios, cu voce scăzută:

*The world's a bubble, and the life of man
Less than a span;
In his conception wretched, from the womb, So to the tomb;
Curst from his cradle, and brought up to tears
With cares and fears;
Who then to frail mortality shall trust
But limns on water, or but writes in dust...*

Harry se opri pentru o gură de vin, trase aer în piept și continuă, privindu-l în ochi pe Alexandru:

*Our own affections still at home to please
Is a disease;
To cross the seas to any foreign soil
Peril and toil;
Wars with their noise affright us, when they cease
We're worse in peace:
What then remains, but that we still should cry
For being born, and being born, to die.*

Amândoi tăcură câteva momente, după care Alexandru începu ușor să cânte, privindu-l, la rândul lui, în ochi pe Harry:

*So you run and you run to catch up with the sun but
it's sinking
Racing around to come up behind you again.
The sun is the same in a relative way but you're older,
Shorter of breath and one day closer to death. Every year
is getting shorter never seem to find the time. Plans that
either come to naught or half a page of scribbled lines
Hanging on in quiet desperation is the English way
The time is gone, the song is over, Thought I'd
something more to say.*

Bătrânul îl lăsa să termine și exclamă râzând, ceea ce o făcu pe pisică să sară din poala lui:

— Oh, my sweet and silly Alexander, îmi amintești de un student pe care l-am avut cândva în America...

Tânărul zâmbi și se ridică din fotoliu, apropiindu-se de unul dintre pereții pe care se aflau expuse icoanele.

— Astea sunt icoane ortodoxe. De unde le ai?

— Iubesc icoanele astea, spuse bătrânul. Mai ales cele pe sticlă. Tania, menajera noastră, este din Odessa și de câte ori merge acasă se întoarce cu una. Îmi plac bisericile. I'm not preoccupied enough with their absent assumed tenant, dar bisericile mi-au plăcut dintotdeauna, în special cele din Italia cu picturile lor minunate. Aș putea sta ore întregi privindu-le.

Alexandru studie atent și restul tablourilor, în timp ce bătrânul goli sticla de vin în propriul pahar.

— Harry, aș vrea să citesc una din cărțile tale.

Bătrânul dădu din cap și încercă să se ridice de pe canapea, dar căzu înapoi între perne. Alexandru vru să-l ajute, însă renunță. În schimb, se duse în celălalt colț al camerei și alese un alt CD, studiind îndelung raftul pe care nu se găsea muzică clasică.

O voce de femeie, vag răgușită, urmă celor câteva măsuri de pian, povestind:

I remember when I was a very little girl, our house caught on fire...

— Oh, I adore her! Isn't she just wonderful!? spuse Harry, care între timp plecase din cameră, iar acum se opri lângă canapea ținând două cărți în mâini. Poor woman, a ținut concerte și din scaunul cu roțile, mai spuse când vocea cânta primul refren.

...If that's all there is my friends, then let's keep dancing Let's break out the booze and have a ball...

Alexandru se întoarse în fotoliu și îl privi pe bătrân semnând una din cărți.

— Acesta este primul meu roman, îi spuse Harry. L-am scris când eram puțin mai mare decât tine. Iar aici vei găsi o povestire cu cai, una dintre cele mai bune, și îi întinse cea de-a doua carte, pe care Alexandru o studie atent înainte să o bage în rucsac.

— A fost soțul lui Marilyn Monroe, mai spusese bătrânul zâmbind ironic.

— Știu cine a fost Arthur Miller, protestă Alexandru, apoi îi mulțumi cu o plecăciune din cap.

Bătrânul îi spusese că s-a făcut târziu și că dacă vrea să se trezească devreme trebuie să se culce. Îi aduse un cearșaf, o pernă și o pătură, asigurându-se că nu-l deranjează dacă doarme acolo pe canapea. Tânărul ceru o cană cu apă, dar Harry îl trimise să-și ia singur de la bucătărie, un etaj mai sus.

Când se întoarse cu paharul cu apă, Harry îl aștepta. Îi spusese să doarmă fără grijă, că îl va trezi el la timp, „I don't get much sleep these days”, apoi se apropie de băiat și, cu o mișcare ușor stângace, se ridică pe vârfuri și îl pupă sus pe gât, aproape de ureche. Alexandru rămase nemișcat, iar bătrânul îi mângâie una din sprâncene și-i zâmbi.

— Noapte bună, sweet skinny boy!

Harry coborî scările, care scârțâiau puternic, și în curând se auzi ușa de la dormitor închizându-se. Alexandru opri muzica, stinse lămpile și se apropie de ferestrele prin care intra lumina din stradă. O vreme se plimbă prin living, oprindu-se în fața icoanelor dintre care cele mai multe o înfățișau pe Fecioara Maria cu pruncul. Privi îndeaproape ilustratele de pe șemineu și statueta veche din lemn așezată pe o măsuță de sticlă în colțul camerei.

Se dezbrăcase și se băgase deja sub pătură când pisica apăru în cameră cu un mieunat slab. Se întinse și o ridică lângă el pe canapea. Pisica începu să toarcă și tânărul adormi cu degetele în blana ei.

Alexandru se trezi în zgomotele filtrului de cafea. Îl auzea pe Harry în bucătăria de la etaj pregătind ceștile și fredonând vesel:

Blah, blah, blah your eyes, Blah, blah, blah, blah skies. Tra la la la, tra la la la, cottage for two, Blah, blah, blah, blah, blah darling, with you!

Alexandru își trase hainele pe el și intră în baia din

capătul culoarului.

Baia era doar o cămăruță pe pereții căreia erau înrămate afișele unor spectacole de teatru vechi, cel mai mare dintre ele, prins pe spatele ușii, înfățișându-l pe John Gielgud în rolul lui Prospero. Așezat pe vasul de toaletă, Alexandru le citi pe toate și răsfoi câteva dintre revistele *Private Eye* adunate într-un teanc pe podea. După ce trase apa, își aranjă părul blond în oglinda de deasupra chiuvetei cu două robinete și-și privi limba încă colorată de vin. Își puse pe degetul arătător pastă de dinți cu care se frecă energic, clătindu-și gura de mai multe ori. La final, desfăcu capacul sticlutei cu apă de colonie Warm Spicy și-și dădu la baza gâtului.

Când ieși, îl auzi pe Harry chemându-l să urce în bucătărie. Bătrânul pusese cafeaua în cești și pregătise câteva tartine cu unt și dulceată de coacăze. Îl întrebă dacă nu cumva preferă ceai, dar Alexandru dădu din cap că nu și bătrânul continuă să răsfoiască *The Times* așezat în capătul unei lungi mese de lemn pe care se aflau teancuri de cărți. Pereții bucătăriei erau acoperiți cu câteva desene în cărbune și cu farfurii vechi.

— Trebuia să iau astăzi prânzul cu o prietenă, o foarte bună prietenă de-a mea, actriță de televiziune, cred că voia să-mi povestească despre noul serial în care joacă... Anyway, m-a sunat să se scuze că nu ne mai putem vedea azi, ceva legat de filmări probabil, așa că am ziua liberă, mai spuse bătrânul. Mă gândeam să te însoțesc la ceea ce ar fi prima mea cursă de cai, râse el.

— Harry, ți-a venit o idee minunată și ziua abia a-nceput, zâmbi Alexandru, care mușcase deja din prima tartină. Tu nu mănânci?

Bătrânul se strâmbă și-și frecă stomacul, apoi îl întrebă dacă a visat ceva și tânărul se gândi puțin înainte să povestească.

— Chiar am visat ceva, spuse el întinzându-se pe spătarul scaunului. Mă aflu într-o poiană în mijlocul unei păduri, în fața unui mic conac de lemn vopsit în alb, stilul colonial din picturile lui Hopper - tânărul se opri și privi

înspre bătrân să vadă dacă știe despre ce fel de conac vorbește, apoi continuă. Iarba era înaltă și galbenă, se legăna în adierea vântului... Am intrat și conacul era gol, cu excepția unei mese așezate în mijloc și pe care cădea lumina intrată pe ferestre. Pe masă se afla o vază cu un buchet de flori... vechi.

— Withered, îl ajută Harry.

— Am ieșit afară în poiană să culeg un buchet proaspăt, dar când le-am așezat în vază în locul celor... ofilite, am văzut că erau prea puține și am ieșit să mai culeg. Când m-am reîntors în casă, florile din vază se ofiliseră deja, le-am înlocuit și am ieșit din nou în poiană să mai culeg un buchet, dar când m-am întors și florile acelea se ofiliseră...

— Tânărul-care-perseverează-în-frumusețe, interpretează Harry visul cu o ușoară ironie.

— Now you fuck off! îi aruncă Alexandru și se oferă să spele el vasele, iar bătrânul pleacă în dormitor să-și schimbe halatul de casă cu un sacou.

Alexandru termină repede treaba și coborî de la etajul bucătăriei, băgându-și capul în încăperea de lângă living care părea a fi camera de lucru a lui Harry. Pereții erau acoperiți până-n tavan cu rafturi pline de cărți și tânărul remarcă un lung șir de cotoare identice, numerotate, pe care scria cu auriu numele lui Shakespeare și un alt raft plin de albume cu pictură italiană. Într-un colț al camerei, în dreptul ferestrei pe pervazul căreia erau așezate ilustrate cu reproduceri după tablouri și un portret al lui Marlon Brando sprijinit de o motocicletă, se afla un birou de lemn. Era acoperit de carnete, reviste, hârtii, cutii cu pixuri și creioane proaspăt ascuțite, în mijloc se afla o mașină de scris, iar lângă ea, un volum gros pe care scria cu litere mari doar „Melville”. În peretele opus se deschidea o ușă de sticlă, în a cărei părți de jos era decupată intrarea batantă pentru pisică.

Tânărul ieși în curtea din spatele casei, unde creșteau câteva tufe de flori și un copăcel. Era cald, soarele ieșise dintre nori, iar Alexandru se așeză pe unul

dintre scaunele de lemn ale unei măsuțe metalice cu urme de rugină. Apăru și pisica, sărindu-i în poală.

— Aici erați? întrebă Harry din ușă. Iartă-mă că mi-a luat atât, dar se pare că vinul de aseară a fost prea mult pentru stomacul unui septuagenar. Mi-am petrecut toată dimineața in the private eye, râse el.

Alexandru lăsă pisica pe scaun și intră în casă.

Odată ajunși în stradă, Harry îl rugă să-l aștepte și urcă scările înapoi.

— Vreau să ai și asta, îi spuse când se întoarse, și îi întinse CD-ul cu mezzosoprana.

— De Crăciun o să-ți trimit o icoană românească pe sticlă. Nu ai așa ceva în colecție, zâmbi el în timp ce Harry îi indică cu brațul întins direcția în care se afla stația de metrou.

De la Hammersmith la Paddington aveau tren direct și ajunseră repede în gară, unde constatară că aveau de așteptat ceva mai mult de o jumătate de oră. Cumpărară biletele, iar bătrânul se opri la un chioșc de ziare și ceru *Racing Post*, ziarul de curse, care titra sus pe prima pagină „It's free to get in and live on C4” și mare în centru „The Long Great Free Friday”. Căutară niște scaune libere și se așezară sub imensa cupolă metalică a gării.

Datorită fericitei restanțe, hipodromul de la Newbury oferea intrare gratis la „Long Run”, cea mai importantă cursă din competiția Gold Cup, și ziarul arăta pe prima pagina fotografia celor doi cai favoriți: Zarkandar și Sprinter Sacre. Alexandru răsfoi voluminoasa publicație în care comentatorii analizau competiția și făceau pronosticuri, jockeyii dădeau interviuri și se arătau încrezători în propriii cai, iar de la jumătatea ziarului încolo urmări programele, clasamentele, statisticile și cotele așezate în tabele pe pagini întregi, acoperind toate cursele, inclusiv cele de câini, care aveau loc pe celelalte șase hidroame din țară.

— Are... 112 pagini, se minună Alexandru împăturind cu greu ziarul, pe care-l așeză pe scaunul gol de lângă el.

— Isn't this a complete madness!? râse bătrânul. N-am înțeles niciodată pasiunea pentru curse și pariuri.

— Credeam că englezii au asta în sânge.

— O, nu, nu! Eu n-am fost atras de pariuri nici când mai aveam sânge în mine. Dar e adevărat că englezii au fost dintotdeauna pasionați de sporturi. Rugby, fotbal, tenis, that stupid cricket...

— Cine e jucătorul tău de tenis favorit? îl întreabă Alexandru.

— A, Ken Roswell a fost eroul meu. S-a retras în anii '70. He really was an exquisite player, cu lovituri subtile, lovea mingea cu racheta de parcă venise pe teren direct din sala de balet. O dată l-a învins chiar pe Björn Borg. Era ca și cum lupta David împotriva lui Goliat, what a struggle that game was! zâmbi bătrânul și continuă:

— A mai fost Rod Laver, unul dintre cei mai mari, poate cel mai bun, iar asta cu mult înainte de Federer, care, I must say, are eleganța lui Roswell. El, Federer, este acum favoritul meu și nimeni nu se compară cu el, crede-mă, i-am văzut pe toți: Sampras, Agassi, Nadal, Djokovic... Nadal îmi amintește de un alt Rafael, Rafael Osuna, mexican... Îl iubesc pe Nadal, dar Federer rămâne favoritul meu.

— Ilie Năstase?

— Năstase juca to please the crowd, era talentat, dar n-a câștigat niciodată la Wimbledon. Era însă mai celebru for his tantrum. Totuși, nu ca McEnroe.

— Tantrum?

— Temperament, izbucniri nervoase.

Ceasul din mijlocul gării arăta că e timpul să se îndrepte spre peron. Avansară destul de greu prin mulțimea care împânzise peroanele. Când ajunseră, trenul era tras la linie și oamenii se urcau deja în vagoane.

Alexandru alese un loc la geam și continuă să răsfoiască *Racing Post*. Harry scoase din buzunarul hainei o carte, își puse ochelarii și începu să citească. Îl întrerupse Alexandru ceva mai târziu când, în ultimele pagini ale ziarului, cele care se ocupau și de alte sporturi,

găsi o știre despre Federer, aflat la un meci distanță de finala turneului de la Rotterdam. Îi citi. Cota era de 1-14 în favoarea lui Federer și bătrânul râse satisfăcut.

Trenul se goli aproape complet pe peronul din Newbury. Cei doi urmară mulțimea și în curând primiră fulare galbene cu logo-ul unei firme de pariuri și broșura unei expoziții de pictură ecvestră vernisată într-unul dintre pavilioane. Alexandru se așeză la coadă și cumpără programul oficial în care găsi, pe lângă harta complexului, descrierile și detaliile legate de toate cele șapte curse ale zilei.

Aleile, terasele, chioșcurile și barurile din interiorul complexului se aglomeraseră. Cu harta în mână și citind semnele indicatoare, cei doi ajunseră la peluza din spate, unde se afla țarcul de încălzire. Copiii erau adunați pe margine și făceau poze cailor care dădeau ture în trap. Se așezară și ei pe una dintre băncuțe, tânărul desfăcu programul și citiră împreună descrierea curselor.

Câteva păreau mai importante. Prima, în care concura Sprinter Sacre, era o cursă cu obstacole de două mile și un furlong („a opta parte dintr-o milă”, cum îi explică Harry); cursa a treia, în care alerga vedeta Zarkandar, se desfășura pe o distanță de două mile și o jumătate de furlong, avea premii în valoare de 152500 de lire și anunța favoriții pentru finala Golden Cup de la Cheltenham de peste o lună; în timp ce cursa a șasea, rezervată cailor de peste cinci ani, atrăgea, cum scria în broșură, „crème de la crème” din Marea Britanie, Irlanda și Franța. Celelalte curse, dintre care una singură fără garduri și obstacole, aveau grade inferioare sau erau destinate cailor tineri.

Cu o jumătate de oră înainte de începerea primei curse, cei doi se îndreptară spre tribunele unde câteva mii de oameni își ocupaseră deja locurile. Mai toți aveau fularele galbene la gât și țineau în brațe cutii de bere, baghete cu cârnați sau caserole cu fish & chips. Între tribune și pistă, pe o platformă de ciment, erau aranjate două duzini de standuri cu operatori plasați sub steagurile

mai multor case de pariuri. Înainte să urce în tribune, Alexandru ridică de pe jos un ghid al pariurilor și, până să înceapă prima cursă, încercă împreună cu Harry să descifreze toate cele zece tipuri de pariuri, pe care le citi cu voce tare:

— Deci aş putea fie să pariez pe calul câştigător al unei singure curse, fie să ghicesc doi dintre cei trei cai de pe podium... sau orice alt loc pentru oricare alt cal, sau... să ghicesc câte un cal situat în primele trei locuri din fiecare cursă ori câte doi cai pentru locurile 1 și 2, 1 și 3 sau 2 și 3... ordinea finală exactă a *tuturor* cailor dintr-o cursă sau doar pe primii trei, dar din fiecare cursă, sau pe toți cei șapte câştigători ai curselor de azi sau... și Alexandru făcu o lungă pauză ca să fie sigur că nu greșește, cred că poți combina *toate* aceste tipuri de pariuri!?

— A complete madness, I told you! râse Harry cu poftă.

Alexandru privi în jur și văzu că cei mai mulți dintre spectatori aveau în mână unul sau mai multe buletine de pariuri. Închise ghidul și răsfoi din nou programul, oprindu-se la prima cursă a zilei, unde fiecare dintre cei șase cai era plasat într-un tabel înconjurat de nenumărate cifre și litere, toate, conform legendei, cu însemnătatea lor: numărul de concurs, vârsta, greutatea, sexul (armăsar, castrat, mânz, mânăză, iapă), zilele trecute de la ultima cursă, performanțele, locul în clasament, un indicativ de estimare a formei fizice și o cotă, plus numele calului, al jocheului, proprietarului, antrenorului și îngrijitorului, țara de origine și culorile de concurs.

— Cum ai putea lua în considerare *toate* aceste lucruri pentru *fiecare* cal în parte atunci când încerci să estimezi ordinea *exactă* a câştigătorilor? întrebă Alexandru mai mult retoric, întinzând ghidul să poată vedea și Harry tabelul.

Comentatorul anunță în difuzoare începutul primei curse, supranumită „The Game Spirit Chase”. Murmurul tribunelor scăzu. Alexandru privi ceasul fixat în marginea

tribunelor, care indica ora 12:10, cum era trecut și în program.

Se auzi împușcătura și caii plecară de pe partea cealaltă, părăd că înoată pe după gardul verde din interiorul pistei. Deasupra lor, jocheii purtând costume în culorile proprietarilor săltau în ritmul galopului. Abia se vedeau. Câțiva spectatori aveau binocluri, restul urmăreau cursa pe ecran. În tribune era liniște, iar Alexandru îi întinse bătrânului lista celor șase cai din cursă, propunându-i să-și aleagă un favorit. Harry alese calul numit French Opera, iar tânărul puse degetul pe I'm So Lucky.

Caii completaseră primul tur și tocmai treceau prin dreptul tribunei, dispărând în galop spre cealaltă parte a pistei. Alexandru îi urmărea pe ecran, dar din depărtare cursa nu părea să aibă suficient dramatism. Mai privi o dată tribunele încărcate și atenția cu care spectatorii pariori urmăreau întrecerea. Vru să-i spună ceva lui Harry, dar cei din jurul lor se ridicară deodată în picioare și începură să strige. Un vuiet cuprinse tribunele. Caii intraseră pe ultima turnantă și Alexandru îi putea vedea cum se apropie în galop. Doi cai se detașaseră, jocheii îi loveau cu cravașele, spectatorii urlau și dădeau din mâini, iar când caii trecură de potou, vacarmul, în care pentru o clipă se amestecaseră strigătele de bucurie cu cele de dezamăgire, dispăru în aer ca dus de o pală de vânt. Totul se petrecuse foarte repede.

Pe ecran apăru afișată ordinea cailor: 1. Sprinter Sacre; 2. French Opera; 3. I'm So Lucky.

— Am fi putut face niște bani, spuse zâmbind Alexandru.

— Poate ar trebui să te duci să pariezi banii pe care i-ai fi dat pe biletul de intrare, îl îndemnă Harry.

— Tu nu vrei să pariezi?

— I'd rather not, zâmbi bătrânul.

Alexandru coborî din tribune și o vreme se plimbă privind atent la operatorii de pariuri. Se apropie de ghișeul pe care scria Mel Attreed și parie două lire, limita minimă,

pe calul What a Friend, al cărui proprietar, trecut în caseta tehnică, era Sir Alex Ferguson.

— Here you go, mate! îi spuse operatorul care îi eliberă o chitanță pe care era trecută cota de 17/2, iar în caz de câștig, suma de 28,50 lire.

Pe spatele chitanței era rugat să contribuie la fondul pentru jockeyi răniți.

Alexandru se întoarse în tribune și-i arătă bătrânului, privindu-l cu subînțeles, numele calului pe care pariase și pe-al proprietarului. Harry râse și spuse ceva de Arsenal, dar ceasul arăta 12:40 și comentatorul anunță cursa a doua, cea de trei mile. Când se auzi împușcătura de start, Alexandru îi făcu semn că vrea să coboare să vadă caii de aproape și bătrânul aprobă din cap.

În fața tribunelor, pe platforma operatorilor de pariuri era la fel de aglomerat. Alexandru trecu cu greu printre toți și se opri la bara de lângă pistă. Când primii cai trecură în galop, la doar câțiva metri de el, brazde de pământ se desprinseră dintre copite și-l izbiră în tibie. Alexandru rămase nemișcat și așteptă caii să revină pentru ultimul sprint.

What a Friend ieși al treilea, Alexandru puse cele câteva lire câștigate înapoi în buzunar și alergă la Harry, în tribună.

— Nu-ți poți imagina cum e acolo, lângă pistă! Începu el vizibil surescit. Cum simți pământul vibrând sub picioare când caii se apropie, forța cu care trec pe lângă tine și pe care o simți în tot corpul... Bucățile de pământ care sar din, din...

— Hooves.

— Da, bucățile de pământ care sar din copite și te lovesc. E incredibil! Și cât de mari sunt! Calul bunicului meu era un ponei pe lângă ăștia.

Entuziasmul tânărului îl făcu să râdă cu poftă pe Harry, care îl întrebă apoi dacă nu vrea ca după cursă să grab a bite, căci simte „nemulțumirea stomacului”. Alexandru încuviință și continuă cu același entuziasm:

— M-am simțit ca un incaș în fața conchistadorilor...

Îți dai seama, incașii nu văzuseră până atunci nici cai, nici oameni urcați pe animale, și deodată aveau în față zeci de conchistadori în armuri, zei descinși din ceruri călărind jineta style cai negri cu ornamente. The Spanish simply slaughtered the Incas rămași cu gura căscată în fața cailor înalți de doi metri...

— Incașii trebuie că s-au simțit cum s-a simțit tizul tău macedonean în fața elefanților de luptă din Persia, spuse Harry. La Gaugamela, se pare că până și Alexander The Great a adus sacrificii lui Deimos, Zeul Fricii...

— A day at the races, exclamă Alexandru zâmbind și privind în jur tribunele, mulțimea, pista.

Plecă să parieze și în cea mai aglomerată cursă a zilei, cea în care favoritul Zarkandar alerga împreună cu alți nouăsprezece cai. Parcurse lista cu numele și ezită între americanul Empire Levant, al cărui proprietar era tot Sir Alex Ferguson, și britanicul Darlan. În cele din urmă parie, tot două lire, pe Darlan, la casa BC Racing.

— Thank you very much indeed! îi spuse operatorul și îi întinse chitanța pe care era trecută cota de 10/1.

Alexandru observă câțiva bărbați care trecură pe sub bară și traversară pista avansând prin interiorul circuitului înspre zonele cu obstacole. Se luă după ei și nu se opri până nu ajunse în dreptul ultimului obstacol de la intrarea în turnanta finală. Auzi împușcătura de început, dar era în unghi și prea departe ca să poată urmări prima parte a cursei pe ecran. Așteptă, împreună cu ceilalți bărbați echipați cu aparate foto, până când caili se apropiară și săriră peste groapa cu apă.

În curând, caili ajunseră la obstacolul din dreptul lui. Alexandru se lăsă pe vine și văzu de aproape cum unul dintre primii cai se înalță, agață cu una din copite ultima bară de lemn și se prăbușește cu picioarele îndoite, bufnind și aruncându-l pe jocheu din șa la câțiva metri de el. Auzi vuietul prelung al tribunelor din depărtare. Printre picioarele cailor, veniți din urmă în săritură peste obstacol și care-i aruncară în piept bucăți mici de pământ, Alexandru îl urmări pe jocheu cum se ridică și fuge

șchiopătând înspre gardul exterior al pistei. Calul se ridicase între timp și continua cursa alergând ușor pe margine, cu hățurile atingând pământul.

Când se întoarse în tribune, Alexandru citi și numele câștigătorilor, însă Darlan nu se afla printre ei.

Se întâlni cu Harry și merseară la standul Berkshire, unde, conform hărții, se putea mânca. La parter nu erau decât o cafenea și un loc unde se serveau doar baghete cu cârnați, ceafă de porc și pastramă de vițel, dar bătrânul strâmbă din nas și urcară la etaj. Găsiră o braserie și o brutărie de unde plecară cu un coș din carton plin de specialități proaspete. Traversară aleea până la standul Hampshire, unde se aflau barurile, urcară și se opriră în dreptul celui numit 1905, unde Alexandru ceru o bere London Pride, iar bătrânul, un coniac.

— Aș fi pus pariu că o să vrei să ne oprim jos, la Wine Cellar, spuse Alexandru mușcând dintr-un melc cu migdale și semințe de măr. Tu nu mănânci nimic?

— Simțeam nevoia de ceva mai tare, răspunse Harry.

Bătrânul îl întreabă dacă la București există hipodrom, iar Alexandru îi spuse că existase unul, dar fusese demolat de comuniști pentru a se construi un complex expozițional. În anii '50, caii de rasă și hipodromurile fuseseră naționalizate și deveniseră proprietatea statului, care oricum nu era interesat de continuarea „tradiției burgheze” a curselor de cai.

— A fost tot un fel de măcel, mai spuse Alexandru. Când ministrul Agriculturii a semnat atunci legea naționalizării cailor, adjunctul lui era nimeni altul decât Ceaușescu, iubitul nostru dictator de mai târziu.

— And when you think that bloody Queen invited him over at Buckingham's! spuse Harry luând o gură de coniac.

— Mâine o să te duc în locul *meu* favorit, spuse bătrânul după o vreme.

— Tha'll be great, mate! încercă Alexandru un accent cockney. Numai să nu-mi fi făcut verișoara mea vreun plan.

După ce părăsiră barul, căutară pe hartă pavilionul cu expoziția, unde picturi în pigment de ulei și păr de cal,

acuarele și litografiile semiabstracte aveau titluri precum „Riders in the Sky”, „Long Run Triumph” sau „The Great Leap”.

Ieșiră amuzați de la expoziție și merseră la țarcul de paradă unde caii câștigători făceau turul de onoare. La difuzor erau anunțați câștigătorii cursei a cincea, cea mai lungă a zilei – trei mile și jumătate de furlong: Knock a Hand, Gullinbursti și Grabtheglorry. Copiii aplaudau și așteptau cu aparatele foto pregătite venirea campionilor, când își făcu apariția mascota circuitului, „Harry the Horse”.

Alexandru se grăbea să prindă cursa a șasea, dar se opri și întinse brațul în direcția mascotei. Harry zări mascota, însă nu avu nicio reacție, în schimb îi spuse că se simte obosit și că merge să se așeze pe o bancă. Alexandru văzu că se schimbase la față. Îl însoți până pe alee, unde se opriră pe scaunele unei terase.

— Cred că am o criză de stomac, spuse bătrânul ținându-se de burtă.

— Harry, mă duc la punctul de prim ajutor. E OK dacă te las singur un minut?

Bătrânul încuviință din cap.

Alexandru scoase harta și se îndreptă spre cel mai apropiat punct de prim ajutor, de unde se întoarse însoțit de un asistent medical. Îl găsi pe Harry căzut în genunchi lângă masă, vomitând. Câțiva oameni se apropiaseră. Asistentul îi îndepărtă ferm. Îi țină capul lui Harry, apoi îl ajută să se întindă pe ciment și deschise trusa medicală. În timp ce asistentul îi lua pulsul, Alexandru văzu că bătrânul închisese ochii. Asistentul desprins o stație din pieptul vestei și comunică scurt ceva. Alexandru rămase în picioare nemișcat, privind fața palidă a bătrânului.

În scurt timp, apăru o ambulanță semnalând sonor pentru ca oamenii adunați să se dea la o parte. Harry fu ridicat pe o targă și băgat în ambulanță.

— Is he your grandpa? îl întreabă asistentul.

Alexandru rămase nemișcat, privind ușile ambulanței care tocmai se închideau zgomotos.

— Hey, boy, isn't he your grandpa? repetă asistentul.

— No, no, we just...

Asistentul se întoarce și-i făcu semn șoferului să plece. Ambulanța porni sirena și dispăru pe alee înspre ieșirea hipodromului, iar mulțimea se îndepărtă discutând cele întâmplate.

Alexandru se așează pe scaunul terasei unde mai devreme îl lăsase pe Harry și privi în gol. Tribunele erau cuprinse de vacarmul ultimei curse, dar în scurt timp zgomotul scăzu și mulțimea începu să vină grupuri-grupuri dinspre pistă.

Stătu o vreme acolo, până când observă că pe alei mai rămăseseră doar câțiva oameni. Se ridică și se îndreptă spre ieșire, oprindu-se o clipă în fața panoului unde numele câștigătorilor erau scrise cu creta. Ultima cursă fusese câștigată de Shutthefrontdoor.

Trecu pe lângă grajduri și ajunse în scurt timp pe peron, exact când trenul apărea la orizont.

Odată urcat în tren, se așează și răsfoi programul, oprindu-se la ultima pagină unde era un chestionar cu titlul „Have you enjoyed your day?”. Citi întrebările: „How did you hear about the race meeting?”, „How did you travel to Newbury?”, „Did you experience any problems?”, „Are you planning another visit?”...

Închise programul și privi pe geam peisajul care dispărea în viteza trenului, când auzi vocea unui bărbat:

— Is this seat taken?

Mulțumiri

O parte din aceste povestiri au fost scrise în luna septembrie 2013 la Vila Martinson din Jonsered cu ocazia bursei primite din partea Göteborg Book Fair. Le sunt profund recunoscător Mariei Källsson, Gunillei Sandin și lui Dan Shafran, fără încrederea cărora aș fi amânat scrierea acestei cărți. De asemenea, le mulțumesc Mariei Manolescu, Dorei Pavel și lui Răzvan Petrescu, ale căror lecturi atente, sfaturi și sugestii m-au ajutat să-mi înțeleg mai bine povestirile, să le găsesc forme mai potrivite, să

formulez fraze mai exacte. Le datorez mai mult decât pot exprima aici. Și nu în ultimul rând, îi mulțumesc lui Dan Amariei pentru amabilitatea de a-mi împrumuta versurile lui.

Două note

Povestirea „La vulturul de mare cu peștele în gheare” conține, nemarcate ca atare, versuri din piesele trupei Omul cu șobolani.

Autorii versurilor care apar în povestirea „În fața conchistadorilor” sunt, în ordinea citării: Wilhelm Müller („Der Leiermann”), Roger Waters („Comfortably Numb”), Barnabe Googe („Of Money”), Francis Bacon („The Life of Man”), Roger Waters („Time”), Jerry Leiber/Mike Stoller („Is That All There Is?”) și Ira Gershwin („Blah, Blah, Blah”).

Cuprins

Cel mai departe

În familie

Wyoming

Prin ușile larg deschise

Petrecerea

La vulturul de mare cu peștele în gheare

Domino

Obiecte pierdute

Întoarcerea

Vieni qua!

În fața conchistadorilor

Mulțumiri

Două note